

Halkın Günü

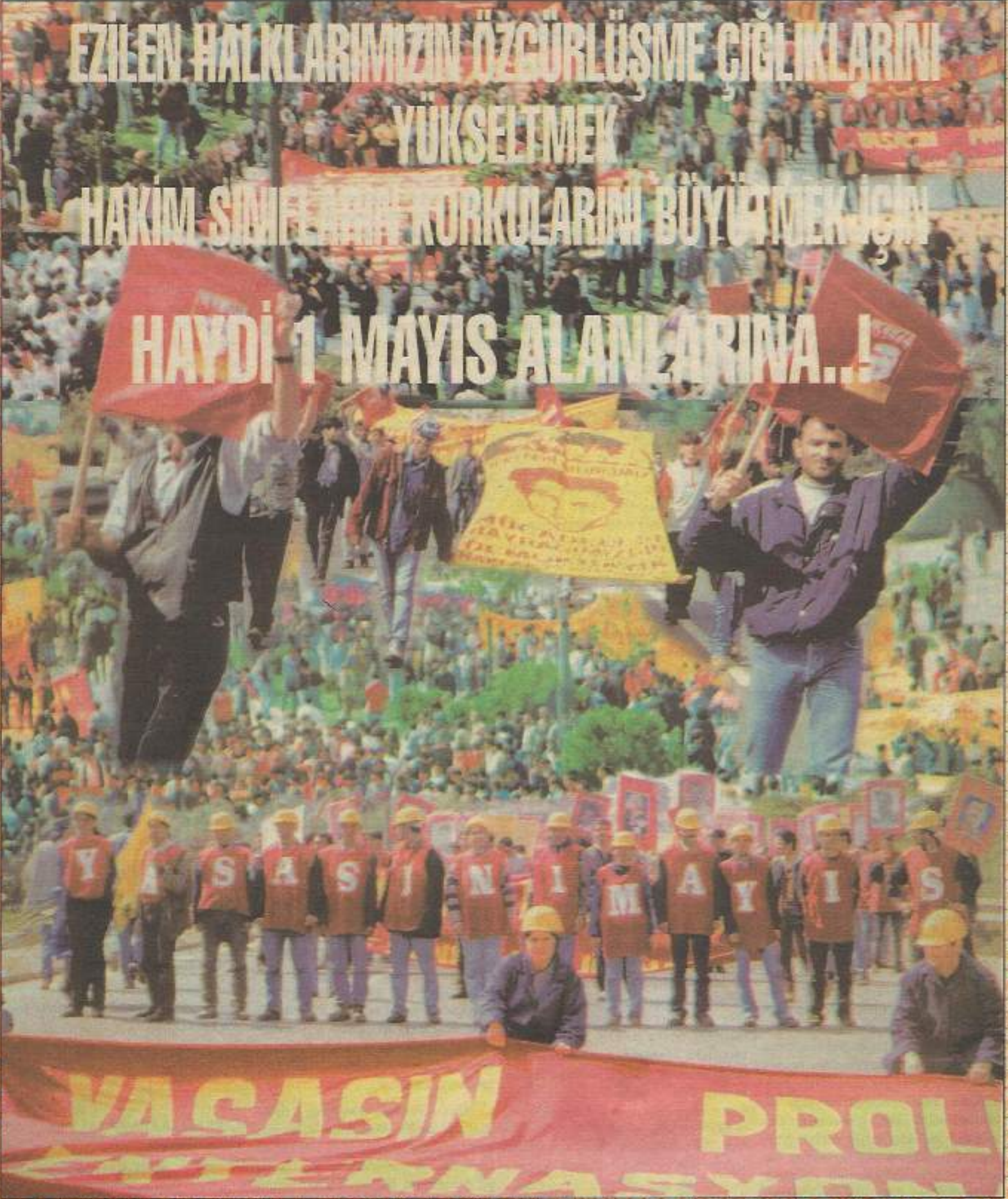
YIL: 3 SAYI: 41 16-30 NİSAN 1999 FİATİ: 250.000 (KDV DAHİL)

EZİLEN HALKLARIMIZIN ÖZGÜRLÜŞME ÇİĞİKLARINI

YÜKSELTMEK

HAKİM SİMPLEMAN KORKULARINI BÜYÜTMÜK İÇİN

HAYDİ 1 MAYIS ALANLARINA...

Kızılbaşan yüreğiyle asi Karadeniz'in Sarı Kızına

Nasıl anlatacağımı bilemiyorum ama o kadar çok şeyi paylaştık ki, öğrencilik yılları da olsa, yoldaşlık ilişkisiydi ya sadıklarımız. Böylesi anlarda duygularımı kesinlikle yeterince anlatamam, ama yetersiz de olsa paylaştığımız yılları anlatma ihtiyacı duyuyorum. Ölümsüzleştirmenin/ölümsüzleştirmenin haberini faşizmin televizyonundan izliyorum. Yumruğun boğaza düğüğü, ne yukarı çıkıp ne aşağı indiği zamanlar olur hani... Zindanın duvarları dört bir yandan beni sıkmaya başlıyor. Soluksuz kalıyorum sanki, zindanı bu kadar zindan yaşıyorum Sarı Kız. Sana/siye bu kadar uzak olmanın acısıyla kavruluyor yüreğim Bencillik mi; bilemiyorum ama benden önce şehit düşmeni kışkırtıyorum.

Asi duruşun, sınırsız yaşam dolu yüreğinle bakışların ve ağız dolusu gülüşün geliyor karşıma. Bir de Barbara yoldaşın bir sözü; **"Hep en çok yaşamayı hakedenler en erken şehit düşenler oluyor."** Yüreğimin bir yanı sızlarken kinimle, belki doğru değil diyor bir yanı. İnanamıyorum böyle habere, inanmak istemiyorum... Belki çok duygusal davranışımı düşüneneceksin Sarı Kız ama ben hala inanamıyorum... Düşmana olan kinimle bilincim daha da çok biliniyor. Döktükleri her damla kanın hesabını soracağız, yanlarına koymayacağız kan emicilerinin. Ben de Ayfer olacağım, bugün binlerce Ayfer doğdu. Sen rahat uyu Sarı Kız, yeşil gözlüm, orman yüreğim rahat uyu.

Zifiri karanlığın sahipleri öyle acizleşmişlerki; çanak yalayıcılarından birine vurduğunuz darbeye şaşkına dönmüşler, en başları bile kaldırıp atıyor maskesini, aynı bir işkenceci gibi; "darbe devlete vuruldu", "hesabını soracağız" vb. açıklamalar yapıyor. Daha çok gizleyemiyorlar korkularını, "aşırı sol örgüt" şeklinde veriyorlar haberlerini.

Evet Sarı Kız, seninle ilk defa burjuvazinin bir okulunda tanışmıştık. İlk tanıştığımız günlerde; içtenliğin, sıcaklığın, insanları seven ve sorunlarına özenle eğilen, sevgi dolu ve aynı zamanda "olacaksa asice olsun" yaklaşımıyla dikkati çekiyordun. Çok kısa sürede devrimci çevreyle tanışmış ve safını belirlemiştin. Öyle atik, çevik ve zekiyele, yaratacağımız güzellikleri daha çok çevreye taşımamızın coşkusuyla dopdoluydun. Samimiyetin, sıcaklığın ve inancınla kucaklıyordun arkadaşlarını. İnsanların senin karşında fazla diretmemeleri, ikna olmalarını pek mümkün değildi. Burjuvazinin eğitim bölümünü kaldırıp attın bir kenara, sen artık bir devrimci öğretmen, devrimin öğretmeniydin. Burdan sonra çevrenle

tek tek ilgilenmeye, sorunlarını sorunların olarak görmeye özel önem vermeye başlamıştın. Ciddiyetle eğildiğin sorunların çözülüp çözülmediğini kocaman gözleriyle sorar, ağız dolusu gülümser ve kollarının bütün gücüyle yürekten sarılırdın dostuna. Yoldaşlarınla paylaşamayacağın hiçbir şeyin yoktu. Bunda da sınırsız ve kaygısızdın. O kadar açık ve o kadar içtendin ki, yoldaşların senin iç dünyanı rahatlıkla görebilirlerdi. Samimiyetin, dürüstlüğü ve alçakgönüllülüğün; karşındakini de samimiyete, dürüstlüğe ve alçakgönüllülüğe zorluyordu. Derfeyci, toparlayıcı ve çözücü özelliğin kısa sürede seni ön plana çıkarmıştı. Hiçbir zaman olanla yetinmedin ve ürünleri kitlelere maletme anlayışıyla hareket ettin. Ancak bir buçuk yıl kalabilmiştik yurttan, orası da sana dar gelmeye başlamıştı; **"Bir çiçek saksıda ne kadar yetişebilir"** diyordun. Ondan sonra evde kalmaya başladık. O kadar sevinmiştik ki, bu coşkuyla çok güzel kolektif bir yaşam kurmuştuk, artık belli saatte yurda kapanmak yoktu. Zaten kapalı yerlere hiç sığmadığın ve ısınmadığın gibi, duvarları da hiçbir zaman kabullenmedin Sarı Kız. Kendi evin bile olsa hep antipatin vardı, senin yaşamın duvarsız olmalıydı. Kişilerin zaten sınırlı olan sosyal yaşam haklarının bir de evle, okulla, yurtda sınırlandırılmasına hep kararlı biçimde tavır takındın. Her zaman dışarıydı senin hayatın. Devrimci yaşam ilkelerinde tavizsizdin. Sistemle yaşamın arasına kalın ve kesin bir sınır çekmiştin. Kararlılığın, azmin ve düşmana olan kininle ömek bir yoldaştın. Artık yurdun belli saatte kapanan kapıları yoktu ve memleketinin gerici olmasının dezavantajları vardı karşında. Ancak bunlar ıda özveriyle, samimiyetle, içtenlik, sabır ve sıcak yaklaşımınla avantaja çevirebiliyordun. Ömek bir kolektif düşünüşün ve yaşamın vardı. Büyük bir azimle, hiç doymayan bir açlıkla okuyor, inceliyor ve coşkuyla tartışıyordun. Öğrencilikte çok yaygın olan küçük-burjuva yanları okşayan sohbetlere hiç girmedin gibi, bunun sohbetini yapan yoldaşlarını da acımasızca eleştirirdin. **"İnsanların küçük-burjuva özelliklerini yıkacağınıza küçük-burjuva yanlarını okşayıp geliştiriyorsunuz"** diyerek karşı çıkarıydın. Zaafalarını ciddiyetle ele alıp temellerini ortaya koyarak büyük bir sabırla ikna etmeye çalışırdın insanları. Eleştirilerin yoldaşlara, dostlara yakışır tarzda, yapıcı olmasına büyük özen gösterirdin. Değiştirip dönüştürücü olmada çok titiz bir özelliğe sahiptin. Yalnızca yoldaşlarının değil ömek kişiliğiyle tüm dostların saygısını kazanmıştın. Hiç zorlanmadan onların dünyasına girmeyi başarırdın.

Kadınların da sorunlarına özel olarak eğilir, evdeki konumları üzerinde hassasiyetle dururdun. Çünkü sen de bir köylü kızyydın ve kadınların hem evdeki, hem de tarladaki konumlarını bizzat yaşayarak görmüştün. Onların yaşamlarına girmeden, yaşamlarını paylaşmadan örgütlenemeyeceklerini iyi biliyordun. Onlar da seni kendilerinden biri olarak görüyor, anlattıklarını cankulağıyla dinliyor ve hak veriyorlardı sana. Nasıl hak vermesinlerdi ki? Kuracağımız yaşamın nasıl olacağını bizzat pratiğinle gösteriyordun, yaz tatilinde onlarla birlikte çalışarak. Kitlelerin öğrencisi olmadan, öğretmeni olunamayacağı bilinciyle onların tecrübelerinden öğrenir, düşüncelerine değer verir, hiçbir düşüncüyü yabana atmadan doğruları onların anlayacağı dille anlatırdın. Böylelikle hem onlardan biri, hem de öncüsüydün onların...

Artık bir süre sonra okul da şehir de dar gelmeye başlamıştı sana. Okulda bulunduğun dönemde bile hayalci umutlara kapılmamıştın. Biliyordun tek başına kurtuluşun olmayacağını. Okul ne de olsa bir araçtı bizim için. Daha fazla durumun bir gereği yoktu. Çünkü kabına sığmaz bir coşkun ve enerji vardı. Bu da ancak merkezi göreve harcanabilirdi. Zaten bütün hazırlıkların, bütün yaşamın oraya kilitlenmişti. Ve bu arada okulu bırakıp Tokat'ta çalışmaya başlamış, kısa bir süre sonra da yakalanarak birkaç ay cezaevinde kalmıştın. Kadınların içinde de tek siyasi tutuklu olmana rağmen orada da devrimci öğretmenliğiyle hak alma bilincini birçoklarında harekete geçir-miştin. Özellikle de bunlar Romenlerdi. Çıktığında da açık, candan ve yürekli insanlar olduğunu, Romenleri çok sevdiğini söylemiştin. Ömek kişiliğiyle öyle yeretmişti ki, bir bayan doğan kızına senin adını takmıştı. Tektar çıkıp okula geldiğinde kararlılığın, inancın bin kat daha artmış, o kısa sürede siyaseti olarak donatmıştın kendini. Böyle bir yüreği zaman kaybetmeden dağların doruğuna sümek gerekirdi. Bu er-telenemez acil bir görevdi. Sen kavganın kıyısında köşesinde değil, tam ortasında olmak isterdin. Ve öyle de yaptın. İsteklerin ve yaptıkların arasında bir uçurum yoktu senin. Tutarlı ve kararlı bir şekilde istemlerini gerçekleştir, doğrularda ısrarcı olur, karar verince de uygulardın, asiliğin de buradan geliyordu zaten.

Cezaevinden okula dönmenin üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti ki; bir gün bize; İstanbul'a çalışmaya gideceğini söylediğinde gözlerinin içi gülüyordu ve daha derin bakmaya başlamıştın, sanki yoldaşlarını ve çevreni gözleri-

nin içine doldururcasına... Tahmin ediyorduk kira gideceğini ama itiraf etmi-yorduk, öyle de olması gerekiyordu, herkes bilmesi gerekenleri bilmeliydi. Biz de "bize de iş ayarlarsın biz de geliriz" dedikimizde; "yeterki gelin iş çok" demiştin ve bunun ne demek olduğunu da biliyorduk. İş çoktu... Sağlı-gım gelmeme engel de olsa ben de gelmek istiyordum. Yine de kimbilir bir daha ne zaman görüşecektik, belki de hiç görüşemeyecektik. Onun için bu-ruk bir sevinç vardı içimde. Ve gidece-ğin gün yolcu ederken, katılacağın kervanın onuruyla yüklü bir sevinç ve bir taraftan ayrılığımızın burukluğu vardı hepimizde. Hepimiz de bu bu-rukluğu belli etmemeye çalışıyorduk, bir taraftan da imreniyorduk sana. Ama sende o onurla yüklü sevinç daha ağır basıyordu. Ve otobüsün kalkacağı zaman son kez birbirimize doyuya baktık; kendimize iyi bakmamız ve gö-rüşmek dileğiyle, sımsıkı kucaklaşarak ayrıldık. Ne de olsa biz de gelecektik. Fakat iki-üç yıl sonra geldiğimde gö-re-medim seni Sarı Kız. Çünkü farklı fark-lı bölgelerde idik. Seni görmeyi çok is-tedim ama savaş koşulları... Daha kaç canımızı ayırdı bizden... Ve senden hiç haber alamadım...

Yıllar sonra bir burjuva basınında gör-müştüm resmini boy boy, hiç tereddüt-süz ağız dolusu gülüyordun. Bir sayfa-yı ayırmışlar sana. Düşman öyle kor-kuyordu ki senden, bir dizi cezalandır-maları sıralamıştı resminin altına ve sen gülümsüyordun. Sen gülümsedikçe onlar höcekleşti. Acizliklerinden aile-ne "teslim ol" çağrılarını yaptırmaya zor-luyorlardı. O zaman da sen doruklarda "geçin bunları" dercesine avını yük-seklerden gözleyen bir şahın gibiy-din, hiç aldınmaz...

Şimdi Karadeniz kızılbaşan yüreğinle daha da kızılbaş Sarı Kız.

Çünkü hudutsuz, tereddütsüz ve coş-kun bir ırmaktır sevdan... Hangi buz dağları durabilirdi ki; Nisan Güneşimi-zin karşısında...

Yine de seni anlatamam Sarı Kız, anla-tamadım da. Paylaşılan yıllar ve bu kavgaya nasıl satırlara sığar?

Onünde/önünüzde saygıyla eğiliyor, kızılbaşan yüreğinde/yüreğinizde son-suz kez öpüyorum.

Devrettiğiniz kavgaya bayrağını hep do-ruklarda dalgalandıracağız!

**GERİLLALAR ÖLMEZ YAŞASIN
HALK SAVAŞI!**

Bir Halkın Günlüğü Okuru
Gebze Cezaevi

Emperyalist ve gerici dünyanın stratejik saldırılarını proletarya enternasyonalizmi ve devrim dalgalarıyla kiralalım!...

Sömürücü sınıfların egemenliğine dayanan emperyalist gerici dünya sisteminin sayısız tehlikelerle insanlığı tehdit ettiği, ulusal, dinsel ve sınıfsal çatışmaların yayıldığı, talan ve yağmalarda beslenen kapitalist açgözlüklerinin hergün yerkürünün bir yerinde ezilen uluslar ve halklara karşı kıyım, yıkım ve katliamlara giriştiği günümüzde işçi sınıfının birlik, enternasyonal dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'a az bir süre kaldı.

Dünyanın dört-bir yanında böyle bir kaos ve kargaşa yaşanırken, emperyalist çıkarların yoğunluklu olarak çatıştığı, acı, gozyaşı ve sefaletin yanında bir dizi devrimci olanakların da açığa çıktığı bir bölgede yer alan ülkemizde de Türk-Kürt ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden işçi sınıfımızın sömürsüz, baskısız bir dünya yaratma kavgası ile bütün insanlığın enternasyonalist kardeşliğinin heyecanı içinde 113. 1 Mayıs'a giriyoruz.

Hakim sınıf kitlelerinin kendi aralarındaki dalaşlarının kızıştığı, kitlelerin burjuva partilerine ve seçimlere ilgisinin azaldığı, ekonomik ve politik krizin had safhaya vardığı, Kürt ulusal başkaldırısının devrimci ulusal hareketi ileriye taşıyacak yeni olanakları ortaya çıkardığı, özelleştirme, örgütsüzleştirme, açlığın, işsizliğin ve zulmün geniş emekçi yığınlarla devrimci yapılar arasındaki mesafeyi kapamaya doğru evirme etkisi yaptığı, militan mücadelenin ileri kitleler içinde etkinlik kazanmaya başladığı, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren güçlerin yürüttükleri gerilla savaşı ile kitlelerin direnişini uyarmaya devam ettiği, şehirlerde devrimci halk muhalefatinin ülke biriktirdiği bir süreçte; karşı-devrimin seçim aldatmacasıyla kitleleri uyutarak etkisizleştirmeye, temsil krizini kısmi ve geçici de olsa çözmeye, devrimci örgütleri çökertmeye ve faşist iktidarlara yeni bir soluk aldirmek için ekonomik ve siyasi krizin tüm yükünü ezilenlere yığmaya çalıştığı çok kritik günlerde **1 Mayıs'a hazırlanıyoruz.**

Türk hakim sınıflarının yoğun depolitizasyon uygulamalarıyla, çok yönlü baskılarla yığınları politik yaşamın dışına itmek ve böylece düzene uysalca boyun eğen, gelişmelere duyarız, vurdum duymaz bir tepkisiz toplum yaratmak için kitle örgütlerini kapatarak, bütün kazanımlarını gaspederek, bir dizi zorlu mücadele ile elde edilen kısmi burjuva-demokratik hak kırıntılarını da yok ederek, geniş halk yığınlarını örgütsüzlüğe ve eylemsizliğe mahkum halde şekilsiz, gevşek ve renksiz yapılara doğru sürerek sonuç almaya çalıştığı bir süreçte **1 Mayıs'a hazırlanıyoruz.**

Türk devletinin İsrail ile birlikte ABD'nin Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlardaki çıkarlarının koruyuculuğuna soyunduğu ve herşeye rağmen durduramadığı emekçi uyanış ve kıpırdanmalarını, ülkeyi "Bal-

kan Harbi" ve bölge devletlerine karşı geliştirilen saldırgan politikalara bulaştırarak durdurmaya çalıştığı bir süreçte **1 Mayıs'a hazırlanıyoruz.**

Türk hakim sınıflarının halklarımızı bir bütün olarak hedefleyen topyekün savaş eşliğinde yürüttükleri psikolojik savaşla önce kitleleri baskı altına alarak, silahlı devrimci hareketlerin kitle desteğini en azından aşgari düzeye çekme çabasında yoğunlaştığı, reform vaatleri ile kitleleri ve devrimci yapıları rehavete iterek tasfiye çalıştığı bir süreçte **1 Mayıs'a hazırlanıyoruz.**

Süreçle ilgili bilinen bu gelişmeler şaşırtıcı değildir. Çünkü, Türk hakim sınıfları, içinde bulundukları ekonomik bunalım nedeniyle, uzun süreli bir halk savaşı stratejisi ve vur-kaç taktikleriyle hergün parça koparan gerilla savaşının kahredici gücüne karşı ekonomik olarak dayanıklı olmadıklarının farkındadırlar. Dolayısıyla bu savaşı bitirmek veya en azından etkisizleştirmek için çok yönlü bir saldırı başlattılar. Hergeçen gün yığınları içine alan devrimci savaşın can alıcı noktası, geniş yığınları kucaklayarak alaşağı etme eyleminin kitlelerce gerçekleştirilmesidir. Zaten devrim, toplumsal çelişki ve çatışmaların sonucu olarak ortaya çıkan alaşağı etme eyleminden başka birşey değildir. İşte komprador-feodal güçleri telaşa düşüren olayın kendisi silahlı devrimci güçlerin bu yöndeki gelişmeleridir. Yoksa Türk hakim sınıflarını korkutan, silahlı bir veya birkaç örgütün, salt örgütlü olarak devletin kolluk kuvvetlerine karşı giriştiği çatışmalar değil. Burjuvazi bugüne kadar elde ettiği bir çok deneyim ile asil tehlikenin kitlelerden, onların örgütlü zorundan geldiğinin bilincindedir. Ve bütün tedbirleri ile saldırıları da buna yöneliktir. Türk devletinin saldırılarıyla "reform" vaatlerinin çıkışması bu nedenle şaşırtıcı değildir. Tabiki "reform" vaat etmekle reformlar gerçekleştirmek farklı şeylerdir. "Reform" vaatlerinin sürekli güdemde tutulması, zaman kazanmak, kitleleri ve devrimci yapıları beklentiler içine sokarak pasifize etmek ve bunu sürece yayarak için için çürüyerek dağılmalarını ve en azından ciddi bir tehlike olmaktan çıkmalarını sağlamaya yöneliktir. Yıllardır yapmaya çalıştığı tam da budur. Ki bu tuzak gerilla savaşı veren silahlı yapılar için cidden içine düşüldüğünde tam bir kurt kapanıdır ve o yapının ölüm ilanının ta kendisidir.

Türk hakim sınıfları her siyasal hareket veya örgütün toplumdaki sınıf çatışmalarının ve bu sınıfların ihtiyacı sonucu ortaya çıktığının, her birinin yürüttüğü mücadele biçiminin kendisine uygun örgütlenme modeli yarattığının bilincindedir. Bu gerçeklikten hareketle bugün hakim sınıflar, devrimci radikal örgütlere karşı başlattıkları savaşın yanı sıra, reformist ve revizyonist hareketleri de pompalayarak onlara düzen içine doğru akan kanallar açmaktadırlar. Türk devletinin bundan

açık beklentileri vardır. Başlattıkları bahar saldırılarıyla PKK başta olmak üzere devrimci yapıları geriletmeyi hedeflemektedirler. Bu güçlerden boşalan alanlara, sevimli muhalefet olarak reformist güçleri yerleştirerek veya savaşı hedefi olan bu yapıları adım adım oraya çekerek silahlı mücadeleyi, dolayısıyla kitleleri pasifize etmeyi amaçlamaktadırlar. Türk devletinin bugün kurtarıcı can simidi olarak reformist hareketlere sarılması veya bu noktaya çekme umudu taşıdığı güçlere yönelik politikalarını her geçen gün biraz daha çeşitlendirmesinin nedeni budur. Irak Kürdistanı'na başlatılan sefer ile gerilla bölgelerine karşı devreye soktukları "saldır, dağıt, ez ve yok et" siyasetinin hız kazanması da bunun sonucudur.

Bunun için dünyanın her yerinde işçi sınıfı 1 Mayıs'ı, birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlarken, reformist ve revizyonistlerin işçilerin 1 Mayıs'ı mücadele günü olarak kutlamasından, daha doğrusu mücadele etmesinden ödü kopmaktadır. Onlar işçi sınıfının 1 Mayıs'ı kırlarda çiçek toplayarak veya kapandıkları salonlarda yakalarına çiçek takarak sessizce kutlamalarını isterler. Çünkü, reformizmin ve revizyonizmin açık görevi, burjuvaziye karşı gelişen mücadeleyi hedefinden saptırarak, burjuvazinin egemenliğinin devamını sağlamaktır. Onun için 1 Mayıs'ın sıradan bir bayram olarak kutlanmasını isterler. Ancak proletarya için 1 Mayıslar yalnızca sömürüye lanetlerin okunduğu, sömürsüz bir dünya özleminin dile getirildiği bir gün değildir. İşçi sınıfının ekonomik-demokratik taleplerini dile getirdiği ve bu taleplerin yerine getirilmesi için üretimden gelen gücünü kullanarak burjuvazi üzerinde baskı oluşturduğu bir kavga günüdür. Böyle bir günde kendisini kuşatan yasaklar çemberini kırarak, kendi bayramını devrimci eylemlerle kutlamaya çalışır. Zaten 1 Mayıs'ın özüne uygun olarak kutlanmasından kastedilen de budur. Bundan dolayı, komünistler ve devrimciler için 1 Mayıs; işçi sınıfı tarafından kazanılan bir mevziyi, burjuvazinin bağrında açılan bir gediği ifade etmektedir. Bunun için, devrim ile karşı-devrim bu tarihsel günde güçlerini sınar ve genellikle bunu irade savaşı şeklinde yürütür.

1 Mayıs'ın yaklaştığı şu günlerde henüz ciddi bir hazırlık göze çarpmıyor. Karşı-devrimin son 2 yıldır sendikal bürokrasinin ihaneti üzerinden yürüttüğü devrimci radikal yapıları "dağıtlayan" yasal 1 Mayıs mitinglerine katılma tutumunu mu tekrarlayacağız, yoksa onun derslenenden yararlanıp, yeni bir eylem türü mü uygulayacağız? Devrimci parti, örgüt ve gruplar ile devrimci sendika şubeleri başta olmak üzere, sosyalist dergiler ve kitle derneklerinin bu sorunu tartışarak 1 Mayıs hazırlıklarını daha fazla geciktirmeden başlatması gerekir. BDGP ve bunun içinde olmayan diğer devrimci yapılar "ön-

derlik" iddialarına girmeden bir karara varmalıdır. Her yapı önderlik sorununu tartışmalarla değil, pratik mücadele ile belirlendiği gerçeğinden hareketle, doğruluğuna inandığı görüşlerini sonuna kadar savunmalı ve karar alındığında da bu karara mutlaka uymalıdır. Böyle bir prensibe bağlı olarak davranılırsa son 2 yıldır yaşanan hatalarımızı giderebilir ve dünya işçi sınıfının etkili bir mücadele anısına dayanan 1 Mayıs'ı layıkıyla eylem günü olarak kutlayabiliriz. Bunun koşulları son derece elverişlidir. Herşeyden önce işçi sınıfımız çok geniş kısıtlama, baskı ve sömürü altındadır. Ve toplumsal dinamizmi bakımından da olumlu çevresel koşullara sahiptir. Öğretmenler, memurlar, köylüler, gençlik ve hepsinden de önemlisi milyonlarca Kürt köylüsü ve halkı yıllardır işçilerin devrimci atılımını kucaklamaya hazır beklentiler taşıyor. Bunu Mart-Nisan sürecinde gözlemledik.

Bütün bunlar, 1 Mayıs için son 2 yılda uygulanan farklı bir eylem türünü gündeme getirebilir; bize göre, bir veya birkaç merkezde ve onun dışında belirlenmiş emekçi sentlerinde alanları, sokakları kapsayan bir eylem türü ile geniş halk yığınlarını mücadeleye çekerek, bu mevzi mücadelesini genel siyasi iktidar mücadelesiyle bağlaşığını kurmada bir sıçrama tahtası haline getirmek, surece uygun en doğru taktik olacaktır.

Bu 1 Mayıs'ta, işçi sınıfımız ve emekçi yığınların içinde önemli bir zaaf oluşturan şovenizm tehlikesine karşı Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin haklılığını anlatan, milli zulmü lanetleyen, halkların kardeşliğine vurgu yapan sloganlar ajitasyonumuzun öncelikli konusu olmalıdır.

Emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine ve ülkemiz üzerindeki planlarını açığa çıkaran ajitasyon materyalleri 1 Mayıs eyleminin bir parçası olmalıdır.

İşten çıkarmalar, özelleştirme, işsizlik, baskı, iğkence, kıyım ve katliamlar ajitasyonumuzun diğer önemli konuları olmalıdır.

Keza 1 Mayıs eylemi bilinçli proletaryanın önderliğindeki Kızıl Siyasi İktidar İçin Köylü Gerilla Savaşı ile bütünleşmenin çağlarıyla yaygın bir ajitasyonu içermelidir.

1 Mayıs eyleminin bir yasak savma eyleminden çok, krizin derinleştiği dünya konjonktörü ve çelişkilerin en yoğun yaşandığı, muazzam devrimci duruma sahip bir bölgenin en zayıf halkalarından biri durumundaki ülkelerin başında gelen ülkemizin devrimi için taşıdığı fırsatların en iyi şekilde değerlendirilmesi ancak böyle mümkün olacaktır.

Bunun için, alanlarda, dağlarda, fabrikalarda, tarlalarda, yani hayatın her alanında emperyalizme, faşizme, şovenizme ve her türden gericiğe karşı bağimsizlik, halk demokrasisi ve sosyalizm şiarını haykıralım! ●

TKP(ML)-TIKKO ve PKK'den saldırı; 2 ölü, 7 yaralı

Haber Merkezi: Ezilen, sömürülen Türkiye halklarının kurtuluşu için mücadelesini tüm saldırılara rağmen sürdüren TKP(ML)-TIKKO, "Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim olmalı" şiarıyla mücadele alanlarını da genişletiyor. Bu amaçla açıldığı yeni faaliyet alanlarında devletin engelleme, yoketme saldırılarını karşı saldırılarla püskürtten gerillalar, halka umut olmaya ve sebatla mücadeleye devam ediyorlar.

Her bahar gerillayı bitirmek için, T. Kürdistanı'nda ve özellikle Dersim'de 100 bini aşkın askeri gücüyle yaptığı operasyonlarda başarı sağlayamayan devlet, aynı amaçla yeni faaliyet alanlarında da son çare operasyonları düzenlerken, yine gereken cevabı anladığı dilden alıyor. Gazetemize posta kanalıyla ulaşan bilgiler bu cevapların içeriğini ortaya koyduğu gibi bundan sonra da devam edeceğini gösteriyor.

Gelen bilgiye: "2 Nisan günü, saat 17:00 sularında TKP(ML)-TIKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı bir birliğimizde alanda bulunan PKK birlikleri ortak bir eylem gerçekleştirmiştir. Birliğimiz, Tokat-Erbaa İlçesi Sokakta Köyü'nde devriye gezen kolluk güçlerini vurmıştır" denilerek, saldırı sırasında 1 askerin de olduğu belirtilmiştir.

Yine, 2 Nisan Pazar günü, 03:00 sularında da ikinci bir saldırının gerçekleştirildiği bildirilirken, "Tokat ili Erbaa İlçesine bağlı Kozlu mevkiinde operasyon düzenleyen düşman güçlerine, TKP(ML)-TIKKO Karadeniz Komutanlığı'na ve PKK'ya bağlı gerillalar tarafından bir saldırı düzenlendi. Düzenlenen saldırı sonucunda ise 7 asker yaralandı" denildi.

Saldırı sırasında gerillalardan kayıp verilmediği belirtilirken, burjuva basınında yer alan haberlerde, varalılardan birinin uzman

Bir kişi daha bahara çeviren partizanlar, Dersim'den sonra şimdi Karadeniz'de umut oluyorklar

çavuş, diğerlerinin er ve ağır yaralı oldukları belirtildi.

TMLGB'DEN BİR DİZİ EYLEM

TKP(ML)'nin gençlik örgütlenmesi olan TMLGB militanları tarafından bir dizi eylem yapıldığı bildirildi. Yaptıkları eylemleri içeren bir bildiri yayımlayan TMLGB militanları, "Gerilla savaşı karşısında panikleyen, kudurmuş ve ekonomik, siyasi olarak çöken kağıttan kaplanmış devlet, saldırılarını son süzgele içine almıştır. Kendi çöküşünü seyreden ve son çırpınışlarını yaşayan Türk devletine karşı, her bitti dediği dönemde devrimciler ve komünistler tarafından devrimci saldırılar yoğunlaşmıştır. Devrimci inanan herkesi partimiz TKP(ML), ordumuz TIKKO ve gençlik örgütümüz TMLGB saflarında yerini almaya ve mücadeleye katılmaya çağırıyoruz" dediler. Yayımlanan bildiriye göre gerçekleştirilen eylemler şöyle:

Sarıgazi'de fuhuş, ve işbirlikçilik yapan,

kolluk güçleri ile direk temas kuran birahaneleri bir bildiri ile uyararak, çirkefliklerine devam ettikleri takdirde devrimci şiddetin uygulanmasının kaçınılmaz olduğunu belirten militanlar tarafından 27 Mart gecesi Demokrasi Caddesi'ne, "Gençler gerilla saflarına" yazılı TMLGB imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı. Pankart ertesi gün saat 11:30 sularında ancak indirilebildi.

6 Mart Cumartesi günü saat 06:00 sularında Tülin Caddesi'ne, "Savaş öğren ileri; gücümüz TMLGB" yazılı TKP(ML)-TMLGB imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı.

Zümrütevler Tülin Caddesi'nde bulunan ve ülkücü örgütlenme yapan bir karavane, molotoflandıktan sonra, "Şehitler yaşıyor, Partizanlar savaşıyor", "Yaşasın partimiz TKP(ML), ordumuz TIKKO, gençlik örgütümüz TMLGB" sloganlarını atan militanlar uslerine çekildiler. Aynı zamanda çeşitli tarihlerde, Zümrütevler, Gülsuyu, Maltepe, Başbüyük ve Kartal-Topselvi'de 8

Mart, Gazi Dipsişi, Newroz, Cüneyt Kahraman ve Parti Şehitleri ile ilgili kuşlamalar yoğun bir biçimde dağıtıldı.

Yine Başbüyük'te çeşitli günlerde; kolluk güçlerinin merkezi haline gelen Boran Medikal, halkın huzurunu bozan ve ülkücülerin meskeni haline gelen Başbüyük Bira Salonu ve Milli Gençlik Vakfı TMLGB militanları tarafından molotoflanarak tahrip edildi. MGV molotoflandırdığı sırada müdahale etmek isteyen bir sivil otodaki polisleri geri adım attırırken, militanlar havaya ateş açarak ve sloganlar atarak olay yerinden uzaklaştılar.

17 Mart günü Newroz ateşini karşılamak amacıyla Maltepe Atatürk Caddesi üzerinde bulunan Nizamı Alem Ocağı bombalanırken, eylem burjuva basına yansıdığı ve TKP(ML)-TMLGB adına üstlenildiği halde bilinci olarak eylemi kimin yaptığı belirtilmedi. Öte yandan aynı gece Maltepe MHP Seçim Bürosu da TMLGB militanları tarafından bombalanarak ciddi oranda maddi hasar meydana geldi. 30 Mart Günü ise Kartal-Atalar'daki Milli Gençlik Vakfı da militanlar tarafından bombalanarak tahrip edildi.

Eylemlerin sürece göre devam edeceğini belirten militanlar, "Eylemlerimiz dostlara güven, düşmana korku salacaktır" dediler.

İZMİR'DE YAZILAMA

TKP(ML)'nin 4. Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman'ın şehit düşüşünün 2. yıldönümünde Konak-Günlaltay Mahallesi'nde TKP(ML) militanları tarafından, "Cüneyt yoldaş yaşıyor, TIKKO savaşıyor", "Yaşasın devrimci mücadele", "Yaşasın Kardeşlen Harekatı'mız" içerikli, TKP(ML)-TIKKO imzalı yazılamaların yapıldığı bildirildi. ●

İstanbul'da gözaltılar

Haber Merkezi: Olağanüstü hal kapsamına alınmadan bile olağanüstü uygulamalarla İstanbul tamamen yarı açık cezaevi haline geldi.

9 Nisan günü, nerede gözaltına alındığı bilinmemekle beraber, Kemal Yazar ve sonrasında akrabalarının ve yakınlarının evleri basılarak 20'ye yakın kişi TKP(ML)-TIKKO mensubu oldukları gerekçesiyle gözaltına alındı.

Gözaltına alınanların çoğu daha sonra serbest bırakılırken, Kemal Yazar, Hasan Kaçar, Fecire Teper, Ayşe Elitog, Erdoğan Kaya ve Allahverdi Teper için savcılıktan 14 Nisan'a kadar gözaltı izni alındı. 15 Nisan günü DGM'ye çıkarılan 5 kişi serbest bırakılırken, Kemal Yazar, TKP(ML)-TIKKO üyesi olduğu ve Tokat'ta faaliyette bulunduğu iddiasıyla Tokat'a götürüldü ve kendisinden haber alınamıyor.

ICAD Britanya Seksiyonu yaptığı açıklamada, "Kemal Yazar, Türk devletine mukallif birisidir. Devlet, ailesine ve insan hakları kurumlarına veride olduğunu bildirmeli ve gözaltında olduğunu kabul etmelidir" dedi. ●

Yazışları müdürünün evi basıldı

Halkın Günlüğü/İstanbul: Hakim sınıflar her geçen gün, kendisine ilericiçlik misyonu yüklenmiş kurum ve kuruluşlara karşı baskılarını daha da pervasızlaştırıyorlar. Gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri karşısında çaresiz kalan faşist devlet bu acizliğini devrimci, yurtsever, sosyalist gazete, dergilere, kurum ve kuruluşlara yönelerek bir kez daha göstermiştir.

Hakim sınıflar o kadar acizleşmektedir ki artık gelişen mücadele karşısındaki acizliğini, yetmezliğini suçsuz insanları "şüpheli", gazete dergi vb. kurum çalışanlarını yasadışı örgütlerle ilişkili göstererek örgüt üyeliğiyle suçlayıp gözaltına alıyor, işkenceli sorguların ardından tutukluyorlar. Bu baskıların en sonucusu Devrimci Çözüm Dergisi Yazışları Müdürü Neriman Tufan'ın evine yönelik yapı-

lan baskınla gerçekleşti.

9 Nisan Cuma günü saat 23:30'da Neriman Tufan'ın evi Terörle Mücadele polisleri tarafından "bomba ve silah" olduğu gerekçesiyle basıldı. Evde bulunan aileye tehditler savurarak her tarafı didik didik arayan polis, evde bulunan kardeşi Mahmut Tufan, çok sayıda kitap vb. eşya ve birlikte aynı saatlerde sokaktan alınan diğer kardeşi Levent Tufan ile beraber Vatan'da bulunan Terörle Mücadele Şubesine götürüldü. Baskın sırasında evde olmayan Neriman Tufan'ın evi polisler tarafından ertesi gün tekrar basılarak, Tufan'ın nerede olduğu sorulurken ev halkı tehdit edildi.

Devrimci Çözüm Dergisi'nden yapılan açıklamada devrimci, sosyalist basına yönelik baskılar ve çalışanlarının evlerinin basılması kınandı. Gözaltılarla ilgili

IHD İstanbul Şubesi'nde 13 Nisan Pazarı günü bir açıklama yapıldı. Yapılan basın açıklamasında, "Evimizi basan 15 kişilik TMS ekipleri ellerindeki silahları üzerimize tutarak, bizi tartaklayarak evde silah ve bomba olduğu gerekçesiyle her tarafı dağıtmışlardır. Ve evde bulunan çok sayıda kitap, dizüstü bilgisayar ve iki adet cep telefonunu götürmüşlerdir" denildi.

Ertesi gün serbest bırakılan Mahmut Tufan emniyette psikolojik ve fiziki işkenceye maruz kaldığını belirterek, "Bana yapılan baskı ve işkenceler tamamen Levent'in örgütle bir ilişkisi olduğunu ifade etmem içindir" dedi. Levent Tufan'ın serbest bırakılmasını isteyen ailesi başına gelecek her şeyden başta TMS Timi ve DGM Savcılarının sorumlu olacağını belirtti. ●

Çatışmalar daha da yoğunlaşıyor

Haber Merkezi: Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999 tarihinde faşist Türk devletine teslim edilmesiyle birlikte hakim sınıflar bütün kurumlarıyla birlikte "zafer" naraları atmaya başladı. Devlet bütün gücünü kullanarak yoksul Türk ve Kürt halkı üzerinde ki azgın baskılarını daha da yoğunlaştırarak devrimci, yurtsever ve komünist örgütleri "sözde" bitirmeye yöneldi. Faşist devlet kazandığını sandığı "zafer" sarhoşluğuyla ulusal hareketin bittiği yaygarasına başladı. Kendi sınırları içerisindeki katliamlarla yetinmeyen faşist devlet sınırları aşarak Kuzey Irak hareketini başlatarak ulusal hareketi bitirebileceğini sandı. Bütün bunlar yaşanırken kendine "özgür, bağımsız ve tarafsız" basın diyen, özünde ise faşist olan gazete ve sadık köşe yazarları hep bir ağızdan aynı söylemleri (ben daha fazla sadığım) tekrarlamaya başladılar, bütün marifetlerini, "teorik" zenginliklerini ortaya koyarak ulusal hareketin bittiğini, bitebileceği safsatasını yazmaya başladılar. Oysa ki basında çıkan çatışma haberleri hiçbir şeyin bitmediğini ve bitmeyeceğini açıkça gösteriyor.

KARAKOÇAN KIRSALINDA ÇATIŞMA

Elazığ'ın Karakoçan İlçesi'nde 2 Nisan gecesi kırsal alanda çatışma çıktığı bildirildi. Edinilen bilgilere göre çatışmada bir PKK'li gerilla yaşamını yitirdi. Askerlerin kayıpları konusunda ise herhangi bir bilgi edinilemedi. Dersim'in Pertek İlçesi'nde ise PKK gerillalarının taciz ateşinde bulunduğu kaydedildi.

BİNGÖL VALİSİ'NE BOMBALI SALDIRI

PKK militanları tarafından Bingöl Valisi Süleyman Kamçı'ya yönelik bombalı intihar eylemi düzenlendi. Vali Süleyman Kamçı Valilik binasına girerken bombayı patlatan militan yaşamını yitirdi. Patlamadan Vali Süleyman Kamçı yaralanmadan kurtulurken, 14 yaşındaki bir kız çocuğunun öldüğü, 12 kişinin de yaralandığı bildirildi. Bingöl Valisi Süleyman Kamçı 5 Nisan günü saat 13:30

da Valilik binasına gelerek aracından indiği sırada iki kişi olduğu sanılan eylemciler, koşarak makam aracına yöneldiler. Vali Kamçı olaydan yara almadan kurtulurken, makam şoförünün de aralarında bulunduğu 12 kişi yaralandı. Eylemden sonra Bingöl'de operasyon başlatan polis, çok sayıda insanı gözaltına aldığı bildirildi.

HAKKARİ VALİSİ'NE BOMBALI SALDIRI

Hakkari Valisi Nihat Canpolat'a Yüksekova İlçesi'nde PKK militanları tarafından bombalı saldırı düzenlendi. Eylemde Canpolat yaralanırken, makam şoförü Çetin Deniz öldü, koruması ağır yaralandı. Eylemi gerçekleştiren militan yaşamını yitiren 11 Jandarma Alay Komutanı da ağır yaralandı. Eylem; 8 Nisan günü saat 15:30 da Yüksekova

nildi. Eylemden sonra, Yüksekova'da geniş önlem alan polis, ilçeye giriş ve çıkışları yasaklayarak çok sayıda insanı gözaltına aldığı öğrenildi.

KUZAY IRAK HAREKATI "SONA ERDİ"

Kuzey Irak'ta PKK'ye yönelik TSK tarafından başlatılan askeri operasyonun sona erdiği ve birliklerin geri çekilmeye başladığı öğrenildi. Başbakan Bülent Ecevit, hareketin PKK'nin bölgedeki yerleşmelerine yönelik

olduğunu açıklarken, yerel kaynaklar PKK'li birliklerin geri çekilen askeri birliklere saldırdığını ve operasyonda çok sayıda askerin öldüğünü bildiriyor. Bölgeden gelen bilgilere göre, özellikle Haftanın bölgesinde yoğunlaşan hareketin, Keşan Vadisi'nde şiddetli çatışmalar yaşandı. TSK kaynakları çatışmalar ve kayıplar konusunda ayrıntılı bilgi vermezken, PKK'ya yakın kaynaklar, 24 askerin öldüğü yönünde haber veriyor. Askeri birliklerin Maraş'ın Pazarcık, Antep'in Araban, Adıyaman'ın Besni ilçeleri arasındaki bölgede operasyon başlattığı bildirildi. 7 bine yakın asker ve özel timin katıldığı hareket kapsamında "güvenlik soruşturması" gerekçesi ile köylerin basıldığı ve köylerde yaşayanların kimlik bilgilerinin toplandığı bildirildi. Karlıova, Yedisu, Kiğı ve Adaklı arasında bulunan bölgedeki operasyonda çıkan çatışmada 1 askerin öldüğü, 2 askerin de yaralandığı öğrenildi.

GERILLADAN PUSU

Dersim'de operasyon sürdüren askerler ve özel tim grubu gerilla birlikleri tarafından pusuya düşürüldü. Pusuya düşen 2 askerin öldüğü, 2 askerin de yaralandığı öğrenildi.

PKK'DEN BOMBALI EYLEM

Osmaniye'de Orman İşletme Müdürlüğü'ne ait odun deposu girişindeki Jandarmaya ait nöbetçi kulübesi önündeki patlamada 1 uzman çavuş, 3 asker öldü. Osmaniye'ye 5 kilometre uzaklıktaki Çardak köyünün Yukarıdereli Davulbaş mevkiinde meydana gelen patlamada 1 uzman çavuş 2 er ve aynı köyden Uğur Dağ adlı korucu yakını ölümlen 1 askerin de yaralandığı bildirildi.

DERSİM'DE MAYINLI SALDIRI

Dersim-Pülümür yolunda devriye görevi yapan jandarma timine ait zırhlı bir aracın yola düşenmiş mayına çarpması sonucu 2 askerin öldüğü, 5 askerin de yaralandığı öğrenildi.

Haber Merkezi: Alternatif Dergisi'ne yazdığı bir yazı nedeniyle 9 Temmuz 1998 tarihinde işkenceli sorguların ardından tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne konulan Hedef Gazetesi yazarı TDP(Türkiye Devrim Partisi)'li Tutsak Çetin Güneş şehit düştü.

1989 yılında siyasi nedenlerden dolayı cezaevine giren ve 8 yıl yatıktan sonra tahliye olan Hedef Gazetesi yazarlarından Çetin Güneş, 1997 yılında Alternatif Dergisi'ne yazdığı "Türkiye Devriminde Militan Kişiliğin Rolü Ve Özellikleri" başlıklı yazıda bölücülük yaptığı gerekçesiyle İstanbul 4 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 1 yıl 4 ay hapis ve 133 milyon lira para cezasına çarptırılmıştı. Bu cezanın Yargıtay'ca onaylanması üzerine evi 5 Temmuz 1998 tarihinde polisler tarafından basılarak gözaltına alınan Güneş, 3 gün yoğun işkencelere maruz kaldı. Güneş 9 Temmuz '98 tarihinde tutuklanarak Ankara

Çetin Güneş şehit düştü

Merkez Kapalı Cezaevi'ne konuldu. Çetin Güneş aldığı 16 aylık cezanın bitmesine kısa bir süre kalmasına rağmen PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın emperyalist bir komplo sonucu Türkiye'ye getirilmesini ve Kürt halkı üzerinde oynamak istenen oyunları protesto etmek için açlık grevine başlamıştı.

1996 yılında Ölüm Orucu'na da katılan ve bu eylemden sonra çok nadiren görülen "Dilated Cardiomyopathy" adı hastalığı yakalanan Güneş'in tedavisi hem devrimci hem de uluslararası kamuoyunun yoğun protestolarına rağmen faşist devletin "tedavi etme, imha et" anlayışı doğrultusunda engellendi. Çok nadir görülen bu hastalıkta en ufak bir enfeksiyon, travma ya da stres durumunda dahi krize girebileceği, akciğer ve karaciğeri için su topladığı, sürekli kilo kaybına uğradığı ve kan tükürdüğü belirtilen Çetin Gü-

neş, açlık grevi sırasında kötüleştiği için kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde 27 Mart Cumartesi günü şehit düştü.

Faşist devletin uyguladığı orca baskıya, zulüme rağmen inandığı devrimci değerlerden taviz vermeden, devrimcilerin her koşulda ve ortamda kişiliklerini ve bilinçlerini koruyabileceğini dost ve düşmana gösteren Çetin Güneş'i saygıyla anıyoruz.

TUTSAKLARA SÜRGÜN

Sürt E Tipi Cezaevi'nden Elazığ Cezaevi'ne sürgün edilen Yakup Soylu ve Mehmet Candemir adlı tutsakların sağlık durumlarının ağır olduğu öğrenildi.

16 Şubat '99 tarihinde açlık grevine başlayan Soylu ve Candemir, 23 Mart '99 tarihinde tutuklu bulundukları Sürt E Tipi Cezaevi'nden Elazığ Cezaevi'ne sürgün edildiler. Soylu ve

Candemir, aileleri aracılığıyla yaptıkları açıklamada; sürgün sırasında ağır işkencelere maruz kaldıklarını ve cezaevinde hücrede tutulduklarını belirterek, 16 Şubat'ta başlattıkları açlık grevinin devam ettiğini ve siyasi koğuşun bulunduğu herhangi bir cezaevine sevk edilinceye kadar açlık grevine devam edeceklerini bildirdiler.

Hücrede tutulan çocuklarının can güvenliğinin bulunmadığını ifade eden aileler ise çocuklarının sağlık durumlarının kötü olduğunu söylediler. Tutsak Candemir'in ağabeyi Ahmet Candemir, orada hiçbir insani talebin yerine getirilmediği gibi yaşam olanaklarının da olmadığını, hayatlarından endişe duyduklarını belirterek, insanın diyen herkesi bu vahşet karşısında dayarlı olmaya çağırdı.

Açlık grevinde bulunan Soylu'da, sürgün sırasında gördüğü işkenceler ve açlık grevi sonucu görme bozukluğu ve kan kusma gibi rahatsızlıkların olduğu öğrenildi.

TÜRKİYE'DEN KISA... KISA

- ✓ **1 Nisan Perşembe:** Yozgat Cezaevi'nde, MED TV'nin kapatılmasını protesto etmek için 22 Mart'ta bedenini ateşe veren PKK davası tutuklusı İdris Çalışkan, "tedavi gördüğü" hastanede doktorlar ve askerler tarafından işkenceye maruz kaldı.
- ✓ **İstanbul Taksim Meydanı'nda:** anti-har eylemini gerçekleştirdikten sonra şehit düşen kadın militanın kimliği belirlendi. Kadın militanın 22 yaşındaki **Meral Mamyak** olduğu öğrenildi.
- ✓ **Ankara Üniversitesi Dil Ve Tarih Coğrafya Fakültesi Dekanlığı,** öğrencilerin bayram stresi boyunca fakülteye girmelerini yasakladı.
- ✓ **2 Nisan Cuma:** PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan ile görüşmek üzere, Ankara DGM Savatlığı'na başvuruda bulunarak izin alan kardeşleri Mehmet Öcalan, Havva Keser ve Öcalan'ın 2 avukatı İbrahim Adası'na gittiler.
- ✓ **4 Nisan Pazar:** İstanbul Zeytinburnu'nda bir grup MHP'li tarafından HADEP konvoyuna taşlı, sopalı saldırı düzenlendi. Saldırı sonucunda birçok kişi çeşitli yerlerinden yaralanırken, 1 muhabirin de bacağı kırıldı.
- ✓ **5 Nisan Pazartesi:** Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Dürücü Köyü'nde çıkan bir çatışmadan sonra gözaltına alınan ve yoğun işkence sonucunda felç olan 60 yaşındaki **Musa Cabbar**, gözaltından çıktıktan kısa bir süre sonra öldü.
- ✓ **Cezaevi'nde tutuklu bulunan,** Şiroz ve Lösemi hastası olan Filiz Gülkoçar, 1 ay ömrü kalmasına rağmen halen cezaevinde tutuluyor.
- ✓ **8 Nisan Perşembe:** 1996 Haziran-Temmuz aylarında, 6-8-10 Mayıs genelgelerine karşı süresiz açlık grevine, daha sonra da Ölim Orucuna dönüştürülen direnişte 12 tutsağın şehit düşmesine neden olan Sevk Genelgesi iptal edildi. Adalet Bakanlığı'na açılan dava sonucu, Danıştay 10. Daire Başkanlığı tarafından, 3 yıl sonra "DGM kanunun 2. Maddesi'nde, mahkemelerin belirtildiği ve bu düzenleme uyarınca İstanbul DGM'nin yargı çevresi içinde Eskişehir'in yer almadığı" gerekçesiyle genelgeler iptal edildi.
- ✓ **9 Nisan Cuma:** Manisa'da, Celal Bayar Üniversitesi'nde Güngör Kazıkaya adlı bir öğrenci, 15 kişilik taşlı grup tarafından 2 yerinden bıçaklandı.
- ✓ **12 Nisan Pazartesi:** PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte 16 Şubat'ta açlık grevine başlayan PKK'li tutsaklar, açlık grevini sona erdirdi.

Susturma operasyonu sürüyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: Dünya ve Türkiye devrim hareketine damgasını vurmuş olan tarihi günlerden 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 12 Mart Gazi katliamı, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamı, Bahçelievler katliamı ve 21 Mart Newroz Bayramı etkinliklerini önlemek amacıyla haftalar önceden yoğun güvenlik önlemleri alan kolluk güçleri, çok sayıda insanı gözaltına alarak işkence tezgahlarından geçirirken, Mörter, Bahçelievler vd. bölgelerde katliamlar gerçekleştirildi. Bunlara da yetmeyen devlet, bunları kamuoyuna yansıtan devrimci, yurtsever, sosyalist gazete, dergi ve radyolara karşı azgınca saldırıya geçti. Önümüzdeki süreç içerisinde proletarya enternasyonalizminin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı kendi istekleri doğrultusunda kutlanmasını sağlamak için bu tür kurumları tekrar basacağı, kapatacağı, çalışanlarını gözaltına alacağı aşikardır. Özgür Radyo ve Radyo Umud bu kurumlar arasında 1'er yıl kapatılarak ilk nasibini alanlar oldular.

İstanbul'da 95.1 frekansından yayın yapan Özgür Radyo'nun yayını RTÜK tarafından 19 Şubat Cuma günü yayımlanan 7 Nisan Çarşamba günü 1 yıl kapatıldı. İstanbul Emriyet Müdürü Hasan Özlemir'in; "Kaçanları topuğundan tutun" emrini "Gün Ortası Haberleri"nde veren Özgür Radyo, 3894 Sayılı Kanunun 4. maddesinin g. bendinde belirtilen "Toplumu şiddet, terör ve etnik ayrımcılığa sevk eden ve toplumda nefret duyguları oluşturan yayınlarla imkanı verilmemesi" ilkesini ihlal ettiği gerekçesiyle 1 yıl süreyle kapatıldı.

RTÜK'ün Özgür Radyo'ya yönelik bu saldırısı 7 Nisan Çarşamba günü, saat 11.00'de Çemberlitaş'ta bulunan Basın Müzesi'nde bir basın açıklaması yapılarak protesto edildi. Basın toplantısında konuşan Özgür Rad-

yo Genel Yayın Yönetmeni Filiz Aslan, İHD İstanbul Şubesi Başkanı Eren Keskin, Türkiye Yazarlar Sendikası Genel Sekreteri Sennur Sezer, konuşmalarının ortak paydası olarak özgür basına yönelik bu saldırının siyasi içerikli olduğunu belirttiler.

Yoğun katılımın olduğu basın toplantısında, radyolarının 1 yıl süreyle kapatılmasının siyasi bir karar olduğuna vurgu yapan Aslan; "Söz konusu kapatma gerekçesi olarak geçen 'Gün Ortası Haberleri'nden cimbızlanarak seçilen bazı terimlerin birleştirilerek, kapatma gerekçesi gösterilmesini halkın gerçekleri öğrenme noktasındaki haber alma özgürlüklerinin kısıtlandığını" belirterek, itirazlarda bulunmalarına rağmen herhangi bir sonuç alamadıklarını söyledi.

İHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu adına konuşan Eren Keskin ise Türkiye'de yaşanan hak ihlallerinin duyurulmasına yönelik bir saldırı olduğunu belirterek; "Şunu çok

iyi biliyoruz: devletin değişmesini istiyoruz, sistemin değişmesini daha çok istiyoruz. Ama sistemin değişmesi için halkın bunu talep etmesi gerekiyor. Halkın bunu talep edebilmesi için gerçekleri görmesi gerekiyor. İşte Özgür Radyo, Radyo Umud halkın gerçekleri göstermeye çalışan basın kuruluşlarıdır. Kapatılma gerekçeleri işte bu yüzden" dedi.

Sennur Sezer ise düşünce özgürlüğü ve ifade özgürlüğüne yönelik yapılan bu saldırının sadece Özgür Radyo ve Radyo Umud'un sahip ve çalışanlarına yönelik olmadığını, halkların haber alma hakkına yapılan bir saldırı olduğunu belirterek, düşünce ve ifade özgürlüğüne getirilecek her türlü sınırlama ve kısıtlamalara da kurum olarak karşı olduklarını söyledi.

Konuşmaların ardından salona dolduran kitle, özgür basının susturulmasına yönelik yapılan saldırıları, ayakta alkışlarla protesto ettikten sonra dağıldı.

26. ÖLÜMSÜZLÜK YILDÖNÜMÜNDE "KAYPAKKAYA DİYOR Kİ" GECESİNE KATIL!

Türkiye'den
Grup Munzur
Emre Saltık
Suavi Ve Grubu
Ferhat Tunç Ve Grubu

Avrupa'dan
Beser Şahin
Garp Şahin
Ozan Xemgin
Ali Haydar Can

Delegasyonlar
DEH
Peru Komünist Partisi / Nepal Komünist Partisi
Filipinler Komünist Partisi / İran Komünistler Birliği
Yunanistan ASENKA

Kırmızı Gül Buz İçinde (İbrahim Kaypakkaya Belgeseli) • Şehit Aileleri
• Sinevizyon • Folklor • Konuşma Ve Mesajlar
• Yazar Muzaffer Oruçoglu • Şair Ahmet Telli • Şair Emir Ali Yağan

Tarih: 15 Mayıs '99, Saat: 16:30
WILHELM-DOPATKA HALLE-BISMARCK STR.125 LEVERKUSEN-Am Stadion
Yol tarifi: Kuzeyden: A3-Opladen çıkışı, Güneyden: A3-Leverkusen-Zentrum çıkışı

İbrahim Kaypakkaya'yı Anma Gecesi Tertip Komitesi

Yılgınlık yok direniş var

Halkın Günlüğü/Kartal: Birbir baskıyla yılmak bilmeyen kararlı direnmekte sebatlı Swisccart işçileri atıldıkları fabrikanın önüne kurdukları barakada (Direniş çadırı) günlerdir hakları için sürdürdükleri direnişi tüm baskı ve zulme karşı sürdürüyorlar.

Sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 17 Aralık 1998 tarihinde işveren tarafından işten atılan Swisccart işçileri fabrika önünde başlattıkları direnişi her türlü saldırılara rağmen kararlı bir şekilde sürdürüyorlar. Basın-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atılan işçilere karşı tutumunu sertleştiren Swisccart işvereni, dışarıdan kaçak işçi getirecek üretimi sürdürüyor. İşçiler ise işverenin daha önce getirdiği 20 kadar işçiyi ikna ederek üretime izin vermediler ama işvereni tekrar fabrikaya gizlice kaçak işçi taşımaya devam etti. Bunun üzerine işçiler meşru direnişlerini kırmaya yönelik bu tutumu engelleyerek, 5 Nisan sabahı işbaşı yapmak üzere fabrikaya gelen kaçak işçilere müdahale etti. Bu müdahale üzerine Swisccart direnişçilerine polis saldırarak çok sayıda işçiyi gözaltına aldı.

Sendikal hakları için direnen 38 Swisccart işçisi direnişlerinin 110. gününde direniş kırıcıların fabrikada kaçak çalışmasını engellemek için fabrika bahçesine girerek kaçak işçileri sloganlarla protesto ederken, fabrikada direniş boyunca nöbet tutan polis direnişçilere saldırarak, direnişçi işçileri sendika yöneticileriyle birlikte gözaltına aldı.

Gözaltına alınan 38 işçi ile birlikte DISK'e bağlı Basın-İş Sendikası Genel Başkanı **Derviş Boyoğlu**, Örgütlenme Dairesi Başkanı **Tuncer Özkan**, Genel Koordinatör **Zekai Türkmenoğlu** ve yönetim kurulu üyesi **Sermin Öner** gözaltına alındı. Daha sonra savcılığa çıkarılarak serbest bırakılan Swisccart direnişçileri 9 Nisan günü tekrar gözaltına alındı. Karakola götürülen işçileri polis, direnişi bitirmeleri için tehdit etti.

KONTRALAR İŞ BAŞINDA

8 Nisan günü, DISK'e bağlı Basın-İş Sendikası Genel Başkanı **Derviş Boyoğlu** güpe

gündüz evinin önünden silahlı 3 kişi tarafından kaçırıldı. Boyoğlu kaçırıldıktan sonra Swisccart direnişinin bitirilmesi yönünde tehdit edildi. Artan baskıları kınamak amacıyla 10 Nisan Cumartesi günü Swisccart işçileri bir basın açıklaması yaptılar. Saat 12.00'de yapılması gereken basın açıklaması polis baskısıyla 11.30'da gerçekleşti.

Deri İşçileri, DISK Genel Merkez yöneticileri ve şube yöneticileri, ÖDP, EMEP, İP yöneticilerinin katılımıyla saat 11.00'de Soganlık kavşağından Swisccart'ta doğru yürüyüşe geçildi. Kitlenin önüne barikat kuran polislerin barikadını da aşarak Swisccart önüne gelindi. Fabrikanın bahçesini ve çevresini kuşatan çevik kuvvet ve sivil polislerle çatışma yapılan basın açıklamasında DISK Basın-İş Sendikası Genel Sekreteri **Murat Tokmak, "Saldırı işçi sınıfına yönelik bir saldırı olup Boyoğlu nezdinde bu bir yıldırma ve sindirme olayıdır, yılmayacağız. Swisccart direnişini sonuna kadar destekleyeceğiz" dedi. Kitle tarafından sık sık, "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın Swisccart direnişimiz", "Swisccart'a sendikacı gireceğiz, direne direne kazanacağız" sloganları atıldı.**

Eylem sona ererken işçilere yoğun destekler devam etti. DHP (Demokratik Haklar

Platformu) de organize ettiği kitlesel bir katılımı basın açıklamasına destek verdi. Basın açıklamasının erken bitmesi nedeniyle ziyaret kısa tutularak Swisccart direnişçilerine oluşturulan fondan bir miktar para yardımıyla bulunuldu. Yapılan saldırıları kınamak amacıyla Halkın Günlüğü Gazetesi ve Yüzücek Ağsın Kültür Merkezi'nin açıklamaları okundu.

Açıklamada, "Son süreçte işçi kıyımlarıyla gelişen pervasızca saldırılar ve işkencede katledilen sendikacı **Süleyman Yeter**'in ardından Boyoğlu'nun kaçırılışı birbirinden kopuk değildir, hepsi komprador devletin gerçekliğidir. Özellikle Swisccart, Deri işçileri genelde tüm ezilen halklara karşı sürdürülen baskı zulüm ve sömürüyü şiddetle kınıyoruz" denildi. Eylem alanında tekrar polisin yönelimiyle işçiler gözaltına alındı. Sendikacıların girişimiyle gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

Öte yandan Swisccart direnişçileri 13 ve 14 Nisan günleri mevzilerine yapılan saldırılar sonrasında gözaltına alınarak Soganlık Karakoluna götürüldüler. Sabah gözaltına alınan direnişçiler, akşam üzeri savcılığa çıkarılarak savcının; "Bir daha buraya gelerseniz sizi tutuklatırım" tehditleri eşliğinde serbest bırakıldılar ●

DÜNYA'DAN KISA... KISA

✓ **2 Nisan Cuma:** Sudan'ın Hartum kentinde Sudan Halkın Özgürlüğü Ordusu (SPLA) tarafından 18 Şubat'ta kaçırılan 3 Kızılhaç görevlisi öldürüldü.

✓ **ABD savaş uçakları, Irak'ın güneyinde bulunan uçuşa yasak bölgeye saldırı düzenledi.** Düzenlenen saldırı sonucunda 2 sivil ölümler, 2 bina da tamamen yıkıldı.

✓ **3 Nisan Cumartesi:** Brezilya'da, 2 bin 853 köylünün üye olduğu Topraksız Köylüler Hareketi (MST), Zona da Mata'da 12 bin hektarlık alanı (15 çiftlik) işgal etti.

✓ **4 Nisan Pazar:** ABD'nin eski Dışişleri Bakanlarından Henry Kissinger, 3 bini aşkın insanın katli olan Pinochet'in serbest bırakılması çağrısında bulundu.

✓ **Kırgızistan Başbakanı Zumbek İbraimov, yakalandığı mide kanseri sonucu öldü.**

✓ **5 Nisan Pazartesi:** Endonezya'da, Müslümanlar ile Hristiyanlar arasında çıkan çatışmada ölü sayısının 54'e yükseldiği öğrenildi.

✓ **7 Nisan Çarşamba:** Guatemala'da, Roma Katolik Başpiskoposluğu Bölgesi'nde İnsan Hakları Ofisi tarafından yapılan kazılar sonucu, 36 yıllık iç savaş döneminde ordu tarafından katledilen 40 kişinin yer aldığı 3 toplu mezarlık bulundu.

✓ **9 Nisan Cuma:** Pakistan'da, Paşaver kentinin batısındaki Michni'de bulunan 44 köyün Charsada Belediyesi'ne bağlanmasını protesto eden köylüler ile polis arasında çatışma çıktı. Çıkan çatışma sonucunda, 2 polis ölümler, 6 polis de yaralandı.

✓ **10 Nisan Cumartesi:** Brüksel'de, Sedat Uçar adlı bir genç, trafik kurallarını ihlal ettiği gerekçesiyle jandarma tarafından gözaltına alındı. Gözaltından çıkan Uçar, gördüğü yoğun işkenceler sonucu öldü.

✓ **11 Nisan Pazar:** İspanya'da, BASK halkı için mücadele yürüten ETA'nın 2 savaşçısını 1983 yılında Fransa'dan kaçarak öldüren kontrgerilla örgütü GAL'in 7 üyesi için açılan davada, Savcı 458 yıl hapis cezası istedi.

✓ **Kosova'daki evlerini katliamlar nedeniyle terk etmek zorunda kalan Arnavutlar'ın sayısı 841 bine ulaştı ●**

Malazlar grevi sürüyor

Halkın Günlüğü/Kartal: Pendik E-5 Karayolu üzerinde kurulu bulunan **Malazlar Kibrit Fabrikası**'nda; toplu sözleşmede işverenin 40 milyonluk kölelik maaşı talebine karşılık 150 milyon istenilmesi üzerine görüşmeler uzlaşmazlıkla sonuçlanınca işçiler grev hakkını kullandılar.

Greve bir çok demokratik kitle örgütlerinden destek gelirken, grevin 47. gününde **Demokratik Halklar Platformu** işçilere destek ziyaretinde bulundu. İşçilerin yo-

gun ilgisiyle karşılaşan Halkın Günlüğü okurları işçilere ziyaretlerinin amacını açıklayarak, "Ezilen emekçilerin gerçek dostları yine ezilenler, devrimciler, demokratlar ve yurtseverlerdir. Sizleri diğer günlerde sormayanlar bugün seçim sebebiyle yanınıza gelmekle gerçek niyetlerini ortaya koymuştur. Onlar oy avcılığı yapıyorlar. Emekten yana değil emek düşmanıdır" dediler. Ayrıca son süreçlerdeki yoğun saldırılara da değinilerek, "Bugün Linter-İş Genel Merkez Eğitim Uzmanı **Süley-**

man Yeter polis tarafından gözaltına alınarak işkencede katlediliyor ve Basın-İş Sendikası Genel Başkanı **Derviş Boyoğlu** kaçırılarak silahla tehdit edilip, Swisccart Direniş'i bitirmesi isteniyor. İşte bu sistem emekçilerin düşmanıdır. Bu sistemi besleyenlerse bu düzen partileridir" denildi.

Büyük bir ilgi ve duyarlılıkla konuşmayı dinleyen işçiler ve ziyaretçiler tarafından "Malazlar işçisi yalnız değildir", "Birlik-Mücadele-Zafer" sloganları atılarak ziyaret sona erdi ●

"Siyasetsiz" eylemin düşündürdükleri

Cografyamız tarihsel önemde günlere tamamlık ediyor. Süteç öyle başdöndüren bir hızla geliyor ki çoğu zaman nasıl hareket edeceğimizi bilemiyoruz. Sürecin gelişimindeki hız, doğru düşünmenin, ideolojinin ve siyasetin mücadele içindeki önemini kavrayışı da doğrudan etkiliyor. Harekette ideolojinin ve siyasetin etkin rolü küçümsenebiliyor; bu küçümseyiş hareketin ya da tek tek eylemlerin içeriğine ve biçimine de yansıyor. Böyle bir anlayış için sürecin nasıl geliştiği, bu gelişmeye hangi içsel dinamiklerin ya da dış etkilerin yön verdiği, bu gelişimin ne gibi sonuçlara neden olabileceği, bu sonuçların hangi güçlerin çıkarına hizmet ettiği, sürece hangi içerik ve biçimlerle, kime karşı, kimlerle birlikte nasıl müdahale edilmesi gerektiği yönündeki sorulara yanıt bulma çabası hiçbir anlam taşımaz. Bu anlayış sahipleri, böyle bir çabayı "boşa geçirilen zaman" olarak değerlendirirler. Onlar için önemli olan, tek başına eylemin kendisidir. Hareketi düşünceden koparırlar.

Ortada bir etki vardır; tüm benlikleriyle hissederek bu etkiyi. Ama en çok duygu dünyaları sarsılır, bu etkinin hareketiyle. Ve onları harekete geçiren de varoluş gerçekliklerinin bu yönü olur. "Bilinç dışı eylem" -ya da tırnağı kaldıracak olursak, yanlış bilincin yönlendirdiği eylem- böyle çıkar ortaya. Gösterilen tepkinin etkiyi nasıl biçimlendireceği ya da kendisinin ne gibi etki ve tepkilere neden olacağı düşünülmemiştir bir kere. "Eylem amaç mıdır, araç mıdır?" ya da "her ikisini de kapsamakla birlikte, koşullarla doğrudan ilişkili bir biçimde bir yönü diğerine baskın gelemez mi?", "baskın gelen yön, koşulların değişmesiyle birlikte hiç mi tali olana çevrilemez?" biçimli bir akıl yürütme için harcanacak enerji ve zaman eyleme yöneltilmelidir. "Ama eylem nereye götürecektir bizi?" bu soru hiç sorulmaz. Ve kaçınılmaz olarak eylemin kölesi olunur. Eylemi biçimlendirmesi gereken insan iradesi eylemin kendisince biçimlendirilir.

Bilinçsiz bir eylem anlayışını ve bunun neden olduğu tarzı özetle şu biçimde ortaya koymak mümkün:

Düşmanın güçlü, devrimci hareketin güçsüz olduğu dönemlerde inisiyatif düşmanın elindedir. Koşulları biçimlendirmede ya da kendi çıkarları doğrultusunda ona müdahale etmede düşman ondedir. Devrimci örgütler eylem gerçekleştirirken koşulları gözönünde bulundururlar. Ama eylemi tasarlayıp gerçekleştirmede koşulları değerlendirirken kendi güçlerini, düşmanın gücünü, dost güçleri, eylemin nedenlerini ve yaratacağı sonuçları önceden doğru bir biçimde düşünmezlerse eğer, koşulları

değerlendirmede yüzeysel kalırsa düşmanın inisiyatifi dışına çıkmak mümkün olmaz. Devrim cephesine kazanım sağlayacağı hesabıyla yapılan eylem ya da eylem dizisi amacına ulaşmaz. Düşmanın inisiyatifi kırılmaz, koşulları devrim lehine değiştirmede, örgütün inisiyatifi öne çıkarmada etkili olamaz. Aksine, tam tersi etki yaratır.

Eylem anlayışı ve tarzı oldukça önemli bir konu. Hele de eylemlerin çoğaldığı ve çeşitlendiği böyle bir dönemde üzerinden geçilecek, geçirilecek bir konu değil bu.

Hareketsizlikten sıyrılmak iyidir. Çünkü hareket gelişimin varlık nedenidir. Ancak, eylem sayısının çoğalması ya da biçimlerinin çeşitlenmesi niceliksel bir sorundur. Gelişime neden olan da esasta hareketin niceliksel yani değil, niteliklidir.

Eylem, devrim mücadelesinin en güçlü silahlarından biridir. Doğru bir biçimde kullanıldığı takdirde devrimi ilerletmede etkili bir araçtır. Bu etkili araç, son hedefe sıkı sıkıya bağlı ve birbirleriyle bağlantılı farklı birçok amaca varmada bilinçle işlevli hale getirilirse eğer, zafer kaçınılmazdır. Ancak, devrim mücadelesinin bir zorunluluğu olarak öne çıkan farklı birçok amaç arasında doğru bir ilişki kurulamazsa, gerçekleştirilen eylemler amaçlarından koparırsa ya da doğru amaçlara araç olmazlarsa, bu eylemlerin kendi aralarında bir bağ kurulamazsa eylemin içi boşalır; anarşizme düşmekten kaçılmaz.

Eylem değiştirir, dönüştürür. Bu, eylemin özneliği -yani gerçekleştirenleri- için de eylemin nesneliği -yani bir biçimde eylemin ilişki kurduğu insanlar, süreçler, kurumlar vb.- için de böyledir. Bir eylem ne tümüyle olumsuz olabilir, ne de tümüyle olumlu... Bir eylem, ne kadar basit olursa olsun tek bir sonuç yaratmaz. Ama sonuçlardan biri zorunlu olarak öne çıkar. Eylemin sonuçları hem genel, hem de özel olanı içerir. Eylem çok sayıda işlev taşır kendi içinde. Nedir peki bunlar?

Eylem düşmanın askeri, siyasal, örgütsel -yani kurumsal- güçlerini yıpratmaya ve giderek en üst boyutta parçalayıp ortadan kaldırmaya yönelir. Bu yönelim düşmanın inisiyatifi kırma, moral gücünü geriletmeye dönüktür aynı zamanda.

Eylemin diğer etki alanı, eylemi organize eden partinin kendisidir. Eylemi gerçekleştiren parti örgütüne bağlı militanlar, eylem için önceden siyasal, örgütsel, askeri birçok konuda bir-alt yapı çalışması yürütmek, bir hazırlık süreci yaşamak zorundadırlar. Eylemin basitliği ya da karmaşıklığı, darlığı ya da kapsayıcılığı bu hazırlık sürecinin niteliğini ve süresini belirleyecektir hiç kuşkusuz.

Eylem öncesinde herşeyden önce eylemin amacı, mücadeleye neler kazandırıp kaybettirebileceği, halkı ve dost güçleri nasıl etkileyeceği, düşmana neler kaybettireceği en ince ayrıntısına kadar hesaplanmak zorundadır. Bu da koşulları dikkatli bir biçimde incelemeyi gerektirir. Eylemin neye yöneleceği, daha önce belirlenmiş amaca ya da amaçlara uygun bir biçimde seçilir. Eylemi gerçekleştirmeden önce en az kayıpla düşmana en fazla kayıptı verdirilebilmenin gerekleri üzerinde önemle durulur. Eylemi gerçekleştirebilmek ve eylem alanından güvenli bir biçimde çekilebilmek için öncesinden askeri ve örgütsel önlemler alınmalıdır. Eylem anında ya da çekilirken daha önce hiç düşünülmemiş olası tüm gelişmelere hazırlıklı bulunmalı, anında duruma müdahale edebilecek inisiyatif ve beceriye sahip olunmalıdır. Yakalanma olasılığına karşı, düşmanın elinde nasıl bir tarzla hareket edileceği eylemcilere önceden kavratılmalıdır. Yakalanmanın yaratabileceği olumsuzlukların önünü alabilmek için bunda yeterli olmaya-acağı gözönünde tutulmalı, örgütün, ilişkilerin ve Parti değerlerinin düşmanın herhangi bir saldırısına karşı korunma araçları öncesinden hazırlanmış olmalıdır. İktidarı hedefleyen bir parti için tek başına eylem yapmak yeterli olmayacaktır. Eylem, sınırlı bir alanda sınırlı bir kitleye mesajını ulaştırabilir. Ayrıca düşman da bu mesajın gerçek içeriğiyle kitlelere ulaşmasını engelleyecek, eylemin etkisini tersine çevirmeye çalışacaktır. Bu nedenle, yapılan eylemlerin gerçek içeriğiyle etkili bir biçimde geniş kitlelere ulaşabilmesini sağlayacak propaganda misyonu taşıyan örgütlenmelerle ihtiyaç vardır.

Gördüğü gibi eylem yalnızca örgütlenmede değil; Parti üye ve kadrolarının, militanlarının siyasal birikimlerini derinleştirmede, onlara deneyim kazandırmada, inisiyatif geliştirmede, kitlelerle ilişki kurmada ve onları örgütlenmede, devrim cephesine moral motivasyon sağlamada etkili bir araçtır. Eylem tek başına askeri oluşla ilgili değildir; o aynı zamanda ideolojik, siyasal, örgütsel, psikolojik ve benzeri oluşuda ifade eder.

Demek ki, eylem küçümsenmeyecek kadar basit, önemsenmeyecek kadar etkisiz bir olgu değildir. Ama ne yazık ki, bizde eylemin önemini sıkça vurgulamaya ihtiyacı duyanlar, eyleme bakış açılarıyla ve eylemi yaşama geçirme biçimleriyle, eylemi güçlü bir silah olmaktan çıkarıyorlar. Daha da kötüsü, düşmana yönelttikleri eylemler, tıpkı bir bumerang gibi dönüp dolayı kendilerini vuruyor. Bu plansız, programsız, "ideolojisiz", "siyasetsiz" kuru eylem tarzı, hem düşmanı yıpratmada, kitlelerle ilişki kurmada, örgütlenmede,

hemde moral motivasyonda, askeri anlamda ideolojik, siyasal alanda bize hiçbir şey kazandımadığı gibi düzeltilmesi zaman ve güç kaybına neden olan sorunlara yol açıyor. Zaman geçirilmeden bu anlayış ve tarza yönelinmelidir.

En son süreçte devletin Kürt ulusal hareketine ve Türkiye devrimci hareketine yönelik saldırıları hız kazandı. Öyle kapsamlı ve pervasız bir saldırı ki bu, hiçbir ilke ve kural tanımıyor. Yalnızca devrim cephesinin askeri kurumlarına yönelik değil bu saldırılar. Bu faşist saldırılar demokratik kitle örgütlerini, kişi ve kurumları da kapsıyor. Burada bu saldırıların nedenleri üzerine duracak değiliz. Çünkü, daha öncesinde çokça yazılıp çizilmiş bir konu bu. Bu faşist saldırıların yarıtsız kalmaması gerektiği de üzerinde durmayı gerektirmeyecek kadar açık bir gerçek. Zira, devletin bu kapsamlı saldırıları yarıtsız bırakılmış değil. Hemen hemen hergün onlarca eylem haberini televizyon kanallarından ya da gazetelerden izleyip okumak olağanlaştı. Ama asıl üzerinde durmamız gereken konu bu eylemlerin siyasal yönelimleri, örgütsel hedefleri, ideolojik ve askeri kazanımlarıdır.

Eylemlerin daha çok halk gençliğince militan bir duruşla ve fedakarca gerçekleştirildiği gözle görülen bir gerçek. Bu, hiç kuşkusuz ki bir olumluluk taşıyor. Çünkü gelecek vaat ediyor. Ancak, bu kendi içinde bir tehlike de taşıyor. Emekçi halkımızın genç üyeleri militan, coşkulu, fedakar ve korkusuz oldukları kadar, siyasal olarak yetersiz ve pratik olarak deneyimsiz görülmektedirler. Bu olumsuzluklar eylemin içeriğine ve biçimine doğrudan yansıtılabilmekte ve bu da istenmeyen sonuçlara neden olabilmektedir. Genç militanlar, sürecin akışına kendilerini daha kolaylıkla bırakabilmekte; olumluluklardan da, olumsuzluklardan da çabucak etkilenabilmektedirler. Pratiğe ve pratiğin özel bir biçimi olan eyleme yansıtılabilen bu olumsuzlukların önü şimdiden alınabilmelidir. "Siyasetsiz" eylemlerle ya da yanlış siyasetin yönverdiği eylemlerle ilerlenemeyeceği; aksine, gerilemekten kaçınılmayacağı akıldan çıkarılmamalıdır. Bunun tersi de doğrudur; yani, eylemsiz siyasetin de gevezelikten öteye gidemeyeceği bir gerçektir. Ancak, sürecin özgünlüğü nedeniyle sorunun özellikle bu yönünü işlemeyi uygun bulduk.

Hiç kuşkusuz ki bu süreçte eylem öne çıkarılmalıdır. Ancak, eylemin siyasal ilişkisi doğru bir biçimde kurulabilmelidir. Atılacak her adım, yapılacak her eylem doğru bir amaca yönelirken; varılan her amaç yeni ama daha büyük adımlara ve eylemlere neden olabilmelidir. ●

Karşı-devrimin yürüttüğü şovenist kampanyalara karşı proletarya enternasyonalizminin bayrağını daha yükseklere çekerek

O'na daha çok sarılmanın zamanıdır!

Şubat ayıyla birlikte, devrimci iç savaş yeni bir döneme girdi. Birçok kere bunu; "devrimle karşı-devrim arasındaki hesaplaşma bir bütün olarak kesin, net ve geriye dönülmez bir şekile ve bölge halklarının kaderini de belirleyen bir boyuta gelmiştir" diyerek ifade ettik. Yaşanan gelişmeler bu doğrultuda devam ederken, bu tarihi günler içinde devrim ve karşı-devrim güçlerinin birbirlerini sınamaları, karşılıklı moral duruşlarını değerlendirdikleri ve bu anlamda üstünlük sağlamaya çalıştıkları önemli bir güne, enternasyonal proletaryanın **BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA** günü olan 1 MAYIS'a yaklaşıyoruz.

Şubat ayından beri devrim ve karşı-devrim güçleri kıyasıya çarpışıyor. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın uluslararası bir komplo sonucu yakalanarak Türkiye'ye getirilmesiyle başlayan süreci ayrıntılı bir şekilde, daha önceki sayılarımızda değerlendirdik. Bu süreçte ortaya çıkan en önemli özellik, mücadelenin daha üst bir boyuta ve şiddetle yaşanmasıyla birlikte, doğaldır ki bu seviyeye uygun örgütlenmelerinde de karşılıklı olarak yeni hem devrim, hem de karşı-devrim cephesi açısından yaratılmış olmasıdır. Devrim güçleri, özellikle Kürt ulusal hareketi Şubat ayından beri bızla organize olarak, devrimci dostluğun ve dayanışmanın anlamı örneklerini de geliştirerek karşı-devrim cephesini sarımsı, karşı-devrim cephesinin moral üstünlük kazandığını sandığı ve bunu propaganda etmeye çalıştığı sırada boşa çıkarmış ve henüz tam anlamıyla olmasa da belli oranlarda üstünlüğü de ele geçirmiş bulunmaktadır. Süreç bunun daha da güçlenmeye yönündedir.

Bununla birlikte faşist diktatörlük de boş durmamakta, büyük kentleri yangın yerine çeviren devrimci eylem ve gösteriler karşısında kentlerdeki stratejik üstünlüğünden faydalanmaya ve özellikle de medya aracılığıyla hiçbir şey olmuyormuş gibi göstermeye çalışarak, kentleri hiç bu kadar kapsamlı ve derin sarmamış olan devrimci iç savaş buralarda durdurmaya, geriletmeye dahası boğmaya uğraşmaktadır. Buna rağmen faşist medyanın da itiraf etmek zorunda kaldığı gibi, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin vb. büyük kentlerde bugün "Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi" tarafından idare edilen ilan edilmemiş bir fiili olağanüstü hal uygulanmaktadır.

Türkiye ve T. Kürdistanı'nda faşist rejim zemininde ve hukukunda bir Olağanüstü hal ya da sıkıyönetim gibi uygulamalar, içerdiği tebliğler, yönetim şekli ve kapsadığı alanlar gözönüne alındığında, daha çok uygulandığı bölge ya da il açısından iç savaşın devlet tarafından kabulü, ilanı ve kendisini tamamen buna göre örgütlenmesi anlamına gelmekte-

dir.

Yıllardır sahip olduğu yönetime ve devlet olma kabiliyetiyle geçtiğimiz yıllarda toplumsal ve ekonomik gelişmelerin iç savaşın daha da derinleşeceğini ve yaygınlaşacağını gösterdiğini hesaplayan ağa-patron devleti, '96-97 yılından beri "yeniden yapılandırma" adı altında ve "Kriz Yönetim Merkezi", "İller İdaresi" gibi kanunlarla T. Kürdistanı'nda uyguladığı olağanüstü hali tüm ülke çapında merkezileştirme ve koordine etme uğraşı içerisindeydi. Görülüyor ki iç savaşın kentlerle de yaygınlık ve derinlik kazanmasıyla bu hazırlığına devreye sokmuş bulunmaktadır. Bu durum "devrim karşı-devrimci de geliştirerek güçlenir, gelişir" yasasının doğal bir sonucudur.

miştir. Bu stratejik-taktik süreçte devrimin alacağı yol, sokakta kimin kazanacağına bağlıdır. Açacak olursak; gerillanın eyleminden tutulmuş da askeri eylemlere ve "sansasyonel" olanlarına kadar, bunun devrimci çalışmalar bu stratejik-taktik dönemde, özellikle kentlerde kitlelerin devrimine hangi örgütlülük düzeyiyle ve bilince katılacağı ve buna karşı-devrimin nasıl bir cevap vereceğini belirlemektedir. Bu noktadan bakıldığında, 1 Mayıs hazırlıkları ve nasıl kutlanacağı her iki cephe açısından da (devrim ve karşı-devrim) önemlidir.

'98 Mart'ına Kazlay'da militan bir giriş yapan devrimci kitle eylemleri, 8 Mart'ta, 12 Mart Gazi ve 16 Mart kathamminin anımlarında ve Newroz'da 1 Mayıs'ta bu çıkışı sür-

min üzerinden gerçekleşmişti.

Kısaca bugünlere gelecek olursak; herkesin bildiği gibi, 9 Ekim komplosu sonucu Abdullah Öcalan'ın Ortadoğu'dan çıkışıyla başlayan ve Kürtlerin önderliklerini sahiplenmek için çeşitli eylemlilikleriyle hazırlanan ve Şubat ayında ivmelenerek '99 Newroz'yla tızlanan yeni bir süreçte girildi.

Dikkat edilirse, '99'da 8 Mart, 12 Mart ve 16 Mart'ta geleneksel anlamda, beklendiği gibi "ciddi bir gösteri" düzenlenemedi. Bunu "neden olmadı, niye yapamadık?" diye hayıflanarak değil, anlamaya çalışarak yorumlamak gerekir. Herşeyden önce bugününün "eylemsizliğini" Newroz için kitlelerin ve devrimci örgütlerin güç biriktirmesi olarak sür-

Her türlü idari, polisiye ve askeri önlemle, eylemcileri ağıktan "vur" talimatıyla devrimci eylem ve gösterilerin önünü alamayan faşist sınıflar, yine de saydığımız illerde savaşın daha da kütelleşmesini engellemek en azından önemli taktiksel güşlerde devrimci güçlerin "gövde gösterisi" yapmasına olanak tanımanak istemektedirler. Bunun için her türlü önlemi almaya çalışmaktadırlar. Kendilerince kazanımı şimdiden az çok belli sonuçlarıyla siyasi istikrar görüntüsü vermek istedikleri seçimler öncesi devlet, kitlelerin sokaka kendi talepleriyle, devrimcilerin önderliğinde çıkmalarından çok, düzen partilerinin seçim mitinglerinde boy göstermelerini ve bununla yetinmelerini istiyor. Bu anlamıyla sokakta kimin olacağı, neyi isteyeceği ve nasıl davranacağı bugün önemlidir, politika geniş anlamda her yönüyle sokaka in-

durdu. Elbette bu düz bir seyir izlemedi ancak kendi içindeki alçalış ve yükselişleriyle bu çıkış gerçekleşti. Newroz'da kitle gösterilerine saldırmakla istediği sonucu alamayan faşist devlet, '98 1 Mayıs'ına daha ciddi yöneldi. Newroz'un kütelleşliği karşısında istediği sonucu alamadıklarından, 1 Mayıs'taki durum belirleyici olacağı ve bu anlamıyla da faşist devlet hazırlığını yapmıştı.

Hatırlarsa '98'deki bu çıkış, 1 Mayıs'tan sonra devlet tarafından kitle gösterilerine, en barışçıl olanları da dahil, sokagın kapatılmasıyla devam etti ve buna en etkili karşı-koyuş Cumartesi Anneleri'nin onurlu ve kararlı direnişi oldu. Bu süreçte kitle hareketlerinde doğal bir gerileme, geri çekilip güç biriktirme sözkonusu olmuştu ve devletin "sokagın kapatılması" müdahalesi de bu ze-

değerlendirmek gerekir. Bugünlerde bir "gövde gösterisi", bir merkezi kitle eylemin olmayışı, sürece yayılmış, derinleşmiş ve hergün kütelleşen eylemliliklere sahne olan bir iç savaş koşullarında, aslında aynı zamanda bir mücadele sürekliliğinin oturmuşluğunun da göstergesi olabilmektedir. Bu süreklilik içerisinde zaten yüksek bir mücadele seyri, gövde gösterisi denilebilecek çıkışlarla beraber görece daha büyük iniş ve çıkışlar içeren daha düşük bir hareketlilik düzeyinden kuşkusuz ki farklı görümler almaktadır. Bu yıl ki Newroz öncesinde yaşanan da belirttiğimiz gibi "eylemsizlik" değil, belli bir düzeyde süreklileşen eylemler paralelinde Newroz için güç biriktirme olmuştur ve doğru sonuç da budur.

1 Mayıs gününe olan hazırlıklarımız, tüm bu yukarıda belirttiklerimizin ışığında ciddi bir

şekilde ele alınmak zorundadır. Dikkat edilirse ağa-patron devleti, Kurban Bayramı arifesinde, seçimler ve 1 Mayıs öncesinde; görüşmeler sonucunda eylem hazırlığı içerisinde olan kamu işçilerinin toplu iş sözleşmelerini oldu bittiye getirdi ve 1 Mayıs için kendi cephelerinden ilk adımı atmış oldu. Bu ve benzeri politik ataklara seçim sonrası yeni hükümet programı gibi propagandalarla devam edeceklerdir ki aslında bunların çoğuna şimdiden başladılar. Bu tür politik girişimlere, özellikle İstanbul'a yapılan polis ve asker yığılmasını ve gerçekleştirilecek operasyonları eklemeyi gereksiz görüyoruz. Çünkü bunlar hemen hergün yaşanmaktadır. Ancak giderek yoğunlaşacağı ve yeni yöntemlerin devreye sokulacağı umutlanmalıdır.

1 Mayıs'ın önemi, geçmiş yıllarda yaşananlar gözönüne getirildiğinde daha iyi anlaşılabilir. Geçen sene ki değerlendirmelerimizde de ifade ettiğimiz gibi, 1 Mayıs'lar bir anlamda, o yıl devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki çarpışmanın seyrini ve bir özünü ifade etmektedir. Bu yüzden o gün içerisinde olup bitenler, salt o günle sınırlanmamalıdır. 1 Mayıs'ın başarısı ya da başarısızlığı; önemli ve etkili olmakla birlikte; ne katılan kitle sayıdır ne de o gün gerçekleştirilen operasyonlar, gözaltılar ve çatışmalarla yaşananlardır. Bunların hepsinin toplamı olan ve öncesi ile sonrasıyla ifade eden politik sonuçlarıdır. Özellikle '95'ten beri kutlanan 1 Mayıs'lar devrim ve reformizm arasında olduğu kadar oportünizmle de ayrışmada belirleyici olmuştur. Aslında bu her devrimci eylemde böyledir, ancak 1 Mayıs'ın tarihsel özelliği ve enternasyonal içeriği ile bu daha belirgin olmaktadır.

Bunlar da gözönüne alındığında, bu sene ki 1 Mayıs daha da önem kazanıyor. Herşeyden önemlisi bu sene faşist diktatörlük, 1 Mayıs'a ya hiçbir şekilde (sarı ve faşist sendikalarla dahi) izin vermeyecektir ya da verse bile devrimcilerin geçmiş yıllardaki gibi sendikaların düzenlediği eylemde inisiyatif koymalarına, katılım sağlamalarına karşı her zamankinden daha fazla önem alacaktır. Gazi katliamı ve direnişinin yıl dönümünde olduğu ve Newroz'da da yapılmaya

çalışıldığı gibi, kitlelerin toparlanmasını ve üç kişinin biraraya gelmesini bile engellemeye çalışacaktır ya da deneyecektir. Açıkçası her türlü olanakla "ya benim belirlediğim çerçevenin dışına çıkmayacaksınız ya da hiç bu işe kalkışmayacaksınız" politikasını uygulayacak ve dayatacaktır. Gazi yıldönümünde bu söyledikleriniz görüldüğünden ve bunun aynı zamanda 1 Mayıs için bir hazırlık olduğu düşünüldüğünde ne yapılması gerektiği açıktır. **Peşinen her türlü tedbire karşı devrimci yaratıcılık ve kararlılıkla 1 Mayıs militanca kutlanmalıdır.**

"Militanca" diyoruz. Bunu her zaman kullandığımız anlamda kullanmıyoruz. Kendi açımızdan belki bu durumda bir sorun yaşamadık ve yaşamayız ancak, bu 1 Mayıs'ta "yok kitesellik önemli, yok aktif eylem tarzı önemli" gibi tartışmaların hiçbir anlamı olmadığını yine de vurgulamak gerekiyor. 1 Mayıs öncesi veya sonrası bu tartışmalar faydadan çok zarar getirecek ve devrim cephesindeki çatıların derinleşmesine yolacaktır. 1 Mayıs, bu yüzden kiteselle, eylem tarzıyla, hazırlıklarıyla, kısacası her yönüyle militan çizgide olmalıdır. Artık bu anlaşılmalıdır; bu topraklarda yediden yetmişe halklarımız devrimcileştiği oranda, devrimci kilit olduğu oranda çatışmaya ve mevzilerini korumaya, genişletmeye, bunun için canını ortaya koymaya hazırdır. İşte son Newroz buna en iyi örnektir. Yanlış anlaşılmasın, '99 Newroz'u tek örnek değildir, önceliklerden bunu anlamayanlar için son örnek olmasıyla verilmiştir. Yoksa '92 serhildanlarında, '95 Gazi direnişinde bunun örnekleri yaşanmış ve daha bir dizi süreçte, cezaevi direnişlerinde, ölüm orucu eylemliliklerinde, analarımızın, babalarımızın, kardeşlerimizin, çocuklarımızın duruşu netti. Bu yüzden "kitlemin can güvenliği sağlanacak, ben bunun sorumlusuyum" gibi anlayışlar belki din az çok "anlamh" yılı ama bugün sadece ve sadece oportünist bir gerekçeden başka bir şey değildir.

Elbette bunun karşısında, ortak devrimci duruşu ve sorumluluğu zorlayan, ben merkezci ve keyfi olarak ortak kitle içinde ama ondan ayrı eylem tarzı da aynı oportünist anlayışın

"sol" versiyonudur ve geçmişte bu iki anlayışın polemikleri de "kim daha çok oportünist" tartışmasından öte bir anlam taşımamıştır. Doğrusu, oportünizmin teşhirinde ve kitlelerin eğitiminde epey doğal malzeme vermiştir.

Eylemin "yeri ve önemi" noktasında yanlış diğer bir anlayışa da değinmek gerekiyor. İstanbul ve İstanbul'da Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs için önemi sınıf mücadelesi tarihi açısından nettir. Taksim Meydanı'nın sembolik değeri, manevi ve moral önemi kaçınılmaz ve es geçilmeyecek bir özelliktedir. Buna karşılık, emin olunsun ki 1 Mayıs için Taksim "ısrarı"nın, kitlelerin devrimci eğitimi ve bir bütün olarak devrimci sonuçları ve mesajları, diğer alanlardakinden daha çok değildir. Azdır da demiyoruz. Bunun hesabını alışıldığı ve kanksandığı gibi bakkal usulü yapacak değiliz. Bunu ayrıntılı bir şekilde yapınlar oldukça fazla bulunduğu için yine onlara bırakıyoruz. Bir sadere şunu belirtmekle yetinelim: **Taksim'in yolunu biliyoruz. Ve bugüne kadar gerçekleştirilenlerin hiçbirisinin bu bilincin dışında olmadığını herkesin bilmesi ve anlaması gerekir diyoruz.** Zira Taksim'in önemi ve anlamı noktasında Taksim için gösterilecek "ısrar"ın "sembolik" olmadığını söylüyoruz. Başka deyişle, Taksim'de "ısrar" ancak "sembolik" olmadığında, gerçek bir "ısrar" olduğunda anlamlandır. Buna karşılık, eylemin yeri ve önemi noktasında esas olan eylemin siyasal niteliğidir.

Kısacası, eylemin yerinin seçimiyle, yukarıdaki siyasal konjonktür ışığında hareket etmek ve en önemlisi bu politik gerekleri kavrayarak, buna uygun biçimde organize olarak, ortak bir hazırlık sürecini, inisiyatif sorununu çözmüş ve disiplinli bir şekilde politik içeriğine uygun **MILITAN 1 MAYIS**'la taçlandırmak esastır. Elbette ki eylemin yeri ve önemi konusunda özellikle vurgulamamız gereken bir diğer nokta da eylemin yeri ve girişimini kesinlikle dışmanma inisiyatifi ne bırakmamak gerektir. Başka deyişle, yukarıdaki siyasal öneme ek olarak eylemin yerine ilişkin askeri vb. değerlendirmeler de önemlidir. Yer ve zaman mutlaka eylemin kendi inisiyatifiyle seçilmelidir, dışmanın

değil. Bu noktada Şişli Abide-i Hürriyet deneyimlerini sadece ciddiyetle hatırlamak dahi son derece öğretici olacaktır.

Bu yılki 1 Mayıs'a çok daha devrimci yaratıcılık, kararlılık, devrimci inisiyatif ve kitle sel devrimci militanlık damgasını vuracak olmalıdır.

-II-

1 Mayıs, uluslararası proletaryanın birlik mücadelesi ve dayanışma günü, işçinin, emekçinin, dünya halklarının bayramı... Aynı zamanda kavga günü, meydan okuma, çağrı günü... 1 Mayıs'ta haykırılan sloganların bu yüzden önemi büyüktür. Eylemin tarihsel yanıyla birlikte güncel içeriği dikkatli bir şekilde belirlenmelidir ve güncel, taktik hedefli net olarak dile getirilmelidir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, eğer 1 Mayıs'ta olup bitenler, sonuçları ve politik etkisi salt o gün yaşananlarla sınırlı bir bakış açısıyla değerlendirilirse bu eksik ve aynı zamanda 1 Mayıs'ın anlamından, tarihsel ve güncel, stratejik ve taktik öneminden uzak bir anlayışla yapılmış olur. 1 Mayıs'ın sonuçlarına gösterilen bu dar anlayış, hazırlığa da yansarsa 1 Mayıs her yönüyle darlaştırılmış ve özünden uzaklaştırılmış olacaktır.

Bugüne kadar dünyanın birçok ülkesinde, çeşitli zamanlarda yapılan 1 Mayıs gösterileri, enternasyonal proletaryanın bölüklerinden ezilen halklara mensup pek çok işçi ve emekçinin kanının akmasına tanık oldu. Bu ülkelerden de biliyoruz. 1 Mayıs'ı kutlamak, sahiplenmek ve **"zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok, kazanacağımız koca bir dünya var"** gerçeğini haykırarak için her türlü bedel göze alınarak kan, cın pahasına 1 Mayıs alanlarına çıktık.

1 Mayıs, 1874 yılında Amerika'nın dört eyaletine yayılan işçi grevlerine ve bu grevlere önderlik eden işçilerin, **August SPIES**, **Albert PARSONS**, **George ENGEL** ve **Adolph FISCHER**'in idam edilmelerine dayanır. II. Enternasyonalin I. Kongresinde tüm dünyada genel grev günü olarak kabul edilen 1 Mayıs, II. Kongrede de birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kabul edildi ve bu tarihsel gerçekliği içerisinde bu günlere geldi. 1 Mayıs, içinde bulunduğumuz stratejik-taktik dönemin en özli ifadesini sloganlarında, pankartlarında, hareket tarzında, kısacası her yönünde açık bir şekilde koyabilmelidir.

Faşist diktatörlük, bu 1 Mayıs'ta da özellikle işçilerin devrimci parti ve örgütlerle buluşmasını engelleyecektir. Bunun için ilk başta **TÜRKİŞ, DISK** ve **HAKİŞ** aracılığıyla ya da yalnızca ilk ikisiyle işçileri 1 Mayıs'ta kontrol etmeye çalışacak ve sadece bunların kontrolünde düzenlenen etkinlikleri "meşru" ve "yasal" kabul edecektir. Sadece bu şekilde de kalmayacaktır, yine son yıllarda yaptıkları genel kitleden devrimcileri ayrıştırma yöntemlerini daha da arttıracaklardır. Bu ayrıştırma sloganların içeriğinden pankartlara kadar yapılacak, böylece devrimci olmayan ne varsa 1 Mayıs alanına sokulmak istenecektir. Bunun için 1 Mayıs öncesinde her zamanki gibi medya kullanılarak bu "ayrıştırma"nın haklılığı kitlelere anlatılmaya çalışılacaktır. Ayrıca 1 Mayıs sonrası medya

da daha çok bu devrimci olmayan etkinliklerle görüntüleri yeralacak devrimci parti ve örgütlerin etkinlikleri ise çatışma görüntüleriyle sınırlandırılarak politik içeriklerinden koparılacak istenecektir. Fakat içinde bulunduğumuz dönemde çatışma haberleri ve görüntüleri her zamankinden daha çok kitlelere yol göstermede ve onları eğitmeye etkili olduğundan, bunlarda bile daha ince bir ayıklama yapılacaktır.

Yine 1 Mayıs'ta bahsi geçen sendikaların dışında reformizmin öni açılacak ve en azından eylem bunlar aracılığıyla kontrol altına alınmaya yani "kabul edilebilir" düzeye indirilmeye çalışılacaktır. Artık hakim sınıflar salt Türkiye ve T. Kürdistan'da değil tüm dünyada sınıf mücadelesinin hiçbir zaman ve hiçbir şekilde bir bütün olarak durdurulup baskı altına alınamayacağını öğrenmişlerdir. Son yıllarda dünya emperyalist sistemin dünya çapında içine girmiş olduğu krizden dolayı artan kitle hareketleri ve iç savaşlar karşısında ise yine aynı mantıkla "kabul edilebilir" çizgi ve düzeyi belirlemeye çalışıyorlar. "Marjinalleştirme" politikaları başlığı altında buna daha önce ayrıntılı açıklanmışlar. Burada hatırlatmamızın nedeni, aynı politikanın önümüzdeki 1 Mayıs için de kendi özgölünde uygulanacak olmasıdır.

Faşist devletin bu sürece ilişkin politikasını kısaca bu şekilde aktıktan sonra gelelim bizim meseleyi nasıl ele almanız gerektiğine. Öncelikle eylemin kendisinde ve politik çizgisinde "kabul edilebilir"lik politikasına dikkat edilmelidir. Bu açıdan amacımız ve hareket tarzımız net bir biçimde açıkça ve her türlü kayıdan uzak bir şekilde belirlenmelidir. Bundan hareketle politikamızın çerçevesini ayrıntılı bir şekilde ve dönemin ihtiyaçlarıyla birlikte ortaya koyalım:

9 Ekim'le başlayıp Şubat'la ivmelenen, Newroz'la bir sıçrama yaratan ve henüz bitmemiş olan, bu aylarda gerillanın da sürece aktif katılımıyla daha da farklı bir düzeyde seyredecek olan iç savaş sürecinde esas ağırlığı Kürt ulusal hareketi çekiyor. Kürt ulusal hareketinin bu hakkı ve devrimci mücadelesi karşısına şovenizmle çıkan Türk devletinin sonuç aldığı tek nokta, şovenizmde başarı değil, Türk işçi ve emekçilerinin bu Kürt sorunu karşısındaki "tarafsızlığı"dır. Bunun elbette iki anlamı var: Sanıldığı gibi aksine Türkler, belli bir azınlık dışında, şovenist güdülerle Kürtlerin mücadelelerinin karşısına dikilmiyorlar. Ancak oğullarını başka niyet ve amaçlarla da olsa askere göndermeyle objektif anlamda "taraf" oluyolar. Asker cenazelerinde belli şovenist kışkırtmaların etkisine giseler de genel olarak bunu yaşamın her alanına yansıttıklarını söylemek mümkün değil. Sorun tam da bu noktada, ekonomik talepli ya da bazı sınırlı siyasal taleplerin dile getirildiği ve daha çok da düzen içi önderliklerin peşinde gerçekleştirilen ya da tamamen kendiliğinden eylemliliklerde dile getirilen istem ve taleplerde ise iç savaşın esas ağırlığını oluşturan Kürt ulusal hareketiyle buluşmıyor ve bu hareketle dayanışması çok sınırlı kalıyor. Son dönemde bu konuda olumlu bazı gelişmeler olduğu gözlemlense de henüz bunların "BİRLEŞİK DEVRİM"i ihtiyacıyla giderme, kuruma-

ranı yaratma, önderliğiyle buluşma düzeyine geldiğini söylemenin de çok uzagındayız.

Bu dönemde ısrarla belirttiğimiz gibi Kürt ulusal hareketi de ulusal sorunu içeren talepleriyle sınıfsallaşıyor ve devrim ile karşı devrim cephesi arasındaki ayrımı doğru sınıfsal temeline kayıyor.

Türkiye ve T. Kürdistan'daki iç savaş kısıtlı ülke topraklarını aşmış uluslararasılaşmıştır. Dostlarını da düşmanlarını da bu ölçekte yanında ya da karşısında bulmaktadır. 9 Ekim komplosuyla başlayan ve 16 Şubat'la biten Abdullah Öcalan operasyonunda ABD-İsrail ve Türkiye ittifakı kadar, NATO da etkili olmuş ve buna bir ölçüde karşı devrimci kumpas yeralan başka ülkeler de çeşitli yaptırımlar ya da yardımlarla ortak edilmiştir.

Kürt ulusunun özellikle bölge halklarıyla ve çok değişik ülkelerde ilişkiler ve dostlar ararken yanbaşındaki Türk işçi sınıfı ve halkıyla dayanışmaya önem vermemesi düşünülemez bile. Bu konuda Kürt ulusal hareketinin ısrarlı girişimleri olması devrim için olumlu adımlardır. Ancak bu adımların daha da geliştirilmesi ve özellikle 1 Mayıs gibi enternasyonal içeriği ağır basın günlerinde sloganlar ve hareket tarzına kadar somutlanması oldukça önemli olacaktır. Bu noktada Kürt ulusal hareketinin de bazı adımları atmasına engel olarak "şovenizm var, bizim bazı adımları daha ileri atabilmemiz için bunun öncelikle karlılabilmesi gerekir" vb. gerekçeleri ileri sürmesi biraz anlamlı ve dikkate alınması gereken bir durumsa da bunun esas alınması, bugüne kadar olduğu gibi halklar arasındaki dayanışmayı devrimci bir temelde geliştirilmenin önünde getirtirici bir etken olacaktır.

Kürt ulusal hareketi açısından durum buyken, Türk işçi ve emekçileri içerisinde her türlü olanak ve ilişkiden yararlanarak ve kesinlikle bugüne kadar olduğu gibi örgütsüzlük bahane edilerek bazı şeyler yapılmıyor diye sızlanmadan, Kürt ulusunun hakkı mücadelesi anlatılmalı ve işçilerin, emekçilerin somut desteği politik eylemlerle sağlanmaya çalışılmalıdır. Aynı zamanda bu somut hedefli somut çalışma tarzı, örgütsüzlükten,

devrimci önderliğin sınıfla olan zayıf bağlarından yakından devrimci parti ve örgütlere de en iyi örgütlenme ve gelişme, kurumsallaşma fırsatı yaratacaktır. Dönem dönem bizde de bu tür yakınmalar ya da "sınıfla örgütlüğümüz zayıf" gerçekliğini dile getirmek isterken bunu gerçekçeye dönüştürmeler olduğuna biliyoruz. Böylesi tarihi günlerde ve her yönden mücadelenin daha da ilerleyeceği, derinleşeceği, yaygınlaşacağı tespitlerinin yapıldığı bir dönemde devrimci önderlik sorununun bir gerçeklik olarak gerçek yapmak ne niyetle olursa olsun önderlik misyonundan uzaklaşmak ve de kaçmak olacaktır. Bu da küçük burjuva önderlik tarzının tipik bir ruh halidir. **Günler ağır ilerlerken "devrim" diye haykırmak, bunu her fırsatta dile getirmek, ama günler yanmaya, sokaklar tutuşmaya başladığında ise "örgüt, güç yok" vb. diye gerçek bulmak!**

Türk işçi ve emekçi halkı Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin en yakın müttefiki olduğuna, Kürt işçi ve yoksul köylülüğüyle birleşmesinin zorunlu olduğunu anlamak durumundadır. 1 Mayıs'a hazırlanma süreci bile bunun anlatılması için (kısa bir süre olması rağmen) önemlidir ve hem **ÖRGÜTLENMEK** hem de bunu **DOĞRU ÇİZGİ**'de gerçekleştirmek için önemli fırsatlar sağlamaktadır.

Bu düzenin politikacısının, ideoloğunun, meclisinin ve sanatının, kültürünün, eğitiminin vs. vs. artık verecek hiçbir şeyi yok dıyarsak, bu gerçekliğin TÜRK-İŞ, DISK, HAK-İŞ gibi düzen sendikacılığını da kapsadığını unutmayalım. Elbette bu sendikaların özellikle ilk ikisinin sınıfla bağları eskimeye dayanmaktadır ve düzenin diğer kurumlarına oranla daha derindir. Bu yüzden bu etkiyi kırmak biraz daha zordur ama o kadar, yani bu farklılıkları büyük bir engel çıkarmayacaktır işçileri örgütlemek ve doğru eyleme geçmek için.

Çünkü işçi zaten ya eylemedir ya da bunun hazırlığındadır. Geriye bu eylemlerin devrimcilerin etkinliğinde örgütlenmesi ve siyasallaştırılması kalıyor ki bunun içerisinde devrimci iç savaşın sağladığı olanaklar muazzamdır. Çünkü bugün yaşamın ister istemez her alanı politikleşmiş tartışma ve çatış-

malarla doludur. Geriye tek şey kalıyor: **Devrimci çalışmada ısrar... Tek eksikimiz bu!**

NATO'nun Kosova operasyonu, Irak'a dönük ABD ve İngiltere'nin saldırıları birincisinden bağımsız değil ve daha dünyanın birçok yerine emperyalizmin yapmış olduğu müdahaleler ve yaşanan iç savaşlar, 1 Mayıs gibi enternasyonal özelliği olan bugüne Türkiye ve T. Kürdistanı halklarının birleşik devrimci mücadelesini yükseltmenin aynı zamanda enternasyonal proletarya ve ezilen halklar arasında yeni enternasyonal dayanışmaların ortaya çıkmasının ve gelişmesinin önünü açacaktır. Kürt ulusuna aktif destek veren Yunan ve İtalyan halklarının aynı paralellikte NATO'nun Yugoslavya'ya saldırılarına karşı çıkması halkların bağımsız eyleminin politikleşmesini ve bunun devrimcileşmesini gösteriyor ki bütün bunlar bizlere hem ağır sorumluluklar yüklerken, hem de yeni olanaklar, ilişkiler sağlıyor/sağlayacaktır.

Bütün bunlardan çıkan politik sonuçlar şunlardır: Türkiye ve T. Kürdistanı birleşik devrimi sahip olduğu mevcut potansiyel gücünü 1 Mayıs'ta göstermelidir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı somut bir şekilde haykırılmalı, şovenizm açıkça hedeflenmelidir. Halklarımızın kaderinin ortaklığına, **BİRLEŞİK DEVRİM**'in ortak kurtuluş çağrısına vurgu yapılmalıdır. **ENTERNASYONAL DAYANIŞMA** yukarıda saydığımız somut örnekler üzerinden dile getirilmeli ve anti-emperyalist sloganlar aynı önemde vurgulanmalıdır. Son olarak **BİRLEŞİK DEVRİM**'in iktidar organlarına yani **KIZIL SIYASI İKTİDARLAR**'a çağrı yapmaya hiçbir çekince ve önyargı engel olmamalıdır.

'76 1 Mayıs şehidi Mehmet Kocadağ'dan '77 Taksim'de katledilen 38 emekçiye, M. Akif Dalcı'dan '96 şehitleri Hasan, Dursun ve Levent'e kadar, 1 Mayıs, şehitlerimizle kazalılık halklarımızın kaderine... New Yorklu işçilerin çağrısıdır kaderimize yazılan. Bu kader tarihsel, sosyal, ekonomik şartların zaruri sonucudur ve hiçbir güç bunun gerçekleşmesini engelleyemeyecektir. "Zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, Kazanacağımız koca bir dünya var." ●

24 Nisan, iktidar bilinçli sav

"Bugün ülkemizde komünist devrimcilerin esas görevi, silahlı mücadele içinde halkın üç silahını inşa etmektir."

İbrahim KAYPAKKAYA

28. Kavgı yılına, ülkemiz devrim mücadelesinin amansız ve zorlu bir döneminde giriyoruz. Bu dönemin son derece önemli bir özelliği de, '72 Manifestosu'nun temel ilkelerinin, önümüze koyduğu stratejik hattın bilimselliğinin, görmek istense de istenmesede, adı konulsa da konulmasada, bizzat yaşam tarafından kanıtlanmış olmasıdır.

Nedir yaşamın kanıtladıkları? Gerçek yaşam kanıtlamıştır ki, geniş yoksul köylü yığınları önemli bir devrimci güç olarak mevcuttur ve devrim özünde köylü savaşı olan halk savaşı ile gerçekleşecektir. Bugün devleti acz içine sokan, çözen, korkudan tır tır titreyen, çoğunluğu yoksul Kürt köylüleri olan Kürt ulusal hareketinin gerilla savaşı olmuştur. Gerçek yaşam göstermiştir ki, devrim cephesi kırlarda daha güçlüdür ve devrim kırlardan şehirlere doğru ilerlemektedir. Evet, gerçek yaşam göstermiştir ki, devrimin tek yolu uzun süreli bir halk savaşıdır ve bu savaş içerisinde halkın birleşmesi, birleştirilmesi mümkündür ve de zorunludur. Tüm bunların yaşamda kanıtlanmasının önünü açanlar, hiç de proleter devrimcilik adına kentlerde ekonomist bir tarzdan başını kaldırmayanlar değil, başta Kürt köylüleri olmak üzere devrimci Kürt ulusu olmuştur. Yani o küçümsemenin "ulusalcılık", "köylülük", köylü gerilla savaşını yükselttiğinde; programı, amacı ne olursa olsun, yaşamın, bilimin emrettiklerinin pratiğine girince, tarihin kaçınılmaz akışında her açıdan devrimci bir duruş sergilemiştir. Ve yaşamı ısrarla kanıtlamıştır ki, esasını gerilla savaşının oluşturduğu bir silahlı mücadele dışında alternatif yoktur ve alternatif arayışlarına girme, yaşamın emrettiklerinden, tarihi, sosyal ve ekonomik yasaların zorunluluklarından sapmaya çalışmak ya teslimiyet ya da yeniden savaş rotasına girme ikilemini dayatmıştır.

Şimdi ulusal sorun ve ulusal programla sınırlanan bu gelişmelerin, tam da bu özelliğini gerekçe yaparak, bu gerçekleri inkara kalkışmanın da bir faydası kalmamıştır. Düne kadar köylü savaşıdan kaçanlar, bugün "birleşik devrim" sloganının ardına gizlenerek Türkiye devriminin göbeğini Kürdistan devrimi ile bağlamak ve "gerilla savaşına yüklenin" diyerek, "enternasyonal dayanışma" adı altında gerilla savaşıdan çare bekler oluşlarını gözleyememek durumunda kalmışlardır. Devrimci pratik artık öylesine bir boyut almıştır ki, teorik çelişkiler derinleşmiş ve apaçık tutarsızlıklar, gülünç demagogiler halini almış ve radikal bir eleştiri ile kendini yaşamı uyduymayı tüm çevreler açısından dayatmıştır. Ulusal sorunun çarpık kavranışı, "sömürge" tespitleri, iç savaş yaygınlaştıkça ve derinleştikçe yerini tam bir karmaşa ve şaşkınlığa bırakmıştır. Karışıklık iyidir, bunun en somut kanıtı da son yıllarda hemen tüm devrimci kesimlerin iktidar ve cephe sorunlarını çeşitli düzeylerde tartışıyor oluşlarıdır. Bu tartışmaların tek, ancak son derece olumlu sonuçları, PKK'nin tabanında giderek ozune, sınıf temeline oturan çelişkilerin farkına varma ile nesnel sürecin aşılmasının yolu olarak "Türkiyelileşme" politikası adı altında birleşik devrim şıanna bu yönlü politik söylemlere (söylem olmakla sınırlı kalabileceksede) yüklenmesinin yanı sıra; Birleşik Devrimci Güçler

Platformu gibi ittifakların, eylem birliği zeminlerinin oluşup güçlenmesi olmuştur.

Bu gelişmelerin tümü, şu nesnel gerçekliğin ürünüdür: Ülkede sınıf mücadelesi, devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişki ve çatışma, genel ve son derece muazzam derin ve kritik bir hal almış süreç cephe ve iktidar sorununun çözümü gibi devrimin teorik sorunlarını pratikte kaçınılmaz olarak dayatmıştır. Ve her teori ve program, yanlışlarına, eksikliklerine, iç tutarsızlıklarına vs. rağmen, kendini bu ihtiyaca ve yaşama bir şekilde uydurmak zorunluluğunu duymaktadır. Ancak sınıf mücadelesinin ve tarihin, toplumun ilerleyişinin seyrinde, devrimci öncünün ve onun programının rolünü, benmerkezci ve iradeci bir tarzda değil de diyalektik ve tarihsel materyalizm bilinciyle kavrayanlar bunun gereklerini yerine getirmenin hakkını verebileceklerdir. Bu da o kadar zor birşey değil, zira gerçeklere boyun eğmek, olguları görmezden gelmek dışında bir yeteneğe ihtiyaç duymuyor. Herşey apaçık hale gelmiştir. Teori, program ve stratejiler, gerçekten ve gerçek olanaklardan yola çıkıp, sürecin nesnel seyrini öngörebildikleri, yasalarını kavrayarak o yasalara uygun, yaşama uygun davranabilmenin planlarını ortaya koyabildikleri oranda bilimseldirler. Başka deyişle yaşama, olanaklara, olgulara uymayan hiçbir teorinin, ne kadar irade ortaya koyarsanız koyun, ne kadar gücünüzü sunarsanız sunun hiçbir yaşam hakkı yoktur. Buna karşılık, ancak nesnel yasalarla uyum içerisinde bir değiştirme pratiğinin gerçekleşebileceği, ancak onun devrimci olabileceği açıktır. Ne ki bu da "öncü" olmaya yetmez. Zira çoğu zaman yaşamın nesnel akışının peşinde sürüklenmek, aracılık da öncülük zannedilebilmektedir.

Bugün devrim mücadelesinin geldiği boyut devrimcileri "halk meclisleri" ve "geçici devrim hükümeti" tartışmalarına varıncaya değin düşündürmektedir. Bu, sadece Marksizmden etkilenmiş küçük-burjuva aydın dogmatizminin hayali olarak nitelenip geçitinelecek bir şey değildir. Zira devrimci durumun sürekli olduğu ülkemizde iktidaraşma belirsiz bir geleceğin utopyası olmaktan ziyade, tek eksik ayağı öznel yanları olan bir konjonktürün güncel bir sorunu olagelmıştır. Daha 1972'de, 24 Nisan'da çeşitli ulus ve milliyetlerden ülkemiz proletaryasını ve emekçi halklarını aydınlatan ıyıklı yolun öncü kurmayı; stratejik onderliğinin ağızından bu ülke topraklarında iktidarın parça parça alınacağını ve bunun için gerekli olan tek şeyin uzun süreli bir halk savaşı sürecinde parti, ordu ve cephenin inşası olduğunu; gerekli tüm nesnel şartların hazır bulunduğunu ifade ederek savaşa, iktidara ve zafere işaret etmiştir:

"Ülkemizde, silahlı mücadele esas olarak, köylük bölgelerde, mahalli ve merkezi otoritelerin yıkılması, yerine proletaryanın onderliğinde köylü hakimiyetinin kurulması hedefine yönelmelidir. Bugünkü aşamada bu mücadelenin biçimi köylü gerilla savaşıdır. Gerilla faaliyeti, toprak ağalarının, halk düşmanı bürokratların, ihbarcılarının, faizcilerin imhasını, çeşitli şekillerde cezalandırılmalarını, paralarını, silahlarını el konulmasını, karakolların basılması ve silahlara el konulmasını, canlı ve cansız bir yığın hedefine saldırıyı içerir. Fakat bütün bu saldırıların bir ortak hedefi vardır. O da, gerici otoriteyi zayıflatmak, parçalamak ve giderek yıkmak, yerine devrimci otoriteyi getirmektir. Bugün ülkemizde silahlı mücadele esas olarak bu olmalıdır!" İbrahim KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar, C. II, s.330

Onyıllardır sürdürülen ve giderek derinleşmiş, yükselmiş ve yaygınlaşmış olan gerilla savaşı sürecinde, işçi ve köylü yığınlarının silahlı mücadeleye hazır oldukları ve kurtuluşlarını silahlı mücadelede gördükleri gerçeği kanıtlanmıştır. Özellikle bugün kendisini ulusal program çerçevesinde ifade eden Kürt yoksul köylülerinin devrimci gücü, uluslararası platformda genel kabul görmek zorunda kalmış ve topyekün feda ruhıyla dolu bir kitlesel kahramanlık aşamasına ulaşmıştır. Ulusal imha ve katliam politikalarının baş hedefi olan bu geniş kitlelerin özçelişkisinin, bu baskı ve zulmün kaynağı olan faşist diktatörlüğün feodal ayağı ile olduğu ve pazar değil toprak sorununda düğümlendiği açıktır. Kaldı ki bu sınıf çelişkisinin Kürt köylülerince ulusal program dahilinde dahi kavranış şekli pazar sorunu değil, yine halk demokrasisi ihtiyacı ve temel talebi çerçevesinde düğümlenmekte ve varlığını Kürt ulusunu inkar, katliam ve şovenizmle sağlayan Kemalist devletin zulmü karşısında, ulusal kurtuluşun, faşist devletten kurtuluşla özdeşleşmesi oranında ulusal kurtuluş savaşının motosu olmaktadır. Bu kaçınılmaz bir zorunluluk ve nesnel bir durum olarak gerçekleştiği içindir ki, ulusal program ezilen-sömürülen geniş yığınlar için çekim merkezi olabilmektedir.

Ancak şurası bir gerçek ki, başansını bilimsel ve zorunlu mücadele tarzına borçlu olan ulusal kurtuluşçu gerilla savaşının, birleşik devrim zorunluluğunu politik söylemlerde dahi olsa ifade etmek durumunda kalmasına yol açan açmazı, sorunu salt bir "sömürge sorunu" ile sınırlamak suretiyle savaşın içeriğini anti-sömürgecilikle sınırlı tutması, başka deyişle egemenleri ekonomik, siyasal ve askeri olarak yıkmayı değil, sadece T. Kürdistanı'ndan tasfiyeyi hedeflemiş olmasıdır. Dolayısıyla gerçek duruma uymayan bu tespitin

as ve zafer manifestosudur!

doğal sonucu olan bu tarzla; gerçekte gerilla savaşıyla nesnel olarak gerici otoriteyi zayıflatıp, devleti giderek parçalar, çözerken, bu anlamıyla yıkmayı işini gerçekleştiren; bu pratik sebebiyle nesnel olarak uzlaşmazlığı bulunan devletle "siyasal çözüm" hayaline kapılabilmemiş; inşa işini, devrimci otoriteyi tesis için gerekenleri yapmamakla kalmayarak, ideolojik darlığıyla hasmının iktidarını bir bütün olarak sarstığını farketmeyecek kadar halkın gücünden habersiz veya (sağ kesimleri açısından) halkın gücünden korkar durumunda olmuştur.

Tüm bu gerçekliklerin bugün bizi getirdiği aşamada sınıf ilişkilerinin, devrim ile karşı-devrim arasındaki güç ilişkilerinin aldığı şekil son derece çarpıcı ve ilginçtir. Devrim cephesinin ikili durumu ile bu açıklanabilir. Devleti büyük oranda yıpratmış, çözmüş, getirmiş ve "sistem tıkandı" itirafını bizzat egemenlere ettirecek kadar açmaza sokmuş bir devrim cephesi. Bu cephe, aynı çıkmaza soktuğu devlet kadar çıkmaza girmiş, başka deyişle örgütlülük düzeyini, bilincini aşan bir politik güce sahip hale gelmiş, buna karşılık bunun kurumlaşmalarına yönelememiş bir durumdadır. İşte tam da böylesi bir konjonktürde; gerek devrimci güçlerin hemen tümünün, gerekse de devletin "yeniden yapılanma" ihtiyacı duyması karşılıklı güç denemesinin, nesnel olarak birbirine güç yettirmeme durumunun ve bu durumun bir şekilde aşılması zorunluluğunun doğal bir sonucudur.

Topyekûn savaş ve topyekûn direniş aşamasında devletin son demlerini yaşamakta olduğunu bilinciyle son ve dolayısıyla da muazzam bir gayretle saldırı ve terörünü tımandığı bu süreçte; halkın üç temel silahının her zamankinden daha ivedi bir zorunluluk olduğu hissedilmektedir. Kısacası, iradi yönünün esas

niyetten bağımsız bir şekilde Kültür ulusal hareketinin merkez örgütü PKK tarafından gerçekleştirilmiş; ancak esasen nesnel olarak gelişmiş bu sürecin pratik zorunlulukları, iç savaşın kaçınılmaz olarak yarattığı devrimcileşme ve politikleşme birikimi karşısında; bunların gereklerine hem bilinç olarak hem de örgütlenme düzeyiyle cevap olmaktan uzak devrimci güçlerin önünde nitel bir sığırmanın yolunu açma görevi kesinlikle zor ve sancılı bir şekilde durmaktadır.

Bu seyre ayak uydurmakta dahi zayıf kalmış ve çoklukla pratiğin öğrettiklerini, deneyimlerini teori düzeyine yükseltip bilince çıkarmayarak ilkel bir devrimcilik sınırlarına hapsolmek durumunda kalmış, dolayısıyla yıkmayı ve yapmayı, eskien ve ilerleyen diyalektiğinde kendisinin de yenilenmeye ve silkinmeye şiddetle ihtiyacı olan Türkiye devrimci hareketi açısından durum pek öyle kolay değil. Buna karşılık durum, devrimci iç savaş tarihi boyunca hiç bir kadar iyi ve muazzam olanaklarla dolu da olmamış. Tüm bunlar gösteriyor ki, ülkemiz devrim mücadelesi nirengi noktalarından birini yaşamaktadır; bundan sonrası, devrim ya da karşı-devrim olacaktır ki bunda tayin edici olacak olan artık kesinlikle devrimci güçler ve özellikle de öncüdür.

Tam da yukarıda belirttiğimiz sebeplerledir ki Proletarya Partisinin 27. kuruluş yıldönümü, tarihi önemde bir sürecin eşiğidir. Zira sürecin sancılarının en fazla nasibini alan öncü olmuştur.

TKP(ML), Türkiye devrimci hareketindeki tüm diğer yapılanmalardan farklı olarak, yanlış bir teorik çıkışın değil, doğru bilimsel bir programa sahip olmanın, ancak bunu yaşama geçirmede sürekli kendi zaatları (ki teori bir kez netleştikten sonra artık belirleyici olan kadrolar ve onların pratiğidir) ile cebelleşmenin sancılarını yaşamıştır. Bu, daha hayırdan sahip olunan bir silahın, '72 programının, pratikte ve yaşamda doğruluğu ispat olununcaya, nesnel akış içerisinde bilimselliği artık apaçık görülmeyeceye değin, yaşamla iradi ve bilinçli bir şekilde buluşturulmasında son derece eksik ve yetersiz kılmanın trajik sancısıdır. Kuşkusuz bu sancılar, Süleyman Cihan, Kazım Çelik, Baba Erdoğan ve en son Cüneyt Kahraman gibi nice önder komünist kadroların, kurucu önder Kaypakaya'dan sonra stratejik önderliği yeniden kurumlaştırmada attıkları dev adımlar üzerinde inşa olan parti silahının sınaması; yüzlerce şehidin yarattığı gelenekler ve değerlerle donanarak onların açtığı yollardan ilerlemesi ile yakıcı bir hal aldığı anda, bizzat onların şahsında billurlaşan parti çizgisinin Kardelen direngenliğinin ve gücünün şiddetinde yaşanmıştır. Çünkü açıktır ki; bir, ikidir. Yani en yüksek düzeyde ideolojik nitelik, en keskin çelişkileri ve en amansız iç savaşımı da beraberinde barındırmaktadır. Partinin ideolojik berraklığı yükseldikçe ve ideolojik donanımı arttıkça, çelişkilerde o denli keskin, o denli karmaşık ve amansız yaşanır olmaktadır. Bu eşyanın doğası gereğidir. Ve bu sürecin doruk noktası, bizzat partinin halklaştığı, halkın komünistleştiği o sınırsız, sınırsız ve sınırsız toplumun sonsuzluğunun dönemecinde yaşanacaktır.

TKP(ML)'nin '96 Kardelen Harekatı'nın zaferinden sonra radikal bir eleştiri-özeleştirisi sürecine, düzeltme hareketine giren parti, bugün eleştirisini eylemleştirmenin, büyük nitel adımların eşiğinde; her zamankinden daha güçlü, daha deneyimli ve her zamankinden

daha donanımlıdır. Bu, partinin bir bütün olarak gençleşmesi; 24 Nisan ruhunu çok daha taze bir dirilikte solunması demektir. İktidar yürüyüşünün 28. yılı, 24 Nisan Manifestosuna yani **İKTİDAR BİLİNCİ SAVAŞ VE ZAFER** Manifestosuna, stratejik önderliğe sonsuz güven ve layık olma bilinciyle yüklenmenin ve büyük atılımlara, başarılarla imza atmanın yılı olacaktır.

Dün olduğu gibi bugün de silahlı mücadele içinde halkın üç silahını inşa etme görevi, öncünün gençleşmesi, taze ve atılgan bir tempo ile hızlı ve hareketli bir tarzla misyonunu yerine getirmesini zorunlu kılar. Üstelik bugün bu zorunluluk çok daha keskin bir şekilde kendini hissettirmektedir. Ve halk gençliğine, genç komünistlere de bu eksenle son derece ciddi görevler, sorumluluklar yüklenmektedir. Önder Savaşın sözleriyle; **"Devrimci cüret eden gençlik zaferimizin teminatıdır. Devrimci mücadelenin atılgan, yenilikçi ve cüretkar ruhu, bir yanı sıra gençliğin ateşliliğinde, enerjiliğinde ve kendisinde anlamını bulmaktadır."** Dolayısıyla tepeden tırnağa tüm parti güçlerinin gençliğin atılgan, yenilikçi ve cüretkar ruhuyla donanması; devrimci dinamizmi yükseltmesi ve bunun için "ciğerleri zorla"ması, şehit önderlerin vasiyetlerine ve İbrahim Kaypakaya yoldaş şahsında ifadesini bulan stratejik önderliğimize bağlılığın kesin bir gereğidir. Bununla birlikte, genç yoldaşların da, genç partizanların da cüret ve feda ruhu ile öne atılarak öncüleşmeleri, partiye taze kan taşımaları gerekir.

Bugün iktidarlasmaya hazır olamayanlar, bunun gereklerine uygun bir şekilde kendini çelikleştirip yetkinleştiremeyenler yarın iktidar alınsa dahi öncü değil ancak "öndercik" olabileceklerdir. Dolayısıyla iktidarlasmamız; halkın iktidarını parça parça kurmanın bir ve üstelik en önemli ayağı da, gerçek birer öncü, yönetim gücü olabilmektir. Öncelikle kendisini örgütleyemeyen, kendini yönetmekten aciz bireylerin en ufak bir birliği, küçük bir çalışma grubunu dahi yönetmede güçsüz kalacağı ve yetmezlikleriyle tasfiyeciliğin öznesi olacağı açıktır. Öyleyse **gençleşmek; yenilenmek, aynı zamanda yönetim gücü olmayı başarabilmek, ilkel, tutarlı ve cüretli bir iradenin sahibi olabilmektir.** Siyasal iktidar bilinci, böylesi bir mütevazılığı ve kendinden memnun olmamayı; buna karşılık büyük düşünmeyi ve bunun ciddiyetiyle hareket etmeyi gerektirir. Hayır, halk iktidarı bir utopya değildir; belirsiz bir gelecekte kendiliğinden oluşacak bir kurum değildir. **KIZIL SİYASİ İKTİDARLAR İÇİN KÖYLÜ GERİLLA SAVAŞI**, güncel bir stratejik-taktik sloganıdır; yıkarken yapmayı, eskiry tasfiye ederken yeniyi inşayı emreder. Kafada ve yürekte inşa olunan yeniyi, hiçbir güç yenebilir. Çünkü insanlık tarihinde bugüne kadar güçlü bir iradenin, kafaya ve yüreğe hakim olmuş olanın yenilebildiği görülmemiştir.

Kafaları ve yürekleri kazanmak; zaferin teminatı budur. 24 Nisan Manifestosunun önümüze koyduğu görev; **HALKLA BİRLEŞİP HALKI BİRLEŞTİRECEK; FEODALİZME, KOMPRADOR KAPİTALİZME VE EMPIRYALİZME KARŞI; KOMPRADOR BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARININ DEVLETİNİ YIKMAK, HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARINI KURMAK VE DEVRİMİ KESİNTİSİZ OLARAK SÜRDÜRÜP NİHAİ AMACA ULAŞMAK İÇİN SAVAŞMAK VE SAVAŞTIRMAKTIR.** Bu, halk savaşıdır ve devrim de halk kitlelerinin eseni olacaktır. Kısacası görev; **HALKIN DEVRİMCI SAVAŞINI YÖNETMEK VE HEDEFİ TAŞIMAKTIR.**

İşte bu yüzden silahlı mücadele içinde orduyu ve cepheyi de inşa etmek; halkın birleştirilmesini ordu ve cephe ile gerçekleştirmek ve halkın devrimci savaşını yöneterek hedefe taşımakta bu iki silahlı ustaca kullanmak şarttır ve bugünden gerçekleştirilecek görevlerdir. Bugünden gerçekleştirilmesi, bu görevlerin stratejik olduğu kadar, taktik ve güncel kavranışlarının zorunluluğunu ortaya koyar. Başka deyişle, halkın ordusu ve cephesi, biz istiyoruz diye bir anda veya biz öyle zannediyoruz diye kendiliğinden bilinmeyen bir tarihte inşa olmayacak; bizzat Komünist Partisi öncülüğünde ve savaş içerisinde, basitten karmaşığa adım adım inşa olacaktır. Bu anlamıyla güncel ve aynı zamanda stratejik bir görevdir.

Halkın savaşılması ve birleştirilmesinin en özlu kesimi noktası, halkın ordulaşmasıdır. Halkın ordulaşması, halk iktidarının garantisidir. Zira ordusu olmayan bir halkın hiçbir şeyi yok demektir. Ancak kimilerinin sandığının tersine; "ne silahlı mücadelenin başında, ne de demokratik devrimle iktidar ele geçirildiği zaman, halk ordusu işçi ve köylülerin genel silahlanmasıyla oluşmayacaktır." (İbrahim Kaypakaya) Halk ordusu, **bütün halkın** bir anda ayaklanıp silahlanmasıyla değil, bugün berrakça görülebildiği gibi, küçükten büyüye, zayıftan kuvvetliye doğru gelişecektir; uzun süreli savaş içinde adım adım inşa olacaktır. Diğer yandan, halk savaşı, halkın savaşı, **bütün halkın** ordulaşması değil, ancak halkın topyekün, her alanda ve her biçimiyle devrimci eylemidir. Bu anlamıyla salt genelleştirilebilir ve ordulaşmayla sınırlı olmayan, bunları esas alan ve bunlara dayanan ancak topyekün bir direniş ve topyekün savaş stratejisidir. Halk Savaşı stratejisinin zorunluluğu ve bilimselliği bugün devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadelenin gelinen aşamasında somut ve kesin olarak ve de hiçbir şekilde görmezden gelinemeyecek haliyle ispat olunmuştur. Bugün büyük oranda kendiliğinden veya zorunlulukların dayatmasıyla gelişen bu durumu bilinçli bir şekilde yönetmek; "topyekün direniş", "topyekün savaş", "halkın birleşmesi", "devrimci birlik", "cephe", "birleşik devrim" vb. politik söylemlerin özüne inilmesi, teorik darlıklar ve gururlu dogmacılığı reddederek, somutluğuyla kabul edilmek zorunda kalınan ve gerçekliğini kavramlara ve tüm çevrelerin yazısına yansıtan halk savaşının yasalarını inceleyerek söylemleri öz gerçekliklerine ve eyleme kavuşturmakla, kısacası, halk savaşı stratejisinin gereklerini yapmakla mümkündür.

24 Nisan Manifestosuyla kurucu önder İbrahim Kaypakaya yoldaşın mahkum ettiği görüşleri, yukarıda da belirttiğimiz gibi yaşam da mahkum etmekte ve '72 programını selamlayarak halkın savaşını ustaca yönetmeye davet etmektedir. Buna rağmen genel silahlı ayaklanma beklentileri sürmekte ve bunun

için hiçbir hazırlık yapılmamakta ısrar edilmektedir. Kimi çevrelerin yukarıda bahsettiğimiz iç savaş sürecinin dayatmasıyla girdikleri teorik hazırlık çabaları ve polemikler; bizzat halkın ordulaşmasının ve iktidara geçişinin pratiğine girmek varken bunu reddedip, "gelecekte, genel ayaklanma olunca devrim hükümetini hazırlıksız nasıl kuracağız" paniğini yaşamak ise çok anlamlı değil. Bu haliyle gerek bu çevrelerin, gerekse de çeşitli zamanlarda cephe çağrıları yapan çevrelerin, komünistleri veya kendi dışındakileri, iktidarı almaya hazır olmamakla veya bu bilinçle hareket etmemekle suçlamak yerine, tamamen ve an be an iktidara kilitli bir halk savaşı stratejisine gözlerini kapamaları şeklindeki kendi duruşlarını sorgulamalarının vakti gelmiş ve geçmiştir bile. Bu, bir yanıyla halkın iktidarına yaklaşmakta olduğunu gösterirken, diğer yandan bu iktidara geçiş sürecinin parça parça ve gerilla savaşıyla kurtarılmış bölgelerde halkın öz yönetimini sağlamak üzere bugünden gerekli kurumlaşmalara gitmekle olacağının görülmesinden kaynaklı soyut bir polemik oluyor çünkü.

"Sanki kitleler, bir anda ayaklanarak iktidara el koyacaklar, başa geçen devrim hükümeti derhal eski gerici orduyu silahlarından tecrit edip dağıtacak, bütün halk silahlandırılacak vs. Oysa hakim sınıfların muhafazakarlığı meslek edinmiş ordunun kaldırılması, iktidar ele geçirildikten sonra ve bir anda olacak bir şey değildir. Uzun süreli halk savaşı boyunca bu gerici ordu zaten parça parça yok edilecek, imha edilecek, silahlı tecrit edilecek vs. vs... Devrimci iktidar bu gerici ordunun son kalıntılarını da silip süpürecektir." (İbrahim KAYPAKAYA, S.Y. C.II, s.325)

Kısacası, halk ordusu da, halkın yönetim organları veya "halk meclisleri" de, "ben kurdum"(!) deyince kurulmuş olacak şeyler olmadığı gibi, uğruna çetin bir savaş verilmeden de gerçekleşecek şeyler değil; bunlar, halkın iktidara geçişinin tek yolu olan uzun süreli savaş içerisinde oluşturulabilir ve oluşturulmalıdır. Elbette bunun nüveleri bugünden kurumlaştırılmalı, halkın birleştirilmesi görevi esasen orduda olmak üzere her alanda, her yerde basitten karmaşığa gerçekleştirilmelidir. Şimdilik ulusal program çevresinde olsa dahi devrimci Kürt ulusunun yaptığı gibi; bu coğrafyada yaşayan halklar bir bütün olarak **VL-ETNAMLILAŞMALIDIR**:

"Ancak ezilenlerin, proletarya önderliğinde düzeni hedef alarak yürüttükleri mücadelenin, ülke gerçekliğine uygun olarak şiddet araçlarıyla donatılıp, esas olarak **HALK SAVAŞI STRATEJİSİ** ile uygulanması karşısında geliştirilen vahşet politikasının yeni bir pratik olmadığını ve daha önce yine çeşitli ülkelerde yükselen devrimci mücadeleler karşısında saltanatların yıkılacağını anlayan hakim sınıfların başvurduğu son yöntem olmakla birlikte, yenilgilerini kesinleştiren son darbeleri de bu esna-

da aldıklarını biliyoruz.

(...) Emperyalistlerce Vietnam ve benzeri ülkelerden elde edilen tecrübelerle geliştirilmeye çalışıldıktan sonra, yeniden uygulanmaya konan, ülkemizin yakılıp yıkılarak, halkları katledilerek denizin kurutulması planının kendilerini başarıya taşıyamayacağını, bir defa da Türkiye halklarının başkaldırısında görme fırsatını yakalayan bu zavallılar girdilerde bir yandan yeni dersler çıkartırken, diğer yandan da olayın geçiştirilmesi için uğraşmaktalar.

(...) İşte bütün bu sahtekarlıkları açığa çıkartarak, sosyal kurtuluş mücadelesinin bugün belirlenmiş olan hedefine ulaştırılmasının olurluğu daha da imkân dahiline girmektedir. Artık, bu zemin üzerinde **mücadelenin kitleleştirilip, yoğunlaştırılarak yaygınlaştırılmasının önünde hiçbir şey engel olamayacağı gibi, bunun yerine getirilmesi için çaba sarfetmeyen, belirlenmiş anlayışlardan dahi koparak pasifizmi seçen, legalizmin batağına saplananları da silkeleyip, bütün çalışanları, çalışma metollarını ve izledikleri özgün politikaları gözden geçirip, merkezileşmiş bir yapıyla yükselen hareketin önderliğinin pekiştirilmesi ve esas biçimde birleştirilmesi gerekmektedir.**

(...) Halk eğer bu strateji karşısında ciddi bir örgütlenmeye kavuşturulmaz, doğru bir yönlendirmeden mahrum bırakılırsa, alacağı ağır yenilgilerin izlerinin kolay kolay silinmeyeceği gerçeğinden hareketle, bu acının tadılmaması ve her yönlü hazırlığın sağlanması için azami bir gayretle canlanmanın ve bunun sürekli kılınması için çalışmanın zamandır."

(...) Mücadelede, tepeden tırnağa, örgütsel normlara uygun olarak sağlanacak olan kolektifleşme, bütün alanlara yansıtıldığına Vietnamlaşmanın önünün açılmış olduğu anlamına gelecektir. Dayanma, direnme, savaşma ve hatta zafer ve yenilgi ancak bu temel üzerine inşa edilirse geleceğinden değer taşır. Çünkü bu durumda, hem halkın örgütlülüğünün ne kadir olduğu açığa çıkarsa, hem de ortaya çıkacak sonucun herkes tarafından anlaşılır ve sahiplenilir olması sağlanarak atılacak yeni adımların yaratılmasında bilinçli hareketin esas fonksiyonu gerçeğe dönüşür." (Cüneyt KAHRAMAN), (E. Serhat Uğur, Açıkça Muhalefet, s. 42)

Halkın devrimci cephesi de bu şekilde gerçekleşecektir. Çünkü cephe, halkın devrimci birliğidir:

"Cephe, Komünist Parti önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde, **BÜTÜN DEVRİMCI SINIF VE TABAKALARIN** emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı **BİRLEŞMİŞ OLMALARINI ifade eder. Devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar bizzat birleşmedikçe cephe gerçekleşmez.**

(...) Cephenin gerçekleşmesi için, devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tesbit etmek yetmez; aynı zamanda, proletarya önderliğinde devrimin dostlarını birleştirmeye yönelen nispeten uzun bir

mücadele yürütmek gerekir. Proletarya önderliğinde devrimin dostlarını birleştirmek için, sabırlı ve ÇETİN BİR MÜCADELE vermek gerekir. Mücadelesi terimden bırakalım çeşitli tabakaları bir araya getirmeyi, işçi sınıfını bir araya getirmek bile mümkün değildir." (İbrahim KAYPAKAYA, S.Y. C.II, s.359)

"Bu nedenledir ki, bugün yapabileceklerini yapmayıp kışkırtılarak zaafılarına sarılanların ortaya çıkartılması, bu işe kendini adayan veya adamaya hazır olanların en uygun şekilde komünlandırılması, mücadelenin kitleleşmesiyle birlikte, yükselen hareketten öncünün kendisinin yenilenmesinin ve zaafılarından kurtulup olması gereken noktada bulunması için azami ölçüde faydalanmanın fırsatı olarak değerlendirilmeli, bunun sürece payılması veya duyarsızlıkla karşılanması affedilmemelidir." (Cüneyt KAHRAMAN, age, s. 43)

"Çünkü, çevremize baktığımızda ağız açılan herkesin, öncünün kadrosu olduğu izlenimini vermesine rağmen, bir bildiriyi dağıtmaktan dahi aciz olanların mevcudiyetinin hiç de küçümsenemeyecek sayıda bulunduğu görülmektedir. Bunların gerçek durumlarını anlamadan, kuru kalabalığa bakılarak yapılacak bütün planların bozguna sonuçlanacağı anlaşılmalıdır. Oysa bu kalabalığın içinde olup da, kartlaşmışların arasında öne çıkmaya imkân bulamamış birçok çalışan, fedakar insanın olduğu da bir başka gerçektir. Eger yükselen bu hareketlilik içerisinde samimi bir şekilde ileriyeye fırlayanları daha da ilerletmek için çalışıp planları bu esasa göre belirlemek yerine, tikenmişliğini güzel sözlerle saklamaya çabalayanların peşine gidilirse, hüsranın çok yakın bir zamanda gelip kapıyı çalacağını söylemek için yıldız falına bakmak gerekmemektedir." (Cüneyt KAHRAMAN, age)

28. Kavga yılı, önderlerimizin sunduğu bu perspektiflerle, her anlamıyla gençleşme, yenilenme ve bu gerçeklikle halkları birleştirerek halkı birleştirme, savaşarak savaşırma görevine yüklenme yılı olacaktır. 24 Nisan, **İKTİDAR BİLİNCİ SAVAŞ VE ZAFER MANİFESTOSUDUR!** 28. Kavga yılında, bu ruh yükseltilecek ve gerçekleştirilecektir. Çünkü:

"Ancak bu bilinçle harekete geçirilecek kitleler, her özgülde doğru bir politikayla yönlendirildiklerinde düşmanın bütün saldırılarını ters yüz edip, karşı saldırıya dönüştürerek rakibini alt edebilirler. Dayatılan Vietnamlaşmanın çözümü olarak, Vietnamlaşma biçiminde formüle ettiğimiz direnme, yaratıcılık, fedakarlık ve zaferde ısrarın temellerinin atılıp, halkın kendisini bekleyen zor savaş koşullarında başarılı bir muharebe vermesinin zamanı gelmiştir." (Cüneyt KAHRAMAN)

Şan olsun 24 Nisan Manifestosuna!

Şan ve şeref, bu Manifestonun billurlaşmış ifadesi olan Komünist Partisine ve önderliğindeki halk savaşçılarına! ●

Çeşitli millet ve milliyetlerden işçi sınıfının öncü örgütü TKP(ML)'yi Kuruluşunun 28. yılında selamlıyoruz!

24 Nisan 1972 yılında İbrahim KAYPAKKAYA başta olmak üzere bir grup kadro tarafından Malatya'nın KÜREÇİK dağlarında kurulan TKP(ML)'nin 28. mücadele yılına girerken, O'nun, Marksizm - Leninizm-Maoizm'in bilimsel ışığıyla selamlıyor; devanızı yöneten bu merkez kurmayı 21. yüzyıla daha güçlü ve sağlam ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri donanım taşıyacağımızın sözünü veriyoruz.

Biz burada partimizin tarihçesine ilişkin fazla bir şey yazmaya cağız. O'nun tarihini sadece olumlu yanlarıyla değil, olumsuz yanları ile de sahipleniyoruz. Olumsuz yanları biz ve gelecek kuşaklar için yararlanılması ve ıskı alınması gereken hazinedir, bilgi kúpudur. TKP(ML)'nin tarihi ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri bakımdan öğrenilmesi gereken büyük ders ve tecrübelerle doludur. Yengisi ve yenilgisi ile 21. yüzyıla, bu coğrafyada yaşayan başta işçi sınıfımıza devrim mücadelesinde çok büyük başarı ve zaferler kazandıracak bir birikimle adım atacağının şimdiden muştusunu vermektedir.

Partimiz TKP(ML), bugünlere gelinceye dek gerek iç ve gerekse dış düşmanlarımız tarafından ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak kendi gerçek kimliğinden ve amacından uzaklaştırılıp yok edilmeğe çalışıldı. Ancak hiçbir gerici güç onu en zayıf olduğu dönemlerde dahi yok etmeyi başaramadı. Özellikle de İbrahim yoldaş sonrasında günümüze kadar çok büyük örgütsel darbe ve yenilgiler almasına karşın yine de ayakları üzerinde dikiliyor ve yeterli olmasa da kendi yolunda yürüyorsa, demekki burada ideolojik ve genel siyasi çizgide bir kırılma söz konusu değildir. Öyle dönemler oldu ki sıradan aktivistler, hemde çok büyük feda ruhu ve cüretle kendi gözbebekleri olan partiyi varetmesini ve onu ileriye taşımasını bildiler. Kökleşmiş bir ideolojik bağlığın siyasi nefertleri, dün kendilerine önderlik yapan öndercilerin ihanetlerine aldırmadan tarihin kendilerine yüklediği misyonu güç ve kapasiteleri çerçevesinde yerine getirerek partinin kız bayrağını yere düşürmediler. Dünün önderlerinden birçoğu devrime ve sosyalizmin bilimine ihanet edip kendi köşelerine çekilirken, günün sıradan parti aktivistleri ise bıkmadan, usanmadan ve karamsarlığa kapılmadan hem öncünün bayrağını yere düşürmediler hem de birer

komünist önder olarak tarihin ve sınıfın kendilerine yüklediği fedakarlık ruhuyla aramızdan fiziklen ayrıldılar. Lafbeliği yerine savaşın savaşarak öğrenileceğini hem öğrendiler hemde öğrettiler. Yüzlerce kadro ve aktivist, saldırı ruhuyla gerilla savaşının nasıl (yetersizlikler taşısa da) verileceğinin gerçekliğini bizlere öğrettiler. En zor anlarda bile bu coğrafyada devrimin ancak Köylü Gerilla Savaşıyla olacağını tüm çıplaklığı ile ortaya koydular. Bir kişi bile kalsa bu mücadelede, kesin zafer ulaşmanın anahtarının illa da Halk Savaşı olduğu bilgisi ve pratiğini dost-düşmana gösterdiler.

İşte bu gücün asıl kaynağı, MLM ideoloji ışığında ülke gerçekliğini bilimsel bir

artık belini doğrultamaz" dediler, ama aradan çok zaman geçmeden partinin bitmediğini/bitmeveceğini gördüler. Düşmanın sevinç çığlıkları kursağında kalırken, bazı fırsatçı ve kibirli kburjuva anlayış sahipleri ise bu kez oportünistçe manevra yapmaktan geri durmadılar. Önemli bir düşman örgütlenmesi bertaraf eden, hemde neredeyse parti çevresinde putlaştırılmış bir kişinin öncülüğündeki düşman gücünü altetmesini başaran bir partinin, bundan sonra oyle kolayca alıedileceğini; içten fethedileceğini hiç kimse beklemez. Bu yönlü bir beklentide bulunmak büyük bir gaflet ve yanlış içerisindedirler. Partimiz TKP(ML), bu mücadeleden güçsüz değil güçlenerek çıktı. Hemde birçok konuda tecrübe edimerek, birikim

larına hapsettiler. Belirtmek gerekirken, epeyce dökülmü oldu. Ama bilinirki sınıf kararlılığı partiyi en zor anlarda sahip çıkmaktır. Bu gibi kaotik ortamlar da ideolojik duruşu sağlam, siyasi tavı kararlı ve net olan kişiler, sınıf mücadelesinin diğer zorlu anlarında kolay kolay bükülmezler. Ama partiyi zor anlarında bırakıp kaçanlar, gelecekte de pek kararlı ve sağlam duruş gösteremezler. Evet sınıf mücadelesinde kimse kimseye "bu işi sonuna kadar götürür" biçiminde bir garanti veremez, ama bu, kimin yada kimlerin sağlam veya çürük olacağı tesbitini yapmayı da engellemez. Herkes hata yapar. Stalin'in dediği gibi "hata yapmayan ölümlerdir." Asıl olan hata yapmak değil hatalardan dersler çıkartmaktır. MLM kişilik, hata-

şekilde tahlil eden ve devrimin programatik çizgisini halka sunan TKP(ML) ve onun özdeşi İbrahim KAYPAKKAYA'nın kendisidir. Ezilen yığınlarla ve partinin çizgisine olan güvendir bu gücün esin kaynağı. Bu iki ana prensipten şüpheye düşüldüğü an hiçbir toplumsal devrim adımı ileriye doğru atılamaz, başarılamaz.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok; daha üç yıl öncesinde partiyi içten feihetmeye çalışan düşman unsurlar bir bir açığa çıkartılıp halkın adaletiyle cezalandırıldıklarında, başta düşmanlarımız olmak üzere bir kısım dostlarımız partimiz için "yok oldular, yakında örgütsel olarak kendilerini feshedecekler, bunlar

saglayarak kendi yaralarını sarmasını bildi. Üstelik hiçbir kibir ve aşağılık kompleksine kapılmadan dün ve bugünü sadece olumlu yanlarıyla değil, olumsuzluklarıyla da sahiplendi. Bunun da hesabını proletarya başta olmak üzere ülke ve dünya halklarına devrimci sorumluluk bilinci ve ciddiyetiyle vermesini bildi.

Tabii ki örgütsel olarak böylesine ciddi bir kaosu yaşadığı koşullarda dünün geçici yol arkadaşları "aman ne büyük karışıklık" diyerek bu kaotik ortama göğüs geremeyip safları terk-i divar eyledi. Hatta kimileri etrafına karamsarlık tohumları saçarak bazı kişileri de etkileyip kendileriyle birlikte bencil dünya-

ların ideolojik köklerine inerek kendisini bilimsel sosyalizmin süzgecinden geçirmektir. Unutulmamalıdır ki, devrimin hiç hatası olmayan insanlara değil, hatalarını aşarak çelikleşen insanlara ihtiyacı vardır. Dolayısıyla dün hata yapan insanlar kendilerini bilimsel sosyalizmin terazisinde yeniden tartarak parti saflarına dönmekte gecikmemelidirler. Kendilerine "haksızlık dahi yapılmış" olduğunu varsaysak bile, yine de bu, kişinin doğru bir ideoloji ve onun Türkiye topraklarında siyasi olarak şekillenen parti saflarında yer almasını engellemez. En kötü örgütlü yaşam "en iyi bireysel yaşamdan yegdir", ruhuyla hareket ettiğimizde, partiyi uzak dur-

manamız gerektiğini kolayca kavramış olur ve pratik adım atarız. Yeterki ben-cil yaşamımızı ve "kurulu düzenimizi" parçalamak için biraz cüret edelim.

Bütün bunları belirtirken partinin tüm-den eksiklik ve yetersizliklerini giderdi-gini söylemek istemiyoruz. Şüphesiz ki daha bir dizi eksikliği ve yetersizliği vardır. Ancak bilinmelidir ki parti, bu-güne çok zorlu tarihsel süreçlerden sü-zülerek geldi. Şunun altını çizerek bir kez daha belirtelim ki, parti çeyrek asır-dan fazla bir mücadele tarihine sahip olmasına karşın hala da istenilen sevi-yede hareket ettiği yere kavuşmamıştır. Şü-phesizki bunda en büyük pay; İbrahim sonrası işbaşına gelen önderliklerin te-melli ve mücadelenin sürekliliğini sağ-layacak istikrarlı ve doğru bir politik önderlik kurumunu oluşturamamış ol-masındadır. Bu ihtiyacı hala da derin-den hissettiğimiz ve bunu gidermeyi önümüzdeki en temel görevlerden biri olarakta belirlediğimiz bilinmesini isteriz. İdeolojik, politik, örgütsel, askeri bakımdan yetkinleşmiş kadrolara ihti-yacın olduğu açıktır. Sorun bunu gider-mek için doğru bir siyaset belirlemektir. Başkan Mao diyor ki: "Siyaset devrim-ci bir siyasi partinin, pratik bütün hareketlerinin çıkış noktasıdır ve hareketlerin yürüyüşü ve sonucun-da kendini gösterir. Devrimci bir si-yasi partinin her hareketi, siyase-tin uygulanmasıdır. Doğru bir siya-set uygulamazsa, yanlış bir siyaset uygular; bilinçli olarak bir siyaset uygulamazsa, gözü kapalı olarak uygular. Tecrübe dediğimiz şey, bir siyaset uygulamanın yürüyüşü ve sonucudur." İşte bu doğru siyaseti her alanda uygulayacak ve doğru fikirler üretecek istikrarlı bir önderlik çekinde-

ğinin olmadığı veya zayıf olduğu yerde, üretilen siyaset ve fikirler ya yanlış üre-tilir yada doğru üretilmesine karşın bu doğru siyaseti parti kitlesi ve ezilen y-ğünlara götürecek kadrolar bulunmaz, metodlar geliştirilmez. Teorik netlik ve ideolojik berraklığın olmadığı durumlar da ise sağa-sola savrulma kaçınılmaz hale gelir. Teorik netlik derken burada partinin programatik görüşlerini değil, önderlik kademesinde yeralan geçmiş kadroları ve bir kısım önderlikleri kas-tediyoruz. Eğer bir önderlik MLM bir partinin programatik konularına ışık tutan MLM ideolojide ve devrimin genel sorunlarıyla ilgilenen teoride net ve berrak bir bakış açısına sahip değilse, o kurum somut bir politika belirleyemez. Çünkü bir politika belirlerken genel si-yasi çizgiyi gözönünde bulundurarak bir yönelime girilmediyse eğer, o çizgi-den sapılmış demektir. İşte bizim geç-miş önderliklerin bir çoğunda bu hatalı ve eksik yanlar mevcuttu. Partinin bu tarihsel gününü andığımız ve 21. yüzyı-lı karşıladığımız şu günlerde, eğer bu gerçeklik görülemezse 21. yüzyıla par-lak bir şekilde adım atamayacağımız or-tadadır. Bu durum yalnızca parti için geçerli değildir. Hemen hemen bütün devrimci radikal sol örgüt ve partiler için de geçerlidir.

Devrim için hemen hemen her akın ob-jektif koşulların elverişli olduğunu be-lirtiyor. Ama hiç kimsenin kalkıp "ben sub-jektif olarak zayıfım" demiyor ya da de-mek istemiyor. Burmandan kıl aldırma-yı dahi istemeyen bu küçük-burjuva akınlar kendi zayıf yanlarını görmek-ten kaçıyorlar. Bu, onların sınıf karakte-rinin yaratmış olduğu ideolojik bir se-killenmedir. Ama MLM'ler böyle bir ba-kış açısı ve tutuma sahip olamazlar; ne

zaman ve nerede hatalı ve eksik yanla-rını gördülerse bunun özeleştirisini ver-meleri onlar için en büyük erdemdir. Çünkü MLM'ler kendi hatalarına karşı ciddi ve dürüst yaklaşmak zorundadır. Onlar küçük hesaplar peşinde koşmaz-lar. Koşukları zaman gerçek yolların-dan sapmışlar demektir.

"Geçmiş olmayanın geleceğide ol-maz" sözü ne denli bilimsel bir gerçek-liği ifade ediyorsa, geçmişini bilimsel bir şekilde sorgulamayanın da gerçek amacına ulaşamayacağı kesindir.

Bugün içinden geçtiğimiz süreç gerek parti ve gerekse Türkiye devrimi açı-sından çok önemli bir süreçtir. Özellikle parti kendi önüne koyduğu tarihsel gö-revleri layıkıyla yerine getirir ve 21. yüzyıla bu tarihsel görevin hanlesıyla adım atmaya başlatırsa, diyebiliriz ki 21.yüzyılın ilk on yılı Türkiye devrimi açısından çok büyük gelişmelere gebe olacaktır. Ve arkasından yüzyılın ilk çeyreği dahi dolmadan bu coğrafyada Mao'nun önderliğinde yeni bir Çin Halk Cumhuriyeti'nin gerçekleşmesi kuvvetle muhtemeldir. Bu iyi niyetle yapılmış bir yorum ve istek değil, tamamıyla ülke-rin nesnel gerçekliği ve partinin fazla uzağa gitmeden yakın gelecek açı-sından, en azından orta vadede mevcut subjektif yetersizlik ve zaafiyetleri gide-receği politik öngörüsünden kaynaklı yapılmış tespitlerdir. Yani tamamıyla nesnel ve gerçekçidir bu belirlememiz. Az öncede belirttiğimiz gibi parti bir di-zi, hemde hiçbir partinin yaşamadığı zorlu gün ve deneyden geçmiştir. Şimdi görev, bu zorlu günlerin ve deneylerin tecrübesini devrimci bir teori haline ge-tirerek doğru bir siyasetle gelecek prati-ge yön vermektir. Mevcut durumda par-

tinin başta kadroları olmak üzere tüm aktivistleri içinden geçtikleri sürecin önemini çok yönlü kavramalıdır. Sü-recin kendilerine yüklediği ideolojik, politik, örgütsel ve askeri alandaki gö-revlerin geçmişten bugüne kadar ki ta-rihçesini ideolojik köklerine kadar mup sorgulamaya tabi tuttuklarında, ancak o zaman gelecek yıl partinin tarihsel anını kelimenin gerçek anlamıyla sa-hiplendiklerini söyleyebilirler. Çünkü içinden geçtiğimiz süreç çok önemli bir süreçtir. Devrim için tarihsel fırsatların her bakımdan düne göre daha elverişli olduğu gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Si-nif önderlik istiyor; ezilen halklar önderlik istiyor. Durum böyle iken, uste-likte parti açısından önemli diyebilece-ğimiz tarihsel bir adıma imza atılacağı bir süreçten geçerken, bizim kendi gö-revlerimize sarılmamamız için bir ge-rekçe olabilir mi? Hayır olamaz! Bu ta-rihsel yük ve misyon sadece dışarıdaki-lere ait değil, zindanlardaki tutsaklara-da aittir. Evet direniyorlar, unutulması zor kahramanlıklarla dolu büyük dire-nişler yaratıyorlar. Daha yakın zamanda ('96 yılında) siper yoldaşlığı üzerinde şekillenen 12 şehit, onlara gazinin ve-rildiği şanlı Ölüm Orucu direnişinin ya-ratıcısı zindan gülleri, "düşman burda, ben burdayım o halde bana direnişten başka bir şey düşmez" şeklinde bir yan-lığı ve tembelliğe düşmemelidirler. Evet zindanlar sınıf mücadelesinin en zor alanlarından birisini teşkil etmekte-dir. Ama unutulmamalıdır ki, her zin-dan savaşçısı kendisini çok yönlü hazırlamaz ve yetkinleşme içerisine sokmaz-sa, o kişi ya da kişiler bu direnişleri zindan dışına kadar devam eder, ondan sonra ise biter. Geçmişte birçok insan bu kopukluğu yaşadığı için zindandan dışarı adımını atar atmaz mücadeleden koptu. Dolayısıyla, bu tarihsel tecrübe-lerden hareketle ve her militanın kendi sorumluluğu gereği mevcut sürece aktif olarak katılması zorunlu bir görev ola-rak bilinmeli ve yapılmalıdır.

Dışarı ve içerisiyle sınıf mücadelesi bir bütündür. Elbetteki mücadelede ta-yin edici olan yer dışarıdır. Ama bu, zindanlardaki tutsakların birşey yapma-dığı/yapmayacağı anlamına gelmez. Ki bu ülkede devrimci tarihi tanır ki, zindan direnişleri devrimci önemli kat-kılarına bulunmuştur. Hatta bazı devrim-ci politik örgütlerin yeniden ayağa di-kilmesine vesile olan görkemli direniş-ler de mevcuttur. Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Partiyeye bağlı tutsak savaşçı-ların '96 Ölüm Orucu direnişinde sergi-lenmiş oldukları devrimci tutumun Kar-şı-Devrimci Hücre elemanları ve onların bağlaşıklarının parti üzerinde yaratmak istedikleri olumsuz etkiyi kırıp dağıt-makta önemli bir payı olduğunu gör-medikten gelemez. Aygünlerin, Alile-rin ve Hayati Canlarım destanı direniş-leri, ideolojik duruşları ve siyasi kavra-

manlıkları tam da örgütsel kaosun yaşadığı koşullarda her türlü düşmanımızın üzerine zafer balyozları olarak düştü.

Mao, "Önümüzdeki güçlükleri aştığımızda kendimizle gurur duyabiliriz" diyordu. Eger biz sürecin bize yüklediği her cephedeki (ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri) görevi aşmak istiyorsak, önce o görevlerin özünü kavramak zorunda olduğumuzu bilmeliyiz. Çünkü bir görevi kavramadan o görevi pratikte yerine getiremeyiz. Önümüzdeki görevi kavramak için ilde tepelerde olmamız gerekiyor. Mao 15 yıl hep altı kademelerde kalarak, hemde bir dizi örgütsel komploya uğramasına karşın ideolojik mücadelesini yürütmüştür. "Gözerimi kaparım vazifemi yaparım" anlayış ve tutumları kolektif bir parti ve onun üyelerinin anlayışı olamaz. Kendi görev ve sorumluluğumuzun bilincinde olmak, yapacağımız/yapmamız gereken görevleri başkasına devretmek veya başkalarından beklemek değildir. Bugün her zamankinden daha fazla fırsatların olduğunu kavramalı ve bu bilinçten yola çıkarak hareket etmeliyiz, yarıya daha güçlü ve sağlam ideolojik mücadelelere hazırlıklı olalım. Yoksa akıma karşı göğüs geremeyiz; bir o tarafta bir bu tarafa sallanırız. Zaten bizim geçmişten bugüne kadar yaptığımız hatalardan en önemlisi de bulunduğumuz anı ve dönemin somut durumunu doğru tahlil edemememiz ve belirlediğimiz merkezi görevlere uygun mücadele ve örgüt biçimlerini geliştiremememiz değil midir? Hedef belirliyoruz ama bu hedefe hangi metodlarla varacağımızı ortaya koymuyoruz/koyamıyoruz ya da çok eksik kalıyoruz. Demek ki teşhillerimizi yeterince bilince çıkaramıyoruz.

Görev kendimizi sorgulamaksa, kendimizi nasıl ve hangi metodlarla sorgulayacağımızı bilmeli ve bunu başkalarına öğretmeliyiz. Mao diyor ki: "Görevleri ortaya koymak yeterli değildir, aynı zamanda bunları yerine getirmeyi sağlayacak metodlar sorununu da çözümlenmemiz gerekir. Diyelim ki görevimiz nehri geçmektir, ama bir köprü veya bir kayık yoksa nehri geçemeyiz. Köprü veya kayık sorunun çözümlenmedikçe nehri geçmekten söz etmek neye yarar? Metodlar sorununda çözümlenmedikçe görevler üzerinde çene çalmak gereksiz gevezelikten başka bir şey değildir."

Gün; hem kendimizi hem de başkalarını daha fazla devrimci yapma günüdür. Gün; daha fazla ideolojik sağlamlık ve siyasi kararlılık günüdür.

Gün; tarihe ve sınıfa hesap verme günüdür; günün bilinciyle hareket ederek siyasi-örgütsel sorunlar üzerine kafa yorabiliriz. Fikir zenginliği yaratmak için fikir tembelliği yapmamalı, fikir üret-

meliyiz.

Dünya ve Türkiye'deki siyasal gelişmeler üzerine kafa yormalı; fikir üretmeli, zengin tartışmalar yaratmalıyız. PKK'nın son yönelimlerini doğru bir politik bakış açısıyla değerlendirmek için Lenin ve Stalin yoldaşların ulusal soruna ilişkin teorik-politik belirlemeleri ve pratik tutumlarını incelemeye ve araştırmaya çalışmalıyız. Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslardaki siyasal gelişmelerin yönünü doğru tespit etmek için bu bölgelere ilişkin emperyalistlerin görüşleri ekonomik ve siyasi amaçlarını ve bunların tarihsel köklerini inceleyip araştırmalıyız.

Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini hangi siyaset ve taktiklerle kitlelere daha çok nüfuz ettirebiliriz? Köylü Gerilla Savaşını daha nasıl yoğunlaştırıp yaygınlaştırabiliriz; nasıl bir siyaset ve taktikle ve hangi metodlarla yeni bölgeler açabiliriz? Ideolojik ve siyasi seviyemizi hangi yöntemle daha üst seviyeye çıkarabiliriz? Bizim istediğimiz kadrolar nasıl olmalıdır; nasıl bir kadro politikası izlemeliyiz; kadınları hangi özgün bir siyasetle örgütleyip saflara katabiliriz; gençliği hangi tür örgütlenme ile parti saflarına çekebilir ve onlara önderlik edebiliriz? Sanatçı ve aydınlar karşı nasıl bir somut politika geliştirip saflara çekebiliriz? İşçi sınıfını reformist, sarı sendika ağaları ve küçük burjuva akımların önderliği altından nasıl partinin saflarına kaydırabilir ve önderlik edebiliriz, bunun için ne gibi somut politikalar üretebiliriz? Demokratik alanları daha nasıl verimli kılabilir ve yasal olanaklardan daha fazla nasıl ve hangi doğru yöntemlerle yararlanabiliriz? Şehirlileri nasıl ve hangi yöntemlerle köye

taşıyıp savaş meydanlarına aktarabiliriz; gerçekte illegal faaliyet nasıl yürütülür, bunun siyasetini ve tedbirlerini alabiliriz miyiz, alamıyor muyuz; alalım yorsak neden ve nedenlerini ortaya koymak için fikir üretebiliyor muyuz? Kendi yerleşik düzenimizle bağımız var mı, varsa buna karşı ne kadar mücadele yürütüyoruz? Partinin programatik ve devrimin genel ilkelerine ilişkin devrimci teorik birikimimizi geliştiriyor muyuz; her türlü fedakarlığa kendimizi hazır hissediyor muyuz, özellikle Köylü Gerilla Savaşına katılmak ve kitle çizgisini geliştirmek için ne tür doğru fikirler ve siyasetler izlememiz gerekir, ülke tarihi ve MLM teorisini öğrenmek-öğretmek için özel bir yöntem ve siyasetimiz var mı? Enternasyonal alandaki ilişkileri küçümseyiyor muyuz, eğer bu konuda bir politikamız varsa neden yerine getiremiyoruz? Bunlara benzer bir çok soruya kendimize sormalı ve yanıtlarını vermeliyiz. Bu hem teorik hem de pratik açıdan günün toplam görevleri arasındadır. Bu konularda kendisini sorumlu hissetmeyen bir kişi adı ve sıfatı ne olursa olsun gerçekte partinin bir üyesi olamaz. Çünkü üyelik onurlu bir iştir. Burası burjuva partileri veya kitle örgütleri değil ki her önüne gelen üye alsın veya üye olarak bulundursun. Buna karşı gelinmedimi o parti süreç içerisinde bir burjuva partiden farklıdır; ve bol bol kişisel tartışmaların ve sohbetlerin geçtiği bir burjuva kulübü haline dönüşür. Bu önemli süreçte görevini yerine getirmeyen veya getirmek istemeyenler daha fazla zaman kaybetmeden ve devrimci çalışmaya gölge etmeden kendi köşelerine çekilmelidirler.

Günün görevini kavramayan, 21.yüzy-

la ezilen halklara karşı suçlu bir şekilde girecektir. Çünkü günün görevi kavramadığını bir kere ne doğru bir politika oluşturabiliriz, ne de doğru taktiklerle savaşı yükseltebiliriz. Güne çakılıp kalmak statükoculuktur; statükocu anlayış ve pratikler niyet ne olursa olsun karşıdevrime hizmettir, dogmatizmin ve oportünizmin gelişmesini büyütür.

Biz günün görevini kavradığımız da ve bu kavrayış doğrultusunda pratikte adım attığımızda, ancak o zaman gelecek yıl şunu omurlu bir şekilde söyleyebiliriz: **Biz, partinin önümüze koyduğu görevleri yerine getirdik, dolayısıyla partinin kuruluş anını la-yıkıyla sahiplendik.** Gerisi boştur; kuru keskin sözlerle günü kurtarmak mantığıdır. Biz bir tarihi olayı eğer partinin ve devrimin ileriye taşınması için politik bir basamak olarak kullanabilmişsek eğer, ancak o durumda parti ve onun yapı taşları olan şehitlerimize karşı devrimci görev ve sorumluluğumuzu yerine getirdiğimizden söz edebiliriz. O zaman sloganımız şudur: **Günün görevini kavra, kavrat ve görevlerine her bakımdan dört elle sarıl!**

Bugün dünden daha mutlu ve kararlıyız; bugün dünden daha bilindiyiz ve cüretkarız ve bugün düne göre 21.yüzyıla daha aydınlık bir şekilde adım atacağımızın coşkusunu yaşıyoruz. Ve bu ruhla partiyi 28. kuruluş yılında bir kez daha selamlıyoruz.

**TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
(MARKSİST-LENİNİST)**

KARADENİZ BÖLGE KOMİTESİ

Nisan 1999

Zorunluluğu kavramak bilinci özgürleştirir; Özgürleşen bilinç yaşamı dönüştürmenin öznesidir

2

Devrim somut ve çok kavramlı bir eylemdir. Kendi içinde uzun bir süreci ve bu süreç içinde basitten karmaşığa, parçadan bütüne bir değişim ve mevcut çelişkilerin çözümü diyalektik izler. Ayrıca nesnel dünyanın çelişkilerini ileriye taşıyan öğeye göre değişimi değil, aynı zamanda esas olarak ileriye taşıyan dinamiklerin, nesnellik değiştirirken, nesnellikle beraber kendi öznelliğini değiştirme uğratma, nesnellik değiştirerek teorik, pratik, ideolojik, askeri düzeye ulaşma ve bu kavramlarla içselleşerek bir bütün yaşamı değiştirme eylemidir. Genel özgür, kolektivite olarak, birey olarak her zeminde ve bileşimde sürece uymayan, sürecin ihtiyaçlarına cevap olmayan olgudan -eskiyenden- yeniyi donanarak bir köklü kopuşu kendi içinde ifade eder. Ve devrimci tarz bütün bu yeni ifadelendirilişin eyleme dökülmesi, yaşama egemen olmasıdır.

En özlü anlatımlar devrim ve devrimleşme, çürümüş eskimiş olandan köklü bir kopuş, insanı olan yeni değerlerle bütünleşme, eskini yenme yeniyi inşa etme hareketidir. Sorun bu noktada bütünleştirildiğinde, donanılması zorunlu olan ileriye öğeler anlaşılabilir olacaktır. Devrim somut bir olgudur derken, bunun aynı zamanda bir zorunluluk olduğu ve bu bilimsel ilişkinin doğru kaidelerle anlaşılması gerektiği bilinmelidir. Zorunlulukların devrimle, devrimin özgürleşme ile olan bilimsel ilişkisi, bu anlaşılabilirliğin üzerinde şekillenir, yaşam bulur. Zorunluluktan ne anladığımız, onu nasıl kavradığımız, hangi kriterlerle yorumladığımız, özgürlüğe ve özgürleşmeye verdiğimiz anlam ve içeriğin dışı verimdir. Zorunluluk ve bunun kavranışının somut sonucu olan özgürleşme sorununa kısaca değinerek, devrim idealizminin gerçekleşmesi için donanmamız gereken öğeler ve benimseyeceğimiz tarzın üzerinde durmak yararlı olacaktır.

Diyalektik materyalist eğreti ışığında zorunluluk ve özgürlük kavramlarına baktığımızda, özgürlük zorunluluğun birlik ve bütünlüğünü anlatır kollar. Bunun en kısa ve derli toplu açıklama da insanın aktivitesiyle, doğanın ve toplumsal varlığının yasalarıyla olan ilişkilerin bütünselliğidir. Burjuvazi ve onun günümüzdeki sosyal, siyasal dayanakları veya belirli toplumsal yapılanmalardaki iktidar "ortakları", özgürlük kavramıyla sanal bir dünya yaratmış, içi boş söylemlerle insanlığı bilinçli olarak yanıltıcı içine itmiştir. Toplum içinde yaratılmış yabancılaşma ve bu yabancılaşmanın derin izleri arasında, sahte payeler biçerek bir "özgürlük" anlayışını topluma pompalamaktadır. Kuşkusuz bu burjuvazinin "kötü niyetinden" çok onun sınıfsal çıkarının bir gereğidir. Burjuvazi ve onun ideolojileri kendi çıkarları doğrultusunda bir siyasal tercih yaratmaktadır ve bu siyasal tercihler ışığında kavramlara bir içerik vermektedirler. Kapitalist (ya da ülkemiz gibi yarı-feodal, yarı-sömürge iktisadi yapının) toplumun, özel mülkiyete dayalı sistemin yarattığı çelişkilerin özünü kavramadan uzaklaştırılan bu tarzda zorunluluklar ve özgürlük, bilinçli olarak bilimsel özü bulanıklaştırılmış ve bir yanlışlar regülasyonları haline getirilmiştir. Zorunluluk, özel

mülk dünyasının yasalarına huyun bükme, özel mülk dünyasının nesnesi haline gelme biçiminde kutsanarak, özgür birey; istediğini yapmaya muktedir birey, istediğini giymeye, gezip-tazmada özgür birey, estetik olarak kendini istediği kalıba sokmada özgür birey, sahil kentlerde tatil yapabilen özgür birey vb. gibi tanımlamalarla özgürlük kavramını daraltmış ve soyutlaştırmıştır. Bütün bu yanlışların merkezinde parayı ve egemen sınıfının ezilenler üzerinde geliştirdiği sömürü ağını meşrulaştırarak "özgürlük"e ulaşma yolunu belirlemiştir. Dahası, egemenler diğer olgular gibi, "özgürlük" de tekelinde almışlardır. Ve bu tekel güdüsü toplumsal çürümekten, kadencilikten, bireyin toplumsal gerçekliğinin yadsınmasından, eskiyenin kutsanmışlığından almaktadır.

Karşı-devrim cephesinin, kavramların özünü boşaltan, maddi yaşamdaki fiziki sınırlarıyla beraber, bilimsel içeriğini yokeden anlayışına karşılık, devrimci savaşımın örgütlü gücü olan Komünist Parti ve onun birer parçası olan aktivistleri, her alanda ve her kavramda ileriye, insanlı ve bilimsel içeriği devrimci savaşım içinde yeniden vermek zorundadırlar. Aynı zamanda bu içeriği vermenin yanında, sözcükleri içerikleri maddileştirme yolunda karşı konulmaz bir istek sahibi olmalıdırlar. İstenler beşerleşme durumuyla bir uyuma sokulduğunda, istendiği gibi, istemeyi yeniden öğrenmeyi, beşerleşme durumunun ortaya konulup güçlü bir kasırgaya dönüştürülmesi, acil bir gereksinim durumuna çıkacaktır. Yeni insanlaşma durumunu kesin eyleme dökerken istemlere ulaşma gayreti içinde olmadık süzme bir çaba sarfetmek, insanlaşma edemlerinin güçlenmesinin temel zemindir. Konumuz olan özgürleşme ve zorunluluğu da bu bağlamda irdeleyeceğiz.

Özgürlük ve zorunluluğun diyalektiksel bir ilişki olduğunu, bunun da insanla doğanın ve toplumsal yasaların ilişkisi biçiminde kısaca formüle edilebileceğini belirttik. Idealistler zorunluluk ve özgürlüğe birbirini dışlayan öğeler çerçevesinden bakarak, birinin varolduğu yerde diğerini yadsılar. Tarihsel gelişimiyle birlikte bu anti-bilimsel yaklaşımı kadencilerle, voluntaristlerin karşılıklı farkı ama kavranmaların özünü reddeden yaklaşımları örneklemek yerinde olacaktır. En basit bir örnekleme "neden olarak insan"a, "biçim veren insana" mantığı üzerine oturtulan anlayışla, "sonuç olarak insandan", "biçim veren insandan" anlayışları arasındaki çatışma sonuçta bir çözümsüzlük tablosudur. Tarihsel gelişimler içinde bazı olayları "delil" olarak sunularak, bu anlayışların kendilerini doğrulama çabaları da kendi içinde bir mahkum oluşu barındırmaktadır. Çünkü bu anlayışlardan (idealist) biri zorunluluğu ve özgürlüğü birbirinden kopararak, özgürlüğü esirinin kendi kendisini belirleme olarak; irade özgürlüğü olarak, şartlar ve toplumsal maddi temel tarafından belirlenmiş olmayan bir irade uyarısıyla mümkün kalmaktadırlar. Diğer bir idealist anlayışta insanın özgürlüğü sorununu bütünüyle maddi yaşamın yasaları tarafından belirlendiği anlayışıyla, insanın aksiyon ve davranışını bütün durumlarda onu çevre-

leyen dış koşullarla bağlayarak irade özgürlüğünü tamamiyle yok sayar. Biri irade özgürlüğünü mutlaklaştırırken, bir diğeri de zorunluluğu bir mutlaklık düzeyine çıkarır. Özetle her iki yaklaşımda diyalektik dışı bir kavrayışın ürünüdür, bilimsel değildir.

Toplumsal değişimleri, gelişimleri ve en köklü anlamıyla devimleri gözönüne getirdiğimizde, "dunyayı görüşler yönetmektedir", "kalksın ben, kendi bilincine varmış özne" olarak insan bütün büyük tarihsel gelişmelerin tek nedeni görülmez. Bir toplumda reel toplumsal değişimin nesnel koşulları olmadan, o toplumu değiştirecek toplumsal güçleri sağlamadan düşünce bağlamında, ahlaksal, estetik, dış görünüş yeteneğiyle ortaya atılan düşünceler, birer sedadan öte bir anlam ifade etmezler. Toplumsal koşullar ve bu koşulları değiştirecek öğeler yadsınarak, insan katasına bağvurarak, mutlaklaştırılan bir irade özgürlüğü zorunlulukla diyalektiksel ilişkiyi yadsınmıştır ve burada özgürlük insanın fikrinde "özgür" olduğu anlayışına dayandırılmıştır. Böyle bir anlayışa göre insan, "evet" veya "hayır" demeye, bir gerçeği "iyi" ya da "kötü" değerlendirmeye, toplumsal normlardan istediğini "kabul etmeye" özgürdür. Böyle bir özgürlük anlayışı üzerinde ne kadar söylemler verilirse verilsin, felsefi sözcüklerin estetik, parlak renkleriyle ne kadar gizemli hale getirilirse getirilsin, bu anlayışın gödeceği yer bir trajedidir. Zira özgürlük insan kalasında çağın yapan soyut bir öğeye büründürülmüştür. Çağın çelişkilerini görmek, bunun üzerinde bazı istemlerde bulunmak toplumsal varlığın zorunluluğunu kavramak değildir. Hangi amaçla uyarıldığını ve uyarılan bu amaç ekseninde toplumsal varlığı değişime uğrattırarak toplumsal güçleri görmek ve bu güçlerin maddi yaşamı dönüştürecek tarzda hareket geçirmek, zorunluluğun anlaşılması/kavranılmasıdır. Özgürleşme de burada anlam kazanır. Yoksa diğer idealist anlayışlarda özgürlüğü gerçekten soyut biçimde yadsınmıştır. İnsan somut maddi koşullardan, maddi koşulların çelişkilerinden yadsınarak kendi bilincine ulaşamaz. Aynı biçimde insanın maddi yaşam üzerinde özne olma özelliği görülmeden, objektif koşulların kölesi haline getirilmeyle yaratıcı gücü, etkisi yadsınarak aksiyonlarına bir içerik vermez. Aydın, ileri olma adına reel özgürlük anlayışına sahip olmadan, ne kadar kendilerini sayısız "özgürlük felsefeleriyle", "özgürlük sistemleriyle" ve "özgürlük anlayışlarıyla" ifade etmiş olsalar olsalar, bu olguyu bilimsel düzenden uzaklaştırmadan öte bir yere gitmezler. Önemli olan topluma varılan zinciri ve bu zinciri nasıl parçalayacağını görebilmektir. Topluma vurulan zinciri görmeden, bu zinciri vareden toplumsal varlık koşullarını irdelemeyen ve bunun toplumsal bir varlık olan bireyin üzerindeki etkisini, bu etkinin neden ve sonuçlarını kavramadan, soyut bir biçimde, "irade özgürlüğünün" mutlak öge olarak alınması, aynı biçimde doğanın ve toplumsal varlığın objektif koşullarının insanı yönlendiren, biçimlendiren, değişimi sağlayan tek öge olarak ale alınıp objektifliğin mutlaklaştırılması biçimindeki yaklaşımla, özgürlüğün soyut ahlaksal, este-

tik bir biçime getirilmesi, ne için ve nasıl bir özgürlük sorusunun cevabını imkansızlaştırmış/hedefsizleştirmiştir. Yani idealistler özgürlüğü, uydurma ve düşsel bir sorun haline getirmişlerdir. Aynı biçimde özgürlüğün olduğu yerde zorunluluğu, zorunluluğun varolduğu yerde özgürlüğü yok saymışlardır.

Diyalektik materyalist bilimsel öğret, özgürlüğü düşsel ve uydurma bir sorun olmaktan çıkartıp, onu maddi yaşamla olan ilişkisiyle birlikte açıklamıştır. Tüm idealist yaklaşımların ve özgürlük ile zorunluluğun diyalektiksel bağlantısını ıfleyip sonuçta idealist pozisyonlara bağlayan Hegel'in aksine Engels ve Marks bu kavramlara bilimsel bir içerik kazandırmıştır. Bu bilimsel içeriğin en üst formülasyonu olan Diyalektik Materyalizm, objektif zorunluluğun mefhası marifet (bilgi kuramı) anlamında esas, insan irade ve bilincinin ise ikincil türev olarak kabulüne dayanmaktadır. Bu ilişkiyi daha da anlaşılır kılmak gerekirse:

Zorunluluk, tabiatın ve toplumsal varlığın insan bilincinden bağımsız, nesnel-objektif yasalarının ifadelendirilişidir. İnsan, zorunluluk olarak kendini gösteren tabiatın ve toplumun yasalarını bilmezse, kendi tarihinin bağlarını ile tabiatın sınırları ve toplumsal gelişimin yasalarını çözmezse özgür olmaz ve sözcükleri yasaların kölesi olur. Demek ki insanın özgürlük sorunu, objektif kanunları (doğada ve toplumsal varlıklarda) tanıma, öğrenme, bunun üzerinde bir derinleşmeye gime ekseninde giriştiği aktivitesinde vardır. Yani insanın özgürlük kazanması, doğanın ve toplumun nesnel yasalarını tanıma üzerinde giriştiği aksiyonlarla açıklanabilir. Ve bu ilişki içinde insan sürekli zorunluluktan özgürleşmeye geçer. Zira zorunluluğun bilgisini edinmekle insan kendi etkinliğini zorunluluğa egemen hale getirebilir. Engels'in Anti Dühring'de vurguladığı gibi, "Özgürlük, doğa yasalarının karşısında düşünmüş bir bağımsızlıkta değil, ama bu yasaların bilinmesinde ve bu bilme aracıyla bu yasaları belirli eylemler için yöntemli bir biçimde kullanılma olanıdır. Bu, dış doğa yasaları için olduğu denli, insanın maddi ve manevi varlığını yöneten yasalar için de böyledir." Burada anlaşılacağı gibi, insanın ne yapması gerektiğini bilerek, hareketinde ne yapmasına karar verme yeteneği esnekliğine ulaşması sorunudur. Bir olgunun üzerinde bir insan karar verebilmede ne denli özgürse, kendisi ve dışındaki olgular üzerinde, objektif zorunluluğun bilgisi ekseninde o kadar özgürleşmiş demektir. Ve görüldüğü gibi, özgürlük tarihsel gelişimlerin birer ürünüdür. İnsanlık, doğada onu hayvanlar aleminden ayıran gelişmelerin sonucunda özgürlük kavramına ulaştı. İlk insan (süru yaşamı) hayvanlar gibi bir "özgürlüğe" sahipti. Ancak insanlık tarihinde gerçekleşen her gelişme, onun özgürlüğe adım adım yürümesinin basamağının temelini almıştır. Her yeni buluş, aktivitesi sonucu eklediği her yeni birikim ve tecrübe onun doğa üstünde egemenliğini getirmiş ve doğayı kendi gereksinimi için değişime uğratma eylemlerini güçlendirmiştir. Buradaki özgürleşmenin özü, insanın doğanın yasallığını kavra-

ması ve bu kavrayışla eylemini biçimlendirmesinden başka bir şey değildir. Yani bu özgürlük, doğanın zorunlu yasalarının kavranılmasıdır.

İnsanın doğanın yasalarıyla ilişkisinde, özgürlük bu biçimiyle ifade olunurken, insanın özgürlük sorununun sınırlarını belirleyen yalnızca doğa yasalarının zorunluluğu değil, aynı zamanda özel mülk dünyası ile birlikte, ezen sınıfların insanlığı egemenlik altına almasıyla da toplumsal yasalarla insanlığın özgürlük sınırlarını belirler olmuştur. Yani özgürlük yalnızca doğa da değil ama, aynı biçimde onları hükme altına alan sosyal güçlere de bağlıdır. Antagonist sınıflara bölünmüş, özel mülkiyete dayalı toplumsal sistemlerde sosyal ilişkiler ezen ve ezilenler ilişkisidir. Toplumdaki bu antagonist sınıf çelişkisinde özgürleşme, ezilen geniş halk yığınlarının, insanlığın özgürlük sorununun egemenliği altına alan ezen sınıflara karşı vermesi gereken sınıfsal mücadelenin bir zorunluluk olarak kavranmasında anlam bulmaktadır. Bu mücadelenin meyveleri olarak gerçekleşecek devrimlerle, insanlık, onu ezen egemen güçleri kontrolüne alacak ve Engels'in tanımlamasıyla **"Zorunluluğun ülkesinden özgürlüğün ülkesine bir sıçrama"** yaratılacaktır.

Özel mülk dünyasının toplumsal ilişkilerinde (bu dünyanın en son ve insanlık açısından en vahşi aşama olan emperyalist aşama), kendi yaşamını üretmek, aç kalınmak ve bir gün daha ayakta kalabilmek için çalışıp-dinlenen ezilen sınıf ve katmanlar, mevcut toplumsal ilişkilerde artık emegine de yabancılaşmıştır. Çalışmanın bir araç olmaktan çıkıp bir amaç haline getirildiği bu emeğe yabancılaşma, toplumsal süreçlerle beraber, tüm insani erdemlere yabancılaşmayı da derinleştirmiştir. Söz konusu özel mülkle toplumsal yasalarının içinde özgürlük bir düşünüş, varlığı ile yokluğu arasındaki kalın çizgi silikleştirilmiştir. Yani, emeğine, kendisine, insan olan değerlere yabancılaşmış insan, özgürlüğe de yabancılaşmıştır. Emeginin, doğa da toplumsal koşullarda yaratıldığı değişim ve doğa üzerinde yarattığı muazzam egemenliğin, burjuvazinin özel mülk dünyasının toplumsal ilişkilerinin içinde farkında olmayan ezilenler, emeğiyle burjuvazi ve onun gerici sosyal dayanaklarının elinde bir "oyuncak" biçiminde köleleşmiş, kendisine yabancılaşmıştır. Özcesi; Marks ve Engels tarafından çizimlendiği gibi, "neden olarak insan"a, "biçim veren insan"a ile "sonuç olarak insan-dan", "biçim veren insandan" kavramları arasında, kadecilerle, volöntaristlerin karşılıklı idealist tartışmalarına bilimsel nokta konmuş ve diyalektik materyalist tarzda, insan yalnızca biçim veren neden değildir, aynı zamanda sonuçtur, biçimlendirilendir bilimsel sonucuna varılmıştır. Idealistlerle girilen zorunlu polemikte, özellikle ikinci yanını öne çıkarmaları, aslında bu iki yönü birbirinden ayırma mantıklarının sonucu değildir. Onlar sadece insanlığı yapıtları büyük hizmetin zorunlu bir parçası olarak karşılıklı momentum bu ikinci yönünü vurgulayarak sonuna diyalektik çözüm olmuşlardır. Çünkü insanlık, tarihte gerçekleştirmiş gelişmelerin, devrimlerin, eylemlerin nedeni olduğunun farkında olsa da varolan ya da yaratılan maddi koşulların birer sonuçları olduğunun çoğu kez farkında olmazlar. Ama insanın hareketi için, özellikle onu etkileyen, bir kalıba sokmaya çalışan maddi koşulların değişmesi için önemlidir. Emeğiyle zenginlikler üretirken, yarattığı zenginliklere yabancılaşarak onun kölesi haline gelmesinin toplumsal koşullarını bilmesi, onun bu toplumsal yasalarla karşı duruşunun

niteliğinde birebir belirleyicidir. Maddi yaşamı tanıyarak onu değişime uğratması, kendi özgürlük alanını açmasıdır. O ancak ki toplumsal ilişkiler bağlamında bir zorunluluk olan, özel mülk dünyasının yasalarına vurulmuş, kendi özgürlüğünü peyderpey kazanacaktır.

Toplumsal ilişkilerle insanlığı, kendi özel mülkiyet dünyasının nesnesi haline getirmiş olan kapitalizm ve iltsadi anlamda daha geri bulunan yarı-feodal egemen tarzın hakim olduğu mevcut toplumsal yapılanmalarda, insanlığın özgürlük süreci sonucu, toplumsal değişimi yaratacak sınıf ve katmanların, proletaryanın dünya görüşü doğrultusunda vereceği örgütlü mücadele ile değer kazanmıştır. Proletaryanın bilimsel dünya görüşü Marksizm ile birlikte (özellikle 1848 Komünist Partisi Manifestosu ile) kendisi için bir sınıf olma bilincine erişen proletarya, özgürlüğün kapitalizme ilişkin (bu genel anlamda özel mülkiyete dayalı toplumsal yapılar içinde geçerlidir) olmadığı kavrayışına ulaşmıştır. Ortaya çıkan bu kavrayış ezilen yığınlarda, özde anti-kapitalist (aynı zamanda anti-emperyalist, anti-feodal), genelde tüm özel mülkiyete dayalı toplumsal yasalarla karşı bir mücadelenin kıvılcığı olmuştur. Kastımız olan bu mücadele, 1917 Ekim Devrimi ile LENİNİZM'le, 1949 Çin Devrimi ile MAOİZM'le nitel sıçramalar yaratmış ve insanlığın özel mülkiyet dünyasına karşı mücadelesinde bir anahtar olma işlevini kazanmıştır. Söz konusu aşamalar ve bu aşamalarda devrim için kullanılan araçlar ve onların işlevleri, insanlığın özgürleşmesinin manifestolardır. En yalın anlamıyla süreç, insanlığın özel mülk dünyasında mümkün olan özgürleşme sürecini, özel mülk dünyasına karşı tarihsel materyalizm ve diyalektik materyalizmin ışığında verdiği mücadelede yeniden tanımlama sürecidir. Bu yeni tanımların kendiliğinden oluşamayacağı, mevcut toplumsal ilişkiler içinde ilerici ve gelişimi sağlayacak olan dinamiklerin bilimsel öğretiler ışığında hareketini sağlayacak araçların kurulması gerektiği, özgürleşme ile zorunluluğun ilişkisini doğru tanımlaması gibi, zorunluluğa egemen olmak için özgürleşmeyi yaratacak araç, yöntem ve dayanılması gereken toplumsal dinamiklerde belirlenmelidir. Kavranması gereken zorunluluk özel mülkiyet dünyasının (günümüzdeki temel biçimi kapitalizmi toplumsal yasalarından). İnsanlığın özgürleşmesi, ancak ki bu zorunluluğa hükmetme ile olanaklıdır ve bu hükmetme hareketinin toplumsal dinamikleri ezilen sınıf ve katmanlardır. Ve söz konusu sınıf ve katmanların önderliği de hareketin, devrimin bilimsel yasalarıyla donanmış, öncü mürette Komünist Partisidir.

ZORUNLULUK VE ÖZGÜRLEŞMENİN DİYALEKTİK MATERYALİST İLİŞKİSİNİN

BİR FENOMENİ OLARAK KOMÜNİST PARTİSİ

Komünist Partisi, insanlığın ezilen geniş yığınlar özgürlüğünde gerçekleştirilmesi zorunlu olan büyük tarihsel eyleminin öncü kurmaydır. İnsanlığın mevcut özel mülkiyete dayalı toplumsal sistemin kölelik zincirlerinden kurtulup, özgürleşmeye yol almasının hareketi ve yasalarıyla, ilkeleri ve bilimiyle donanmıştır. Mevcut toplumsal ilişkilerde, nesneleştirilmiş, yabancılaştırılmış, düşürülmüş insanlığın, oltu uykusundan uyandırılıp ayağa dikilmesinin bedeli ile ezilen sınıf ve katmanların biricik umududur Komünist Partisi. Ve Komünist Partisinin süreci, her alanda bireysel ölçekte burjuva ideolojisinin, üretim ilişkisinin ve kültürünün diğer tüm yanlısalarından ayrılmayı, tek ilerici

ideoloji, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimsel dünya görüşü ile içselleştirmeyi ve onu hareketi içinde üretmeyi, sadece cevap olmayı sağlar.

Kapitalist (ülkemiz özgürlüğünde yarı-feodal, yarı-sömürge iktisadi yapı) üretim biçimine ve bunun siyasal iktidarı sınıfına son vermesi için, mutlak sosyal bir devrime ihtiyaç dayması, bu özgürleşme sürecine ayrı bir anlam yüklemektedir. Bu devrim, bir yandan eskiyi yıkmaya, bir yandan yığınlar eskinin yerine yeniyi inşa etme eylemidir. Bu eylemde, sosyal alt-üst oluş noktasında, proletaryanın iktidarı olmasıyla alt-yapı ve üst-yapıda, yeniyi göre bir inşa sürecinin önderiyken, proletaryanın iktidara yürüyüş döneminde de devrimi gerçekleştirecek işçi sınıfı ve onun müftekilerinin örgütleyip harekete geçirme, bu ilişki için bünyesinde onu eskiyenden koparıp, devrimin yasalarıyla donatmasının, devrimleştirilmesinin önderidir. Bu süreç içinde, sınıf ve emekçi halkın örgütleyicisi, mücadeleye taşınması ve ilkeleri ışığında burjuva ideolojiden bireylerin ayrıştırılması süreci vahşi gören öncü, zorunluluklar karşısında nesneleşmiş insanı, zorunlulukları değiştiren özne haline getirmektedir. Toplum içinde, toplumsal yönü yok olmuş birey, Komünist Partisinin kolektif faaliyetleri içinde kendi insan olma bilinciyle beraber toplumsal içişlerine kavuşur ve nesne olma durumundan kurtulma sürecine girer. Yani mevcut toplumsal ilişkiler içinde nesnelliğe karşısında nesneleşmiş geniş yığınlar, öncü ile birlikte nesneleri değişime uğratarak özne olma bilincine ulaşmış olurlar. Bu da insanlığın özgürleşme sürecinin başlangıcı, yaratıcısıdır.

Özel mülk dünyasının içinde, nesneleşmiş emeğine ve yaratıcı özne yabancılaşmış ezilenleri, nesne olmaktan sıyrıp, yaşamın öznesi haline getirmenin bilinci ve hareketinin yasalarıyla konumlanan Komünist Partisinin çatısı altında hiçbir koşulda yabancılaşmanın ve nesneleşmenin olmayacağını söylemek bizi ciddi yanılgılara götürecektir. Söz konusu durumun ikili bir yönü vardır. Birinci yönü, Komünist Partisinin mevcudiyeti değişirken başvurduğu araç ve yöntemlerin doğal sonucundan olabilecek "yabancılaşmadır" ki bu bir zorunluluktur. Komünist Partisinin niyetinden, öngörüsünden, ideal ettiği insan tipinden bağımsız, değiştirmesi gereken eskimiş toplumsal koşulların getirdiği bir zorunluluktur. Komünist Partisinin dışında varolan bu zorunluluk, onun hareketini, eylemini, en önemlisi de aktivistlerinin özgürlük durumunu sınırlayacaktır. Ve eskimiş dünyadan miras aldığı bazı araçları ve yöntemleri kullanarak örgütlenme, disiplin, hiyerarşi vb. gibi özgürlüğü sınırlayan zorunlulukları değiştirmeye, onları insanlığın özbenliğine kavuşturarak egemen kılma-ya çalışır. Yalnız unutulmamalı ki Komünist Partisi, eskimiş toplumsal ilişkilerden bu tür öğeleri kullanırken, insanları nesneleştirme-nin, yabancılaştırmanın aracı olarak değil, insanlığı özgürleştirmenin aracı olarak kullanmaktadır. Ve her Komünist Partisinin, burjuvaziye karşı savaşımındaki bu zorunluluğu kavraması gereklidir. Bu kavrayış ekseninde hareket eden insanın yaratıcı eylemi, son tahlilde insanın öz benliğini, yaratıcılığının gelişip serpileceği noktaya götürecektir. Ki, tartışma konumuz özünde bu değildir. Esas tartışma konumuz Komünist Partisi çatısında yer alan aktivistin, Komünist Partisinin hareketine, esnekliği ve kapsayıcılığı düzeyine, ideolojik, siyasal, askeri normlar ekseninde ulaşması ve geldiği toplumun eskimiş ilişkileri, "kimliği" ve tarzıyla olumsuzluklara sebep olması, Partinin devrimci hareketini sekteye uğratmasıdır. Ko-

münist Partisinin ilkelerini ele almadan, işleyiş ve örgütlenme anlayışını kavramaya, hareketin ve devrimci tarzın yasalarını benimsemeye burjuva ve küçük-burjuva sınıf dokusuyla yaklaşmak, o bireyin hem inceleme ve hem de değişime eylemine girmesi, yönteminde Komünist Partisinin hareketiyle bağdaşmayan sonuçlara sürüklenmesiyle doğru orantılıdır. Komünist Partisinin gerçekliği, bu tarzlarda yoluna devam edeceği gibi, sınıf savaşımı içinde eskimiş yöntemleri yapıp, bizleri yeni öğelere donatmanın araç ve yöntemlerine de sahip teşekküllü bir aygıttır. Sorun tipik sınıf savaşımı gibi, bunları nasıl aldığımız, yorumladığımız ve kavradığımız sorunudur. Komünist Partisinin ilkelerine, hareketine, işleyişine yabancılaşmak, sınıf mücadelesinin gerçekliğine yabancılaşmaktır ve bu da özgürleşme hareketinin bir parçası olmak değil, eski sistemin bir nesnesi olmakla özdeşir. Böyle bir yaklaşım ve tarzla Komünist Partisinin eylemi de okunmaz, burjuva ve küçük-burjuva ideolojik sınıf dokusundan sıyrılıp bir devrimcileşme sürecine de girilmez. Devrimcileşmeyen, zorunlulukları kavrayamaz ve nitelik içinde yaşamı dönüştürmenin öznesi olma misyonunun temel formülasyonu olarak ÖZGÜRLEŞMEZ...

"Komünist Partisi, işçi sınıfının bir kesimidir. Ve elbette onun en ileri, en bilinçli, dolayısıyla en devrimci kesimidir. O en bilinçli, en sadık, en uzak görüşlü emekçilerin seçilmesi ile oluşur." (Lenin, Örgütlenme Üzerine) İşte Lenin'den aldığımız bu kısa alıntı, Komünist Partisinin içinde yer alan unsurların hangi niteliklerle donanması gerektiğine ilişkin öz veriler sunmaktadır. Komünist Partisi, nasıl ki ezilen sınıf ve katmanların varlığı ve bu sınıfların çıkarlarını savunmasının, bunların güçlerini kölelik zincirlerinden kurtulmalarının savaşımında konumlandırmasının en köklü örgütlenmesi ise aynı biçimde halka önderlik yapacak düzeyi bünyesinde toplama, bu düzeyi sürekli bir gelişimle aktivistlerinin eskimiş yöntemlerinden arındırma sağlama laboratuvarıdır. Devrim, bu iki yönün birbirini besleyerek ve ilerleterek oluşacak gelişiminin bir sonucudur. Yani Komünist Partisi, eskiyen, eskiyi temsil eden her olguya karşı kapsamlı, bilinçli, hedefli bir insanlık hareketinin temsilcisidir. Kendi içindeki ideolojik savaşımın niteliğini kitlelere maleden, kitleleri örgütleyip karşı-devrimi devrimci zorla alt etmenin yasaları ve hareketiyle donanan, kitlelere bilinç taşıyan, yaratıcı gücü örgütleyip, insanlaşma öğelerine düşman olanlara yönelten güçlü bir zemindir. İşte kitlelerin, ezilenlerin hareketi, bu noktada yaşamı dönüştürmenin öznesi haline gelmiştir. Bu nesne olmaktan kurtulup, yaşama ilerci, siyasal, ideolojik zemine egemen olma eyleminde bir zafardır. Zira insanın kendi bilincine varması, yaratıcı gücünü örgütlü hale getirmesi ve toplumsal varlığın gerçekliğini devrimci tarzda değişime sunması, zorunluluğu kavramasının somutluğudur. Komünist Partisinin aktivisti, bu zeminde zorunluluğu kavramalıdır. Önderlik tarzıyla, inceleme tarzıyla, işleyiş ele alma tarzıyla, örgütlü güçleri ele alma, derinleştirme ve gücünü sunma tarzıyla, değişim ve değişime tarzıyla, süreklileşme tarzıyla, sıradanlığı parçalama tarzıyla, kitleleri örgütlenme ve onlarla ilişki tarzıyla, dost devrimci ve müftek güçlerle ilişki ve ittifak tarzıyla, düşmana karşı duruşu ve savaşım tarzıyla bir nitelik tutturmalı ve bu niteliği geliştirmelidir. Bir sonraki bölümde bu konuları incelemeye çalışacağız ●

NATO ve KOSOVA I

NATO'nun, ABD öncülüğünde; "Kosova'lı Arnavutların güvenliğini sağlamak, Sırp zulmünü durdurmak ve Yugoslavya Devlet Başkanı Slobadan Milošević'e yani Yeni Yugoslavya Federasyonuna Rambouillet Anlaşması'nı onaylatmak" için yaptığı saldırılar, yeni bir dönemi başlatmıştır. ABD'nin tek başına hakimiyet ilanı ve kendisinden başka herkese, diğer emperyalistlerden enternasyonal proletaryaya, ezilen halklara kadar pratikte kabul ettirilmek istenmesidir. '90'lı yıllar boyunca ABD emperyalizmi, Yeni Dünya Düzenini yani kendisinin liderliğini şu veya bu şekilde tartıştı ve Kosova örneğindeki gibi halklara karşı operasyonlar düzenledi. Bu anlamıyla süreç yeni değil, ama Yugoslavya'ya dönük bu NATO operasyonu birazdan açacağıımız özellikleriyle emperyalist paylaşım politikalarında şimdiki görüntüsünün (yani ABD'nin dayatmaları karşısında diğer emperyalistlerin özellikle AB'nin sessiz kalması) tam tersine, daha şiddetli ve kapsamlı karşı karşıya kalışlarını dönemini başlatmıştır.

Arık herkesin bildiği gibi, NATO'nun yani ABD'nin Yugoslavya'ya dönük bu saldırılarının sebebi: Sırpların Kosova'lı Arnavutlara dönük zulmü ve bu zulmü ortada kaldırmak için "uluslararası toplum" denilen emperyalizmin diplomatik müdahalesini kabul etmemesi ve Kosova'lı Arnavutların Rambouillet Barış Anlaşması'nı onaylamaması vs. olarak konulmakta. Bu gerekçenin desteklenmesi için işkence, katliam haberleri, toplu mezar iddiaları, kaybedilen insan isimleri vs. de emperyalist sözcüler ve medya tükelleri tarafından hemen hemen her gün işlenmeye çalışılıyor... Kısacası Yugoslavya'ya saldırının gerekçesi "insani" olduğundan, bu operasyonlara karşı çıkanların insanlığı da tartışılır oluyor!...

Sınıf savaşımında sermayenin ne kadar adı ve alçak olduğunu, her türlü ikiye bölmeğe başvurduğunu söylemenin artık çok da bir önemi yok. Bunun böyle olduğu artık tüm yönleriyle aşikardır. Ezilenler ve sömürülenler hele ki çağımızda sınıf savaşımı içerisinde edindikleri tarihi tecrübeleriyle bu gerçeği öğrenmişlerdir. Sorun bu tarihi tecrübeyle edinilmiş bilincin sınıf savaşımının nesnel yasalarına bağlı olarak örgütlenip örgütlenememesidir. Evet tek sorunumuz budur ve tam da bundan dolayıdır ki emperyalizm hem bu kadar pervasız ve acımasız hem de panik içerisinde.

NATO'NUN YUGOSLAVYA'YA SALDIRISI HER ŞEYDEN ÖNCE İDEOLOJİKTİR VE BU YÖNÜYLE STRATEJİKTİR

Kosova sorununun geçmişinde, '89

ve '90'lı yıllarda "Sosyalist Blok"un dağılması yatmaktadır. Rus sosyal emperyalizminin "sosyalist" maskesini atması ve revizyonist diktatörlüklerin eskisi gibi iktidarda kalamamalarıyla başlayan süreç yeni bir dönüm noktası oldu. Bu, emperyalist burjuvazi tarafından kapitalizmin zaferi olarak ilan edildi ve adı Yeni Dünya Düzeni kondu. Ancak bu zafer emperyalistlere yetmedi elbette. Bu geriye dönüşü yaşayan halkların tarih bilincinden sosyalizm ve halk demokrasisi deneyimlerinin, devrimci geleceğinin tümünün kazanması ve aynı zamanda bu "blok"un ekonomik denetiminin, "Sovyetler Birliği" parçalanarak ve zayıflatılarak Rusya'nın elinden alınması gerekiyordu. Böylece üretici güçlerin bir kısmı tahrip edilerek yeni pazar alanları açılacak, emperyalizm sistem olarak rahatlayacaktı. Bunun için özellikle geriye dönüşlere ve "sosyalizmin geçici yenilgisine" rağmen enternasyonal proletaryanın ve önderliğindeki halkların yaratmış ve geçmişinde devrimci bir temelde atmış oldukları ulusal birlikler dağıtılmalıydı. Bu hem tek tek ulusların ele geçirilmesini kolaylaştıracaktı, hem de bu halklar açısından enternasyonal bilincin yerine milliyetçilik geliştirilerek ideolojik bir kazanımı elde edilecekti. Ayrıca yine bu ülkelerde gerçekleştirilmek istenen özelleştirme programlarıyla kolektif ya da kamu mülkiyetini andıran, ha-

tırılan her türlü ekonomik işletme de tekeller tarafından ele geçirilerek, "sosyalizm" bir bütün olarak tarihe gömülecekti.

Söz konusu olan Yugoslavya'nın -kimilerinin iddia etmeye çalıştığı gibi- yaşadığı sosyalizm değildir. Söz konusu olan, temeli devrimle kurulan bir ülkede, halklar federasyonundan geriye dönüş yıllarında -ki Yugoslavya'da iktidarın niteliği daha ilk yıllarında uluslararası komünist hareket tarafından tartışılmıştı ve süreçte netleştirilmişti- bu devrimden kalan ne varsa onu da temizlemek ve yukarıda da belirttiğimiz gibi halkların bilincinden, milliyetçilik ve neo-liberalizm ve en sonu Yeni Dünya Düzeni safsatasıyla kazımak. NATO tarafından Yugoslavya'ya yağdırılan bombaların bir yönü budur ve ideolojiktir.

Emperyalizm "sosyalist blok" ülkelerinde bu çalışmalarına çeşitli yollarla, kaleyi içten fethatme ve adım adım ele geçirme politikalarıyla, '60'lı yıllarda başlamıştı. Kendisini ispat etmek zorunda olan ve bu ülkelerin devrimci dönüşümü sürekli kalamaması ya da yeterince sonuç alamamasından dolayı oluşan yeni/bürokrat burjuvazisi tarafından geriye dönüş yıllarında, proletaryaya karşı iktidar savaşımında emperyalizmin bu politikalarına ihtiyaç duyulması bugünkü gelişmelerin halklar açısından bir başka acı tecrübesi olmuştur.

Bunun için tek tek düşürülen Polonya, D. Almanya, Macaristan'dan sonra, sıra ulusların birlik halinde olduğu ülkelere geldi... İşte yine bu açıdan kolay olanlarından başlandı ve tarihinde Avrupa'yla ilişkileri güçlü olan ülkeler hedef seçildi. Letonya, Litvanya, Estonya'nın Rusya'dan (BDT'den) koparılmasından sonra Çekoslovakya'nın bölünmesi izledi (Çek Cumhuriyeti ve Slovakya oldu.) Bunları yine BDT'de Kafkas ülkeleri izledi ve Azerbaycan Ermenistan savaşı çıkarıldı. Karabağ'ın özgün durumu aynı bugün Kosova'da oynamak istedikleri plan için uygunluk arz ediyordu, ki Azerbaycan'la Ermenistan arasında Karabağ sorunu halen devam etmektedir.

Avrupa'da ise bu süreç Arnavutluk ve Romanya'nın ardından Yugoslavya'ya geldi. Önce Slovenya, Hırvatistan ve Makedonya koparıldı. Yugoslavya'dan. Bunu Bosna-Hersek izledi ancak bu sefer Sırp bu plana karşı çıktı. Ve Bosna-Hersek'teki Sırp azınlık üzerinden bilenen savaş başladı. NATO müdahalesi sonrası ABD'nin arabuluculuk yapması üzerine Dayton Anlaşması'yla son bulan bu savaşla süreç emperyalistler açısından da nitelik değiştirdi. Bosna-Hersek Cumhuriyetinin Dayton Anlaşması'yla hukuki niteliğinin oluşturulmasında ABD ve AB emperyalistlerinin ortak operasyonları ve uyumlu birlik-

aynı zamanda '90'lı yılların başlarından itibaren de Gladio'yu yeniden yapılandırma ve ABD güdümünü tasfiye çaba ve pratiklerine de girdiler. (Örneğin bunyelerindeki "temiz eller" operasyonları, "mafya örgütlenmelerine ve yolsuzluklara karşı" pratikler vs.) Ancak askeri örgütlenmesi sınırlı olan ve dış ülkelerde asker bulundurmasına izin verilmeyen Almanya'nın bu ekonomik gücüne paralel

müdahale etmek için BM kararı çıkarttı. Bosna'ya düzenlenen hava hareketlerini BM'nin izniyle yapan NATO, BM'i bir anlamda kendi karar gücü, daha doğrusu kamulajı olarak kullanmak istedi. Ancak emperyalist krizin ve emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesi ABD'nin NATO'ya uygun bu BM fikrini hayata geçirmesine engel oldu. ABD ve en yakın müttefiki İngiltere, Irak'a dönük saldırılarda BM Güvenlik Konseyi'nde veto yetkisi bulunan diğer üç ülkeyi, Fransa, Rusya ve Çin'i bunun için ikna edemiyordu. Dolayısıyla Yeni Dünya Düzeni için BM uygun bir örgütlenme ve kendi deyimleriyle "uluslararası hukuk" sağlayamıyordu. Bu yüzden devreden çıkarmalıydı. Son Irak saldırılarında görüldüğü gibi, ABD ve İngiltere tamamen kendi gerekçeleriyle Irak'a bomba yağdırmaya başladılar. Fransa, Rusya ve Çin'in diplomatik itirazlarına rağmen ABD ve İngiltere bütün bu çağrılara kulak tıkayarak, "uluslararası emperyalist hukuk"u da çiğneyerek, açıkça diğerlerine meydan okuyarak Irak'a ambargo uyguluyor ve bombalıyor, ki halen bu bombardıman seferleri NATO'nun Yugoslavya hareketi paralelinde devam etmektedir. ABD, BM'i tam anlamıyla ele geçiremeyince onu devreden çıkarmakta çözüm buldu ve bunu salt siyasi ve diplomatik boyutta bırakmayarak BM'in fiilen de çalışmasını engellemek için vermesi gereken üyelik aidatını da yıllardır vermeyerek maddi anlamda da tasfiye ve çalıştırmama durumuyla karşı karşıya bırakmak istedi. Bu haliyle NATO'nun öne ABD'nin öncülüğü ve diğerlerine dayatmasıyla dünyanın her yerine müdahalesi için açılmış oldu. Ve bugün Yugoslavya'da oluşan durum da budur. BM'nin fiilen de varlığını sürdürüp sürdüremeyeceği artık ciddi ciddi tartışmalıdır ve bu haliyle siyasal varlığı hemen hemen etkisizdir.

YENİ DENGELER VE YENİ DÜNYA DÜZENİ

ABD son Yugoslavya saldırısıyla Yeni Dünya Düzeni politikasını hayata geçirmiş ve emperyalist liderliğini ilan etmiş gözüküyor. İngiltere'nin politik açıdan buna itirazı yok gibi gözükmektedir. Ancak Fransa ve Almanya'nın AB için birbirleriyle liderlik yarışında bulunurken aynı zamanda ABD'nin dayatmaları karşısında da ciddi rahatsızlıkları var. Fransa geçtiğimiz yıllarda Rusya ve Çin'e yaptığı ayrı ayrı anlaşmalarla ABD'ye karşı tutumunu daha açık hale getirdi. Almanya'nın ise '90'ların ikinci yarısında askeri örgütlenmesinin önündeki engellerin kalkmasıyla henüz hazırlık aşamasında ve gizli bir karşı çıkış içinde olduğu söylenebilir. Almanya son NATO hareketinde operasyona askeri güç katmakla II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra ilk kez

ülke dışında asker bulunduruyor. Bunun yanısıra Almanya, mevcut haliyle ABD'ye karşı çıkıp operasyonu desteklemeyerek ABD'nin tek başına Balkanlar'da daha etkin hale gelmesinin yerine destekler gözükmekle özellikle Slovenya ve Hırvatistan'daki çıkarlarını korumayı ve Yugoslavya pastasından daha fazla pay elde etmeyi tercih etti. Fransa, bu bölgede etkinliğinin az olması ve ABD'nin Avrupa'ya bu denli açıktan müdahale etmesinden dolayı operasyon karşısında rahatsızlığını çeşitli yollarla dile getirmekte ancak o da Almanya gibi denetimi tam ABD'ye bırakmamak için diplomatik alanda operasyonu destekler gözükmektedir. Almanya gibi asker göndermemesinin ve saldırılara gönülsüz katılmasının sebebi ise bölgede herhangi bir çıkar sağlamayacağını bilmesindendir. İtalya ise ABD'den dolayı bölgedeki etkinliğinin azalacağı ve ülkesinde giderek yükselen halk muhalefetinin baskısı nedeniyle operasyona katılmakta zorlanmaktadır.

Sonuç olarak söyleyeceğimiz şey ise şu: ABD, Yugoslavya operasyonu, Avrupa Birliği'nin siyasal gücünü, Avrupa'da bulunduğu yerde perileterek, önemli bir siyasal avantaj sağlamıştır.

ABD öncülüğündeki NATO'nun Yugoslavya hareketine diplomatik düzeyde de olsa açıktan karşı çıkan ülkeler ise bellidir ve mevcut dengeler içerisinde yeni kamplaşmanın da görüntüsüdür. Rusya, Çin, Kuzey Kore, Hindistan, Libya, Irak, İran, Ceza-yir, Vietnam ve Kırgızistan...

Bu ülkeleri biraraya getiren ortak etken, Yugoslavya'nın da sahip olduğu tarihsel geçmişleridir. Bu ülkeler bağımsızlıklarını ve mevcudiyetlerini emperyalizme karşı verdikleri mücadeleler sonucu elde etmiş, proletarya ve halk devrimleri sayesinde oluşmuş ya da en azından güçlü anti-emperyalist halk hareketleri sayesinde sağlamış ülkelerdir. Yine bu ülkeler '90'lara kadar ya "sosyalist kamp"ta ya da "bağımsızlar hareketinde" yer almışlardır ve son süreçte hepsinin özelliği anti-ABD'ci olmalarıdır. Bu ülkeler ABD nezdinde ya "terörist ülke" konumundadırlar ya da "destek veren" vs. vs... Ve hepsine dönük ABD'nin ayrı ayrı dize getirme ve teslim alma politikası vardır.

Yazımızın bu bölümünde NATO'nun Yugoslavya operasyonunun tarihsel ve güncel planını değerlendirmeye çalıştık. İkinci bölümde ise Hava Harekatı'nın kendisini, olası sonuçlarını ve savaşan tarafların konumlarını, saldırıların Türkiye ve T. Kürdistanı devrimine yönelik boyutunu değerlendirecek yapılmaması gerekenleri belirleyeceğiz ●

teligi de sona eriyordu ve ABD Balkanlar üzerinden Avrupa Birliği'ne günün öne çıkarılmak istenen deyimle "bayrak sallıyordu."

NATO YENİ STRATEJİSİNİ BALKANLAR'DA HAYATA GEÇİRİYOR

Bosna-Hersek savaşı sırasında ve sonrasında emperyalistlerin sözcüleri tarafından, bugün yaşananlar, o zamandan "tespit" ediliyordu. Balkanlar'daki etnik, mezhepsel karışıklığın bir Balkan savaşına evrileceği, durdurulamazsa II. Dünya Savaşı'na dönüşeceği empoze ediliyor, böylelikle bölgeye emperyalistlerin müdahalesi meşrulaştırılmaya çalışılıyordu. (Bkz. Altüst Olan Dünya, s. 48-87, İmge Yayınları.) NATO, "Sovyetler Birliği öncülüğündeki sosyalist ülkelerin saldırganlığına karşı savunma amaçlı" olarak 1949'da kurulmuştu. "Sosyalist blok"un geriye dönüş sürecine girmesiyle Rus sosyal emperyalizmine karşı dünya emperyalist rekabetin askeri örgütüne dönüşen NATO, aynı zamanda ABD'nin NATO ülkeleri içinde örgütlenmesinin ve "Gladio" adıyla bilinen bir kontrgerilla yapılanmasının da çatısı oldu. Kısacası NATO, ABD'nin Avrupa emperyalist ülkelerine karşı da bir üstünlük aleti haline geldi. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında İtalya ve Almanya'nın ekonomisi ve buna bağlı olarak siyasal ve askeri örgütlenmesi denetimi altına alınmıştı. Buna rağmen ekonomisini toparlayan İtalya ve özellikle de Almanya, dünya siyasalinde belirleyici bir konuma ulaştı,

askeri ihtiyacı doğal olarak NATO tarafından karşılanıyordu. Bir bakıma Almanya NATO'ya muhtaç bırakılmıştı. Almanya ile Avrupa Birliği'nin liderlik yarışında rekabet halinde bulunan Fransa ise NATO'nun askeri kanadından ayrılmış (1966) ve NATO içerisinde Batı Avrupa Birliği adı altında otonom bir askeri örgütlenmenin savunuculuğunu ve önderliğini yapmaktaydı. Görüldüğü gibi NATO'da bulunan emperyalist ülkeler arasındaki birlik, sadece sosyalizme karşıydı ve bugün "sosyalizm" karşısında "kazançlıklarını" düşündükleri "zafer"den dolayı NATO'ya dönük hesaplarda değişikliğe uğradı, başka bir deyişle sosyalizm, emperyalistler için çok daha genel, yaygın ve görünmez ancak somut, kısacası dünya halkları adında bir tehlike haline geldi ve NATO tartışılmaya başlandı.

ABD, '90'lardan sonra NATO'ya kendi "güvenlik siyaseti"ni yani kendi emperyalist nüfuz politikasını benimsetmek, dolayısıyla diğer emperyalist ülkeleri de denetimine almak istiyordu. NATO; bu yüzden artık bir "savunma" örgütü değil, daha önce ABD'nin kendisi için tanımladığı şekliyle kelimenin gerçek anlamıyla "dünya jandarma örgütü" olmalıydı ve sorun gördüğü her alana müdahale etmede önünde bir engel bulunmamalıydı.

BM DEVREDEN ÇIKARILYOR

ABD yukarıdaki konsepti uygulamak üzere ilk önce '94'te Bosna-Hersek'e

METİN KARATAŞ

SOLMAZ KILINÇ

FECİRE YILDIRIM

TANER KESKİN

Nisan ayı içerisinde şehit düşen **Nurettin Gül**, Cemal Ferhat'ı, **Mehmet Beyhan**, Metin Karataş, **Ali Mete**, Fecire Yıldırım, **Ercan Güngör**, Solmaz Kılınç ve **Taner Keskin**'i saygıyla anıyoruz

Türkiye halklarının umudu Komünist Partisi kuruldu

Günümüzden tam 27 yıl önce 24 Nisan 1972 tarihinde ezilen, sömürülen çeşitli milliyetlerden Türkiye emekçi halklarının kurtuluş umudu olarak İbrahim Kaypakkaya önderliğinde Komünist Partisi kuruldu.

Mustafa Suphi'den sonra yaklaşık 50 yıl boyunca Türkiye devrim hareketi, reformist, revizyonist ve faşist bir niteliğe sahip olan Kemalizm etkisinde kalmıştı. Mao Zedung'un Çin'de başlattığı Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyada yarattığı devrimci etkilerden Türkiye de payını almıştı.

Bu dönemde yüksek öğrenim gençliğince oluşturulan FKF (Fikir Klüpleri Federasyonu) içinde **İbrahim Kaypakkaya** da bulunuyordu. Gelişen zaman içinde FKF'de görüş ayrılıkları ortaya çıkmıştı. Bu görüş ayrılıkları sonucunda İbrahim Kaypakkaya devrimci bir iç yüze sahip olmakla birlikte diğer görüşlere göre halk kitlelerinin demokratik ve devrimci anlamdaki eylemlerine biraz daha fazla ilgi gösterdiğine inandığı TİİKP içerisinde yer aldı. Bu yapı içerisinde de sağ sapmaya karşı MLM bilimi ışığında mücadele etti.

İbrahim Kaypakkaya'nın gerek TİİKP'e gerekse diğer siyasi çizgilere karşı verdiği mücadelede ideolojik, şovenist, revizyonist vb. düşünce ve akımların radikal bir eleştirisini yaptığı MLM ışığındaki "beş temel belge"de şekillenmiştir. Bu MLM eleştiriler TİİKP'in başını çektiği Doğu Perinçek'i ve Halil Berktaş'ı şoka uğratarak, burjuva-revizyonist niteliklerini gözler önüne sererek mahkum etmiştir. Bu burjuva baylar, İbrahim Kaypakkaya'nın eleştirileri

karşısında acze düşerek önce MLM kadroları saf dışı bırakmak için çeşitli hileler düzenlemenin yanında, 26 Mart 1972 tarihinde "birliği korumak" adı altında tartışmak(!) için çağırdıkları İbrahim Kaypakkaya ve bir yoldaşına kallesçe bir silahlı komplo düzenleyecek kadar alçaklaşmışlardı.

MLM'lerin eleştirilerinin TİİKP içinde kadrolara yayılması için sinsi oyunlar oynayıp, demokratik merkezîyetçiliğin ilkelerini burjuva-revizyonist nite-

liklerinin doğası gereği çiğnemişlerdir. Örgüt, burjuva-revizyonistlerin hakimiyetine geçmişti. Bu koşullar altında mücadele yürütmek faydasız hale gelmişti. Bu nedenle ayrılmanın ayrı yerde bulunması ilkesinden hareketle MLM'ler de TİİKP'le olan bağlarını kökten kopardılar.

ALİ METE

Komünistler, revizyonizmi mahkum ederek onları ihanet kulvarında yalnız bırakıp, sınıf savaşımını gerçek anlamda yürütebilmek için bir parti altında toplandılar. İşte bu parti

24 Nisan 1972 tarihinde İbrahim Kaypakkaya önderliğinde kurulan, ezilen, sömürülen çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarının kurtuluşunu sağlayacak olan TKP(ML) idi.

TKP(ML), onlarca yıldan beri revizyonizmin, şovenizmin, faşist Kemalizmin aldatıcı görüşlerinin yarattığı karanlığı parçalayarak ezilen, sömürülen çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarını aydınlığa taşıyan parti oldu.

İbrahim Kaypakkaya'nın kaleme aldığı "beş temel belge" komünistlerin bir manifestosu olup TKP(ML)'nin de programı olarak hayata geçti. Bu program faşist devleti yıkmak için devrimin üç silahı olan Parti-Ordu-Cephe çözümlemesini net olarak ortaya koydu.

TKP(ML) Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve Altınçağ şiarı ile Köylü Gerilla Savaşı'nı başlatarak, Kızıl Siyasi İktidarlar yaratma yolunda yüzlerce şehit vermesine rağmen silahlı mücadeleden asla vazgeçmemiştir.

İbrahim Kaypakkaya önderliğinde kurulan Proletarya Partisi kurulduğu tarihten itibaren birçok askeri yenilgiler almış, parti içinde bölünmeler yaşamıştır. Tüm bu olumsuzluklara rağmen MLM'ye yönelik saldırılara karşı, 27 yıldır militan çizgisinden sapmayarak inançlı ve kararlı bir şekilde mücadele vermiştir. TKP(ML) Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ışığında inançlı yürüyüşünü inadına sürdürerek ezilen, sömürülen çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ve halklarının tek kurtuluş umudu olmayı sürdürüyor. ●

Kentlerdeki az-çok örgütlü varoşların durumlarını kısaca açacak olursak: Buralarda az-çok devrimci inisiyatif belirleyici olduğundan alınacak doğru tavrın kitleler tarafından benimsenmesinde zaten ciddi bir sorun yok. Ki varoşlarda yaşanan sıkıntıları ve buralarda devrimin neden nesnel bir hale geldiğini açmak gereksiz bir çaba olacaktır. Bu noktada söyleyeceğimiz tek şey şudur: Şehir varoşlarında yaşayan halklarımız edindikleri örgütlü bilinçle genel olarak devlet ve parlamento sorununda tek tek örgütlerin bu süreçlerdeki özel politik tavırlarından ayrı olarak düşüncelerini berrak bir şekilde dile getirmektedirler. Bu berraklığın bozulmasının ve bulanıklaşmasının tek nedeni bu tür süreçlerde devrimci örgüt ve partilerin ayrı ayrı özel politikalar belirlemesi ve doğal olarak bütünlüklü bir tavrın çıkmasına olan engelleridir. Reformistlerden bahsetme gereğini duymuyoruz bile.

Genel olarak devrimci hareketin bağlarının zayıf olduğu işçi sınıfına gelince: Bu sınıf için söyleyeceklerimizi yaşam zaten söylemiş bulunuyor. Bir SEKA direnişi, bir METAL işkolundaki işçilerin birakalım parlamento ve düzen partilerine yönelik koyduğu tavırları, sanı sendikalarına aldıkları tavır bellidir ve bu tavır organik düzeyde örgütlenmemiş olsa da işçi sınıfının genel durumunu ve bilincini yansıtmaktadır.

Yine gün geçmiyor ki şu veya bu fabrikada ya da işyerinde işçiler ya da son süreçte büyük kitleler halinde işsizleşenler politik tavırlarını seçimler düzeyinde "hiçbirine verecek oyumuz yok" şeklinde ifade etmesinler!

Geçtiğimiz yıl içinde yapılan köylü mitinglerinde yine aynı tabloyla karşı karşıya kaldığımız arşivlerde bulunan haberlerde açıktır. Tek tek yerel düzeyde faşist düzen partilerinin temsilcileri bu mitinglerde yer alsın ve hatta düzen içi sloganlarla bu mitingler düzenlense dahi bu sloganlarda bile köklü bir değişim isteği kendini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. "Bu nasıl oluyor" denmesin. Nasıl olduğunu anlamak için yaşama bakmak yeterlidir. Doğaldır ki önderlik sorununun olduğu bir alanda politik talepler ya da istemler mevcut önderliğin çizgisinde ya da onun kontrolünde olacaktır. Burada dikkate alınması gereken biçim değildir, özür. Özün ne olduğu da bellidir. Burada şunu hatırlatalım: TUSİAD "sistem tıkandı" derken elbette bir gerçeği dile getiriyordu. Ancak "çözüm" noktasında söyleyebilecek bir sözü ya da önerisi kendi sınıf duruşu ve çıkarı açısından bile yoktur ve esasta tıkanan nokta da budur. Çünkü tıkanan rejimlerini neden kendileri açmak istemesinler ki? Bugüne kadar bunu şu veya bu şekilde daha çok da baskı, şiddet ve zorla yapıyorlardı. Peki TUSİAD "sistem tıkandı" derken ve çözüm bulamazken bu durumda devrimci arayışlara ya da

en azından reform yoluna mı gidecek? Şundan hiç kimsenin kuşkusuz olmasın: Sermaye çıkarı ve geleceği için bunları hiç çekinmeden yapardı. Yapamıyorsa, bu onun iradesine değil, toplumsal-ekonomik şartlara bağlıdır.

Son olarak şu örnekleri vererek mevcut durumun analizini bitirelim: Gün geçmiyor ki aynı T. Kürdistanı'ndan verdiğimiz örnekteki gibi bir mahalle, bir köy ya da kasaba vs. yine saydığımız çeşitli nedenlerle seçimlere ilişkin tavrı almasın. Birakin seçimleri, geçtiğimiz yıllarda yapılan genel nüfus sayımında kendisini saydırmayan yerler vardı. Devrimci parti ve örgütlerin tavrı belirlemediği bu durumda kitleler kendi yolunu çok açık ve net bir şekilde bulabildi.

Buraya kadar söylediklerimizden kitlelerin seçimden bir devrim çıkaracağı vs. sonucu çıkmıyor tabii. Hatta çok yüksek oranlarda bir katılma/boykot tavrı da beklemiyoruz. Ancak buna yakın bir beklenti içinde olduğumuzu ve bunun ancak devrimci bir politika olarak **BOYKOT** tavrının devrimci parti ve örgütlerle blok bir biçimde alınması durumunda gerçekleşebileceğini söylüyoruz. Ki bu söylem hiç de yanlış ya da boş bir beklenti değildir. Bunun için '95 Aralık seçimlerinin sonuçlarına bakmak gerekiyor.

Bilindiği gibi '95 Aralık seçimlerinde HADEP, T. Kürdistanı'nda birinci parti olmasına rağmen oy oranı genelde %4.5'te kaldığı için (oy sayımı vb. aldatmacalara, hilelere hiç değinmiyoruz) milletvekili çıkaramadı. İkinci parti olan Refah Partisi bu durumda otomatikmen bu illerde birinci parti haline geldi ve hiç de haketmediği bir şekilde bir "tehlike" olarak kamuoyu gündeminde tartışma konusu oldu. '95'ten bu yana bir kısım solcularımız da dahil üç sene boyunca RP'nin nasıl bir şeriat tehlikesi oluşturduğunu ve ne yapılması gerektiğini tartıştılar. Kemalizmin yeniden gündemleştirilme çabalarında bunun etkisi ve faydası büyük oldu. Genel süreç bilindiğinden ayrıntılandırmıyoruz.

'95'ten bu yana düzen partileri açısından bir olumlu gelişme olmadığı gibi genileme sözkonusudur. Mevcut sistem yine HADEP'i içinde kabul etmemektedir. Bunu iki noktada anlamak mümkün (bizce zaten açık ama bu tür analizleri sevenler için yazıyoruz): **Birincisi**; HADEP'e açılan kapatma davası, **ikincisi**; iki türlü seçim isteği. Bu ikincisi hakim sınıfların iç ilişkilerinden dolayı kabul edilmedi. Bu yönüyle HADEP en azından yerel seçimler nezdinde umutlanabilir. Ancak bir de işin pratik yanı var ki bunu en iyi zaten HADEP'liler biliyor, hatırlatmak bize uygun düşmez. Bu noktada HADEP'in seçimleri zorlaması ve meclise girmese de oy oranıyla bir gövde gösterisi yapması anlamlı bir şeydir. **Ancak bunun gerekli**

bir gösteri olup-olmadığı tartışılır. HADEP'in ne olduğunu ve ne kadar bir oy potansiyeline sahip bulunduğunu herkes biliyor. Bunu tekrar ispatlamanın sanırım alemi yok.

On yıllardır süren devrimci savaş gerçekliğine ve Kürt ulusunun bu çerçevedeki duruşunun alabildiğine net ve berrak olmasına rağmen seçimleri Kürt ulusal meselesine ilişkin "referandum" olarak lanse etmek noktasına gelince... Yaşam, pratik, "kör" ve "sağır" olanlara dahi bu "referandum"un sonuçlarını belli etmiştir zaten. Bu gerçekliğin hakim sınıfların "legal" kağıtlarında "belgelenip" bu şekilde "dünyaya" "ispatına" ihtiyaç duyulması, herşeyden önce (en iyimser deyimle) kendi gücünü bilememektedir. Yine de biz "taktik" planda değerlendirmemize devam edelim;

HADEP'e oy veren çoğunluk belli, Kürtler. Ancak Kürtlerin yukarıda "anlaşılar" olarak söylediklerimizin yanı sıra şunu da hesaplamaları gerekir; diyelim ki HADEP bir sıçrama yarattı ve parlamento'ya girdi. Bunun ulusal sorun çerçevesindeki pratik faydası ne olur? Açık ki en fazla parlamentodan bir "kursu" olarak faydalanılacak. Peki Kürtlerin buna ihtiyacı mı var? Hayır yok. Neden? Çünkü zaten Abdullah ÖCALAN'ın uçağı Avrupa semalarında durduğu zamanlarda dahi ve nereye konduğu bilinemez haliyle bile yeterince "kursu" görevi görüyordu. Ayrıca Avrupa'nın gelişmiş "demokrasisi" içerisinde bile ancak semalarda yer bulunabilen, bu da ancak uluslararası emperyalist komplo-nun son halkası da tamamlanıncaya kadar mümkün olan ve bugün Öcalan şahsında tutsak edilip "ya teslimiyet ya savaş" dışında alternatifi olmayan "Kürt sorunu"nun Türk parlamentosundaki yeri ne olacak? Son olarak, Kürt ulusu, Türk halkının kendi sorununa tarafsızlaştığından, sessiz kalışından yakınmıyor mu yıllardır haklı olarak? O zaman neden en geri bilinçli kitleler tarafından bile açıkça dile getirilen parlamento'ya ve devlete olan güvensizliği, siyasal planda kendi tavrıyla bütünleştirip örgütlemesinin önünü açmıyor? Bu çok daha büyük bir "gövde gösterisine" yol açmaz mı?

Kürt devrimcilerinin, Kürt ulusal hareketinin, hepsinden önemlisi bu son söylediklerimizi hesaplamaları gerekir. Bunlar da ikna edici olmuyorsa şunu değerlendirmek gerekir:

Hakim sınıfların bir kısmı FP'ye karşı HADEP'in seçimlerde yer almasını ve buna uygun bir seçim kanununu (meclise girebilmesi için ülke barajının %5'e inmesi gerekiyor) yapılmasını tartışmak istediler. Ancak sesleri çabuk kısıldı. HADEP eğer mecliste bir yer bulabilmek ve bu noktada bir "kazanım" elde edebilmek istiyorsa ve bunun için "dogmatik" değil, "somut şartların somut tahliline" göre "akılcı bir politika" yapıyorsa, seçim

lere katılmama tavrıyla en azından egemen kliklerin bu tartışmalarının yoğunlaşmasının önünü açmalıydı. Başka deyişle, Kürtler düzene şu yönden bir "şans" versinler: '94'te kim Kürt milletvekillerini yaka paça dışarı attıysa geri almak için bırakın onlar uğraşsın! Bugün bunca deneyime, son komplo sürecine ve ondan çıkarılması gereken ve Kürt halkının çoktan anlamış olduğu derslere rağmen hala Kürt sorununun "siyasal çözümüne", "demokratik planda" tartışılmasına "şans" vermek isteyenler varsa yukarıdaki yaklaşım bu inançla daha tutarlı ve "sonuç alıcı" bir yaklaşım olur.

Buraya aktardıklarımızdan çıkan sonuç şudur: Hangi gerekçeyle olursa olsun seçimlere katılmak, sandık başına gitmek geri bir taktiktir ve bu, biz savunuyoruz diye değil geniş işçi ve köylü yığınlarının bilincinin gerisine düşüldüğü için geri bir taktiktir. Bu noktada tavrını yeniden gözden geçirmesi gereken HADEP çerçevesinde salt Kürt ulusal hareketi değil, aynı zamanda Atılım Gazetesi vb. diğer siyasi çevrelerdir. Seçime birkaç gün kala dahi ısrarla yinelediğimiz bu isteğimizi samimi bir çağrı olarak değerlendirmelerini umuyoruz. Sorun, "kimin" neyi savunduğu değildir, "neyin" savunulması ve pratiğe geçirilmesi gerektiği sorunudur. Bu noktada EMEP her ne kadar biraz farklılık taşısa da ÖDP ve EMEP'e söyleyecek bir sözümüz yok. Bu iki parti açısından durum nettir. Onlar saflarını belirlemişler, tek sorunları yerlerini sağlamlaştırmaktır. Bu noktada, bugüne dek söylediklerimizi tartışıp hiç beklememize rağmen tavırlarını sorgulamış olsalardı, onlara diyeceğimiz şuydu: **"İddia ettiklerinizin çok küçük bir kısmını gerçekleştirmiş; halklarımız açısından, devrim açısından doğru bir adım atmış olacaksınız, çünkü seçimlere ilişkin tavrınızı değiştirerseniz, 'ister istemez' taktik düzeyde de olsa devrime hizmet edeceksiniz."**

Bu söylediklerimize ön yargılı yaklaşanlar ya da "etkiniz, gücünüz ne kadar da bunları yazıyorsunuz" diyenler çıkabilir. Şimdiden söyleyelim: Hem bilimsel açıdan düşük, hem de genel siyasi üslup açısından çığ olan bu tür tartışmalara yanıt verecek değiliz. Çapımızı, iddialarımızı ve etki gücümüzü, kısacası ne olduğumuzu iyi biliyoruz. Bu tür sorular soranlar bizi hala öğrenememişlerse kendilerine ait olan bu sorunu, süreçte mutlaka "öğrenerek" çözeceklerdir.

Sonuç olarak, ısrarla **AKTİF BOYKOT** diyoruz. **"Halk Savaşı'na hizmet için fikirleri eylemlerle zihinlere oturt!"** şiarıyla her alanda seferber olarak, sloganımızı gücümüz oranında gerçekleştirmek için harekete geçecek ve yapmamız gerekenleri yapacağız! ●

Seçimler...

Son bir kez daha düşünmek için çağrı!...

18 Nisan seçimlerine nasıl gelindiği ve mevcut şartların ne olduğu üzerine geçmiş sayılarımızda uzun ve ayrıntılı değerlendirmeler yaptık. Ancak bir kez daha söylenmesi ve tartışılması gereken konuların olduğunu düşünüyoruz. Özellikle bazı siyasi çevrelerin seçimlere ilişkin almış oldukları tavrı yeniden gözden geçirmeleri gerektiğine ve doğru devrimci tavrın belirlenmesi için henüz vakit varken bunun zorunlu olduğuna inanıyoruz.

Öncelikle kısaca da olsa bir döneme ilişkin taktik politikanın belirlenmesinde nelere dikkat edilmesi gerektiği üzerine yöntem sorununu kısaca da olsa tartışalım. Taktik politika her şeyden önce stratejik amaçlara uygun olmalıdır. Stratejinin gelişebilmesi için belirlenen taktik sürecin önünü açmalı ve buluşabileceği en geniş kesimle birleşebilmelidir.

Bu noktada bazı dönemlerde taktik politikalar ilk anlarda toplumun ilerici ancak kısmi bir kesimiyle sınırlı kalabilirler. Hatta taktik politikanın yine taktik bir yenilgiyle sonuçlanması da olasıdır. Ve yeri gelir bu biline bilene o belirlenen taktikle hareket edilir. Çünkü taktik yenilgiler stratejik planda belirleyici olmadığı gibi tam tersine stratejik zafere hizmet de edebilirler. Bu çerçevede devrim tarihinin büyük stratejisti ve taktisyeninin şahsında somutlanan Leninizm'den öğrenmek gerekir: "Taktik eylemler ve sonuçları, kendi başlarına doğrudan etkileri bakımından değil stratejik görevleri ve olanakları bakımından değerlendirilmelidir." (Stalin) Öyle dönemler ve süreçler olur ki doğru bir taktik politika geniş yığınlara taşınırken komünistler ve politikayı benimseyen bir avuç azınlık halktan dayak yemeyi ve yuhalanmayı da göze alırlar. Ancak söz konusu taktik politikanın doğruluğu fazla zaman geçmeden kitlelerin özdeneyimleri ve yaşamın kendisiyle somutlandığında, söz konusu taktik yenilgi, bu bilinç sıçramasıyla önemli stratejik zaferleri dahi belirler. İlke çoğunluğu kazan-

maktır ve çoğunluk bazen böyle kazanılır. Dolayısıyla azınlık olmak ve hatta taktik başarıyla gerçekleştirilemeyeceğini (mevcut güçle) bilmek, tek başına taktik doğruluğunu ya da yanlışlığını belirlemez. Ancak elbette ki taktik sorunlarda (taktik yengi ve yenilgi-politikanın başarısı ve başarısızlığı temelinde) belirleyici olan güç sorununun da ortaya koyar. Bu konuya yaklaşımda açık ki devrimcilerin görevi "güçsüzlüklerini" değil, gücünü ortaya koyabilmektir. Kısacası, taktik politika belirlenirken güç sorununun da esas alınmamakla birlikte gözetilmesi ve politikayla ilişkilendirilebilmesi gerekir. Çünkü en genel anlamda mesele "dünyayı yorumlamak değil, değiştirebilmektir." Bu yüzden her taktik politika, en sınırlı haliyle de olsa mutlaka güç oranında yaşamda yansımaları bulmalıdır. Bulmalıdır ki proletaryanın ve emekçi halk katmanlarının mücadele tarihinde bir basamak ve birikim elde edebilsin ve süreç içerisinde kendisini geliştirebilsin.

Bu genel ilkeler ışığında mevcut dönemin tahlil edilmesi de önem kazanıyor. Bunun içinde tek tek sınıf ve katmanların politik arenadaki durumu, bilinç düzeyi ve örgütsel konumu nedir sorularına doğru yanıt verilmeli ve ekonomik şartlarla bunun bağlantısı net bir şekilde ortaya konmalıdır. Bu açıdan kullanılması gereken yöntemin diyalektik olduğu açıktır. Marks'ın deyişiyle "Düşüncenin kendini gerçekleştirmeye yönelmesi yetmez, gerçeğin de düşünce olmaya yönelmesi gerekir." (Din Üzerine, Sol yay. s. 45) Ayrıca yine aynı şekilde "Teori, bir halkta, her zaman, yalnızca bu teori halkın gereksinimlerinin gerçekleşmesi olduğu ölçüde gerçekleşir." (age, s. 44) Amacımız tek başına anlaşıldığı şekliyle kuru, cansız bir teorik tartışma yapmak değil. Bu alıntıları da bunun için yapmadık. Kendimizi ustaların söyledikleriyle sınırlayarak açıklayacak değiliz. Bu kolaycılığa düşmeyeceğiz. Aksine düşüncelerimizi Marks'ın belirttiği

gibi yaşamın gerçeklerinden çıkarmaya çalışacağız.

Emperyalizmin, şu veya bu ülkeyle sınırlı değil, sistem olarak ciddi bir kriz yaşadığını ve bunun Türkiye ve T. Kürdistanı'na olan etkileri üzerinde değerlendirme yapmayan kalmadı. Bu durumla ülkedeki sürekli yapısal krizin zaten yaşanan iç savaşla derinleştiğini şu veya bu biçimde söylemeyen de kalmadı. Tarihsel gelişim bir yana, bu durumda Türkiye'deki ekonomik-siyasal sistemin her yönüyle tıkandığını, ciddi bir yozlaşma ve çürümenin yaşandığını hakim sınıf sözcüleri de dahil olmak üzere, çevresinde olup bitenlere bakan herkes söylüyor. Başta parlamento olmak üzere, devletin tüm kurumlarına olan güvensizlik sokaktaki sıradan vatandaş tarafından dahi dile getiriliyor. Zaten meselenin anlaşılması gereken boyutu budur. Tartışmamızı karmaşıktırmamak için ve ortak noktaları geniş bir kesimde yakalamak istediğimizden yukarıda da belirttiğimiz gibi mevcut sürecin tarihsel gelişimi üzerinde ayrıntılı durmayacağız. Bu konuda ki görüşümüz bilindiğinden ayrıca tekrar etmeye ihtiyaç da duymuyoruz.

Sokaktaki sıradan vatandaş, yani işçi, köylü ve emekçi halk katmanları, başta parlamento olmak üzere devlete ve kurumlarına yani bunların şahsında komprador burjuvazi ve toprak ağalarına ve bunları vareden ekonomik-siyasal sisteme karşı tepkilerini, kopuşlarını ve alternatif arayışlarını dile getiriyorlar. Bazıları şunu diyebilir: "Tepkileri ve kopuş içinde oldukları doğrudur ama arayış içinde olduklarını nereden çıkarıyorsunuz?" İşin nirengi noktası da burası sanırız. Açmaya çalışalım.

Aslında herkesin yine bildiği ve üzerinde uzun uzun konuştuğu, yazdığı, çizdiği bir konu: Kürt ulusal hareketi. Bugün Kürt ulusu belki bir bütün olarak olmasa da dünya gündemine girecek ve hatta belirleyecek oranda PKK önderliğinde örgütlenmiş ve dediğimiz ölçüde kitleleşebilmiştir. Bu örgütlenme

çok değişik şekillerde olduğu gibi bunun içerisinde yer alanların taleplerinde ve de katılma nedenlerinde sınıfsal konumlanışlarından dolayı farklılıklar olduğu açıktır. Bunun Kürt ulusal hareketinin politik faaliyetinde ne boyutta yaşandığını ve etkilerini görüyoruz. PKK de kendi dünya görüşü ve politik hattı çerçevesinde bu farklılıkları dile getiriyor ve bunlara karşı yine kendi doğrultusunda çeşitli düzeylerde mücadele ediyor. Ancak şu da bir gerçektir ki bugün büyük oranda Kürt gerillasını oluşturan ve Kürt ulusal hareketinin dayandığı esas kesim, diğerlerine oranla az da olsa Kürt işçileri ve geniş yoksul Kürt köylüleridir. Yine PKK'nın da dönem dönem dile getirdiği gibi bunların talepleri salt ulusal çerçevede sınırlı değildir ve onu aşmıştır. Sınıtsallaştığını çeşitli süreçlerde çok net bir şekilde dile getiriyorlar. Mesele bu dile getiriş tarzı ve bunun politik ifadesi değildir. Mesele bu talepler etrafında örgütlenmiş ve devrimci mücadele içerisinde yer almış olmalıdır. Bunun dile getiriş tarzı ve politik ifadesi stratejik düzeyde önderlik sorunu olduğundan burada tartışma konumuz değildir. Sonuç olarak açığa çıkan net durum şudur: Bu düzeyde Kürt ulusal hareketi içerisinde yer almış geniş yığınların bu düzenden bir beklentisi yoktur ve bunu bugüne kadar vermiş olduğu devrimci savaşla her düzeyde göstermiştir.

Yine Kürt ulusunun halen çeşitli nedenlerle iç savaşın içerisinde bu politik düzeyde yer almamış, saf tutmamış (çok sınırlıdır) kesimleri bile (çeşitli köylüler, varoş kitleleri vs.) yaşadıkları çeşitli sorunlar çerçevesinde (yolsuzluk, susuzluk, işsizlik, konutsuzluk, sağlık sorunları vs.) tepkilerini üst düzeyde dile getirmekte, seçimler gündeme geldiğinde (yerel, ara, erken genel vs.) sandığa gitmeyeceklerini, politikacı istemediklerini vs. açıklamaktadırlar. Bunlar faşist medyada bile çeşitli yöntemlerle süzülerek yönlendirme amaçlı olsa da yer alabilmektedir.

Devamı 23'de